

Mirjana Đurđević

ČIM
PREŽIVIM
LOVAJ
ROMA **H**

MIRJANA ĐURĐEVIĆ
ČIM PREŽIVIM OVAJ ROMAN

**ZABRANJENO ZA MLAĐE
OD 50 GODINA!**

1. ROGONJA

„Sumnjam da me žena vara!”

I ja bih te varala, ali ne mogu da zamislim situaciju u kojoj sam udata za bilo šta nalik tebi, punjeni mutant pelikanu, pomisli Hari. I reče:

„Ne radimo preljube.”

„Ne radite za novac?” visoki, kabasti muškarac od oko pet banki, čije je vozilo pregradilo Petrogradsku iako mu je samo trećina na kolovozu, toliko je široko to vozilo, podigao je obrvu. Obično, kad neko podigne obrvu, podigne se i korespodentna nozdrva. U ovom slučaju nije se dogodilo ništa, nos je funkcionisao za sebe. A funkcija mu je bila da dominira glavom. Ha, seksistički pomisli Hari, znači da su one tvrdnje kako veliki nos podrazumeva i veliku onu stvar obična naklapanja nosonja, zašto bi ga inače varala? Ili je ta veličina ipak precenjen atribut? U razgledanju facijalnog rešenja nesuđenog klijenta, jer klijent svakako neće postati, zaista ne radi preljube, prekinulo ju je trubljenje s ulice, pa je nagla glavu kroz prozorče dvorišne kućice u Petrogradskoj, večitog privremenog rešenja za poslovni prostor detektivske agencije *Lucky Charm*. Glavu, ili će pre biti nos, nagao je kroz prozor i muškarac, dok je Reks samo reda radi jednom lanuo i nastavio da spava pod njenim nogama. Neka omlađa plavuša provlačila se na jedvite jade puntom pored grdosije, kojom je prilikom svojim mukama davala na značaju - po sireni. Čovek samo slegnu ogromnim ramenima, vaterpolista, to je to, vaterpolista u penziji, tako joj izgleda, i vrati se u provobitan položaj u gostinskoj fotelji. Gleda je očima sitnim, bistrim, nestrpljivim.

„Radim za novac, ali ne sve. A šta vi radite za *novac*?” pitanje je bilo potpuno neprofesionalno, samoj sebi zazvučala je izazivački. Hari ni inače nema osećaj za te fine nijanse, đon ili cigla, međutim, kad ostane bez tri žute banke u džepu, postaje obaška razdražljiva i netolerantna.

„Lekar sam. Dr Milošević”, reče čovek konačno pružajući lopatu. Odnosno tolika mu je šaka, nadajmo se da nije mikrohirurg. U, al ti je

prezime, pomisli Hari, i rakova se s njim, šta će. Pa da nastavi da se zadeva, kao i obično.

„Vidim, krenulo nas u zdravstvu! Da je moj bivši muž to znao, nije morao da ostaje u Americi, on, znate, isto voli te traktore da vozi po asfaltu. Ali je ovde bio mrtvozornik, ne verujem da je i njih krenulo, osim ako im sad ne pritiče više od vas ostalih, sad pristižu one generacije koje su kupovale diplome na Medicinskom, lude devedesete. Šta ste speci...”

„Hirurg”, nasmeja se čovek, ne naročito iskreno. „A vi, vidim, baš ne volite doktore? Razumljivo, ako vam je bivši muž... Uostalom, ni ja ih ne volim, uvek ti nešto nađu. I, džip nije moj, uzeo sam ga na probu. Akcija. Juče je bila prezentacija u *Aleksandar klubu* na ski stazi u Košutnjaku, naredne nedelje su na popustu od tri do šest hiljada evra, a može i da se proba par dana.”

„Stvarno? Pa to je super, hoćete, molim vas, da uzmete meni samo *jedan popust*, može i taj od tri soma, pošto auto već imam, jugo, a vi...” u akcijskoj ponudi koja je iz *Maxija* stigla u Harijetino poštansko sanduče nalazi se samo pileći parizer, skinut sa 203 na 197 dinara po kilogramu, ali njega ni Reks neće da jede, pa onda daj šta daš.

„Zašto da ne”, doktorove oči se na časak umiriše, fiksira je. „Dajte mi dokaze da me žena vara i zaradićete *popust*. Tri hiljade evra za par fotografija, ne moraju biti ni iz kreveta, nisam voajer, potrebno je jedino da nedvosmisleno dokazuju da je moja supruga u vezi sa tim mladićem.”

Mladićem? Zanimljivo! Još zanimljivije je što ovaj nijednim gestom, nijednom rečju, ne nalikuje ljubomornom Balkancu. Koga žena vara sa *mladićem*! I od svega najzanimljivije - tri hiljade evra! Koliko li bi to nagomilanih problema rešilo. Hari pruži levu ruku da dohvati čašu s pivom, taman ga je bila otvorila i sipala kad je ovaj upao u kancelariju, ugrejaće joj se pivo, ako šta mrzi to je mlako pivo... Jaooooooo! Oštar bol u članku i laktu leve ruke naterao joj je suze u oči, spustila je hitro čašu na sto, da bi je prihvatila desnom i ispila, gotovo u jednom gutljaju. Levu je smestila u krilo, ko mrtvu, među nabore šarene indijske suknje. Jeste, Hari nosi suknju! Ugojila se ko mečka od kad je prestala da puši, farmerke više ni do kolena ne može da navuče, a da kupi dva broja veće na pamet joj ne pada.

„Šta vam je sa tom rukom?“ upita dr Milošević glasom... Koji je najednom ulivao poverenje?! Ili su to naprosto pacijentska posla, čim im neko ukaže i najmanju pažnju, oni se raspilave. „Povredili ste se? Da nije metak, ipak ste privatni detektiv...“

„Ma neee! Oćete ladno pivo? Ako vam nije teško tu iza vas je frižider, da ne preskačem i kuće i vas. Čašu imate gore...“

I ispriča mu. O tome kako joj desna ruka najednom ne radi na pritisak, a leva na istežanje. Počelo je pre par meseci, osloni se desnom šakom o lavabo kad, hmmm, da prostite, *doktore*, ustaje sa šolje, i zaboli je, sve zvezde vidi. Zatim su popustili i levi lakat i članak, njima, naprotiv, ništa ne može da podigne, ni jebenu čašu piva, ups, izvinite što psujem, na kraju i desni lakat. O desnu ruku može da obesi torbu, da vuče i cima, otvara flaše i podiže čaše, o viljuškama i da ne pričamo, ali da se osloni ni slučajno. Sa troseda ustaje tako što prvo šaku stisne u pesnicu... Milošević je sluša s profesionalnim saosećanjem ali bez previše razumevanja, čita mu s lica.

„Imam savršenu koleginicu za vas!“ prekide je. „Reumatolog. Vršan. Ja, nažalost, samo sečem.“

„Ruke? Nisam ništa ukrala! Odavno“, pokuša da se našali Hari.

„I ruke ako mora, zato prvo probajte sa Narcisom.“ Vadi iz džepa vizit kartu, Hari je posle videla da se radi o vizit karti komercijalnog programa velikog bolničkog centra na obodu grada, ispisuje pozadi ime nekakve dr Narcise Stanić, a ispod njega i svoje, sitnijim slovima. Nešto mu je smešno. „Zakazaćete kod nje. Kad se vidite, možete joj reći i da sam vas ja preporučio.“

„Hvala. I šta je smešno? Je I to skupo?“ sumnjičava je Hari, ipak onaj džip napolju, sve da je tripud na probu...

„Ne naročito. Mislim. Zapravo ne znam tačno. A smejem se zbog dr Stanić, dopašćete se jedna drugoj.“

„Hvala još jednom. I... ovaaaj...“ ona definitivno nema kintu za *neznamtačnonenaročitoskupe* lekare. „A da odem ja po uput u Dom zdravlja? Pod nosom mi je, na Novom Beogradu, ja ne živim ovde, nego u Bloku 44. Vidim ga s prozora. Nemam karton doduše, al mogu Reksa da pošaljem da mi otvori, on je, znate, šarmantan...“

Čovek ju je pogledao kao da je sišla s uma i priča nešto strašno šaljivo i još strasnije besmisleno.

„Pokušajte, ako ste zaludni. A verovatno niste, čim odbijate poslove. Naravno, ne možete doći s uputom lekara opšte prakse, prvo ćete skoknuti i do vašeg reumatologa u Dom zdravlja i ubediti ga da ne zna ništa, da vam napiše uput za Narcisu, odnosno bolnicu. Kod nje su liste čekanja, s uputom, tri do šest meseci. Ako vas ne boli suviše.”

„Šta ste vi, neki radikal, ne, otkud njima lekari, de-es-es-ovac? Mislim, vodite negativnu kampanju protiv našeg zdravstvenog osigu...” stvarno joj nije jasno. Hari ponovo posegnu levicom za čašom i dogodi se isto što i malopre. Čašu sada nije ni podigla, gurnula ju je besno prema desnoj ruci. I zašto, dođavola, uvek levom? Pa da, zato što je desna služila da drži pljugu. Zauzeta je. Bila.

„Ja sam *naš*, podrazumeva se, ali to nema nikakve veze”, nasmeši se dr Milošević i od miline mu porumene nos, obaška. „Samo hoću da pomognem, što je pragmatičnije moguće. Vidim da ste u bolovima...”

Hari ne zna koji su to *naši*, njen nije *niko*. Sem Reksa. I jednosobne gajbe u Bloku 44, pošteno osvojene na stambenoj listi MUP-a Srbije, još ranih osamdesetih, toliko joj je pripadalo kao Višoj inspektorki za krv i seks bez kučeta i mačeta, nije se tada znalo da će nabaciti kučeta. Njen je i rasty jugo, ne zna više ni gde ga je parkirala, ovde oko Kalenića je postala ludnica, najpre od ovih džipova, ko da je Kalenić na tričetvrt puta Pariz-Dakar a ne na Vračaru, tražiće kola pola sata po kraju, jugo joj je, kao i Reks, uspomena na jedan privatni posao na koji uopšte nije ponosna, zapravo najveći u njenoj karijeri privatne detektivke. Bar što se tiče kinte. Koju je tada delila s Lazom, ovaj put ne bi, njen ortak Laki je juče odveo ženu i taštu u banju i ostavio je da zaliva taštine muškatle. Ostaju tri nedelje...

Dr Milošević je nepogrešivo osetio kako se nećka. Ili bar kako se vrpolji.

„Da se vratimo na posao? Dakle, da li ste voljni da mi za tri hiljade evra pribavite nekoliko fotografija moje supruge i tog žigola? Plus troškovi, za fotoaparat, recimo, ako vaša *detektivska agencija* nema aparat sa zumom, na primer... Imate li leda? Ipak ću se poslužiti pivom.”

„Vama je baš zapelo? I stavljate led u pivo? Gospode! Svejedno, i tako nema leda. Ali mislim da je dovoljno hladno.”

Čovek je ustao i napunio prostoriju. „Baš mi je zapelo”, kaže, posmatrajući je sa visine od gotovo dva metra. A onda se sagnuo i izvadio flašu iz frižidera. Pa bacio pogled prema Harijetinom stolu i izvadio još jednu, za nju.

„A zašto? Otvorite mi je, molim vas, kljakava sam. Taj magnet na frižideru je otvarač.”

„Zašto? Pa zbog razvoda. Hoću da se razvedem od nje. Treba mi dokaz da me vara”, izgovori dr Milošević ravnodušno, dok je sipao pivo. Sebi pa Harijeti. Kavaljer čovek.

„Niste dobro obavješteni. I mnogo ste gledali američke filmove. Nikakvi dokazi vam nisu potrebni. Još manje privatni detektivi. Lepo odete kod advokata, al nemojte džipom odraće vas, prvo vratite džip, nikako ga ne kupujte sada, i recite advokatu da želite razvod. Kraj priče. Ovo za džip se nisam šalila, nipošto ne kupujte da ne uđe u deobnu ma...”

„Znam, znam”, nestrpljivo je prekinu rmpalija. „O tome se i radi, o podeli imovine, zbog toga i želim dokaz da me vara.”

„Pa i tu je zakon nedvosmislen. Nema krivice, podela ide pola-pola za svu zajedničku u braku stečenu imovinu, ali vam ne preporučujem da ulazite u tu parnicu. Najbolje je da se nagodite, inače može da potraje godinama. Ne razvod, to ide brzo, nego podela.”

„Upravo to vam i govorim, ta *nagodba* bi išla lakše ukoliko bih imao dokaz...”

Ovaj Harijetu već opasno nervira, iako je prvi koji je zalutao u *Lucky Charm* posle nekoliko nedelja.

„Aman, čoveče, odrasli ste ljudi, kakvi dokazi, kakvi bakrači, vidim vi niste preterano uzbuđeni oko svega toga...”

„Ja sam hirurg, umem da se kontrolišem!”

„Dobro, *jeste* uzbuđeni, al' se kontrolišete”, samo mi izađi napolje dok se još ja kontrolišem, pomisli, „lepo nastavite da kulirate i sve u tom maniru proterajte to što ste i tako naumili. I uštedite sebi tri hiljade evra.”

„Imovina o kojoj je reč je neuporedivo veća.”

„A otkud vam ideja da će vaša supruga biti... hmhhh, fleksibilnija u pregovorima oko podele imovine”, mene bi na primer načisto

bolelo dupe imaš li *dokaze* ili ne, to nije izgovorila, „ukoliko joj prezentirate fotografije?”

„Zato što imamo decu.” Sada je po prvi put zazvučao pomalo uzbuđeno.

„Ne biste valjda deci pokazivali slike majke sa...” stvarno fin čovek, lekar, i humanista, prema sopstvenoj deci!

„Deca su nam odrasla. Odavno ne žive sa nama, ćerka je i udata. Ne, ne bih im pokazivao.”

„Ne znam, zaista... Ne sviđa mi se ideja da ucenjujete suprugu.”

„Neću da je ucenjujem, hoću da je sprečim da ucenjuje ona mene.” Dr Milošević pogleda na sat, a zatim ustade i hitro izvuče jedan koverat iz džepa letnjeg lanenog sakoa. Skupog i izgužvanog. „Slušajte, nemam vremena, imam operaciju za sat. Ovde vam je slika moje žene, adresa i nekakav njen dnevni raspored izlazaka koliko ga ja znam. Tu vam je i hiljadu evra unapred. Ja prekosutra putujem u Kankun, na konferenciju, ostajem tri nedelje. Imate vremena na pretek, a i ona.”

„Čekajte!” zaustavlja ga Harijeta i pokušava da ustane, da se iskobelja između stolice i Reksa, osloni se desnom rukom o sto i jaukne, opsuje, sedne, ko slonica... „Čekajte! Rekla sam da ne mogu da prihvatim.”

Već je bio na vratima: „Razmislite ipak. Ako uradite posao sleduje još dve hiljadarke. Ako ostanete pri svome, vratićete mi koverat. Pričuvajte ga dok sam u Meksiku.”

„Aman, čoveče, zašto bih ja čuvala vaše pare koje *neću*, pa ja vas uopšte i ne poznajem!”

„Kako me ne poznajete? Pa ja sam dr Milošević!” reče čovek podsmušljivo i izađe u dvorište.

„Serem ti se u familiju”, puče Hari i zafrljači onu kovertu u kraj kancelarije. Pri tom glasno zakuka, jer je za bacanje koristila pogrešnu, levu ruku.

2. KOMERCIJALNI PROGRAM

Jao! Hitno mi treba engleski auto, s volanom na desnoj strani, desna neće da menja brzine, leva da okreće volan, to je to, rešenje je engleski auto. O! Ooooooo! Majkuti, štomeboliš! Može li preko socijalnog da se dobije auto s volanom na desnoj strani kao pomagalo za invalide s mojom dijagnozom, kojagodbila, ali naopakom, ko i sve u mom naopakom životu! U! Uuuu, u jebemtičetvrtuuu! Čekaj, ako bih vozila u rikverc celim putem do bolnice, onda bih desnom rukom, ne, glupačo, bilo bi isto samo bi se još ušinula u vrat, bolje Olgu da sam pavela da mi menja brzine, i to je kuracrešenje, pre bih Reksa naučila, Lazojebemtimater! Sad si našao da vodiš babe u banju kad si mi najpotrebniji. Da me voziš kod lekara. Zašto nemam nikog? Generalno, a ne sad kad mi treba, ko leba. Što se kačim samo za neupotrebljive ljude kad sam i ja neupotrebljiva, kumulativno sranje. Eeeeeee! Dokurcaijednosmerna! Ko kaže da ljudi ne psuju u sebi? Ko je sad ovo razrovao? Ko... Koleno?! Nenenenene, samo sam napeta, pa sam ga ukočila na gasu, sve je u redu s kolenom, ne sad i koleno molimteeeee! Au! Aupičkumaterinu!

Harijetin *tok svesti* - ili je u pitanju bilo obično šizenje zbog nesusnih bolova u zglobovima na svaki pogrešan pokret, a bez kojih se teško mogao voziti auto? - naglo je prekinuo prekrasni shinny zeleni rover, tako što joj ga je isekao sleva i uz škripu kočnica se parkirao na jedino slobodno mesto ispred bolničkog kruga.

Sad mi je jasno zašto se bolnica na slovenačkom zove nemošnica, ne moš se parkiraš! E, jebemtimaterdatijebem!

To su bile poslednje kapi iscedene iz gorepomenutog Harijetinog toka svesti, pošto je već u sledećem času bila prinuđena da uključi automatskog pilota i pusti ga da smesti jugo gde zna, od nje i tako nema vajde. Psovka je bila upućena polovnjači, veoma očuvanoj, doduše, kao i zeleni rover, auto njenih snova at the moment, engleski, iako s volanom na levoj strani, nobody's perfect. Koja je izašla iz njega ko... Ili ima ukočen vrat ili ima previsoko mišljenje o sebi, šansujemo na ovo drugo.

No, nismo ovde da se upoređujemo s koleginicama polovnjačama, ovde smo da vidimo ima li nam leka, na komercijalnoj bazi. Ukoliko onih sto dolara, koje joj je poslao bivši muž iz Amerike, 'da kupi sebi nešto lepo za rođendan' - očito ne gleda kursne liste, a u Beogradu nije bio od razvoda pa ne zna da je skuplji od Čikaga - potkrpe pregled kod te famozne Miloševićeve superdoktorke kod koje je zakazala telefonom. Ko u Americi!? Još ako su i cene medicinskih usluga ko tamo... Pranje ušiju, recimo, košta isto, raspitivala se pre neki dan, javila se na oglas iz novina, 50\$, zrela je, gluva je ko top. E sad, što ti tamo za pedeset baka pere uši pomoćno osoblje, a ovde profesor... šta ćeš, ne prljaju se manje od njegovog doktorata i profesure. Odlučila je da joj je bolje da i dalje ne čuje, i tako nema ništa pametno u etru, zglobovi su prioritet. Ali na sajtu bolničkog centra nije bilo cenovnika. Sve u fazonu volimo vas socijalno! Popizdela je dok je menjala pare, bila je peta na redu u menjačnici, dobro, nisu to više one dvizzzedvizzzedvizzze sa čoškova iz predavramovog doba, ali ako si peti u redu u menjačnici i svi ispred tebe prodaju po deset evrića, svaki popizditiš je ok. Ne sluti na dobro. Stop, ponovo zalazimo u virove svesti, podavićemo se ko mačići, a Hari je već ušla u hol glavne zgrade i osvrće se oko sebe, *action!*

Evo ga, KOMERCIJALNI PROGRAM, drždaganabijem tehničkim rešenjima, Hari je dugo živela u Americi pa se razume i *u građevinarstvo*, deo ogromnog socrealističkog hola je pregrađen a iznad otvora koji glumi vrata na gipsanoj pregradi neko je nakačio parolu... pa KOMERCIJALNI PROGRAM. Ozbiljno, liči na DRUŽE TITO MI TI SE KUNEMO, odgovarajući dizajn i izvedba, al piše ovo drugo, ovo gde je Hari krenula. Unutra su se još bolje zajebavali s gipsanim pločama, nisu štedeli na materijalu, osim na sijalicama, što je u redu, bar da ne gledaš zabrinuta lica sapatnika pacijenata koji zaboravljeni bleje u nekim stoličicama maznutim iz zabavišta, al braon. Iznad glava im u gips priheftan *propagandni materijal*, plakati sa raznoraznim smrtonosnim bolestima u slici i reči, *preventiva...* Ma kakva preventiva, kurativa, al jedino protiv ujeda ce-ce muve, pročitaj, usereš se i više oka ne sklopiš, ever.

A gde je lavirint, tu je i Minotaur! Ne budimo pakosni, recepcionerka je ličila na stjuardesu neke istočnoevropske avio-kompanije, žešće raubovanu, pre pada Berlinskog zida, da preciziramo. Sedela je

šćućurena za niskim stočićem iza pulta, tako da su joj kolena bila negde u visini brade, i zapisivala nešto u išpartanu svesku. Harijeti se učinilo da je malo previše doterana za ovo tužno mesto, ipak su ovde *mušterije* bolesne, neke možda imaju i stomačne probleme, a njena ciklama košuljica s ogromnom teget mašnom samo što ne poleti, otud Harijeti asocijacija na tupoljeve i jakove, u skladu sa minićem iste boje... Pa nikako nije bila lekovita za stomak. Bilo čiji.

„Šta treba, *dušo?*“ reče žena compassionately i prema Harijetinom ramenu pruži ruku kojom je garantovano decenijama u slobodno vreme bacala kladivo, a ova spontano uzmaknu korak od pulta, na koji se malopre kobnom greškom bila naslonila.

„Imam zakazano kod doktorke Stanić, u deset, stigla sam malo ranije.“

„Savršeno, *dušo*. Sad ćeš da odeš da platiš...“

Hari nikada nije otkrila otkud je to s Minotaurom na ti, još manje na *dušo*, ali zašto je *savršeno* što je došla četvrt sata *ranije* ubrzo se razjasnilo.

Kao što je jedan ćošak hola bio pregrađen u KOMERCIJALNI PROGRAM, drugi, manji, bio je pregrađen u BLAGAJNU. Nevelika prostorija, ni deset kvadrata, šacnula je Hari spolja, ali su ipak u nju uspeli da smeste njen najomiljeniji komad nameštaja -*šalter*. Pravi, sa staklom i rupom. Zamalo da se okrene i ode, izađe zauvek iz ove bolnice, da je jedna žena nije sprečila - da uđe! U BLAGAJNU!

„Ne može, pere se, morate da sačekate!“ rekla je srednje mala žena naslonjena na zid, s frizuromoperske dive i outfitom... Oblači se u istom cirkusu ko Minotaur. Ciklama bluzice, minići, leteće mašne, jebote, pa to je izgleda uniforma KOMERCIJALNOG PROGRAMA!?

„Ko se pere?“ manj ako nije pomislila da se tamo iza poluzatvorenih vrata neko *zapira*, tako je zvučalo.

„Patos se pere, ja sam blagajnica.“ Aha, patos se u BLAGAJNI KOMERCIJALNOG PROGRAMA pere usred radnog vremena, baš kad *mušterije* treba da *plaćaju*.. Postaje zanimljivo! A tek što je komercijalno! Hari je odlučila da sačeka rasplet. Koji je počeo da se nazire u vidu čistačice, izašla je unatraške iz sobička vukući nemarno džoger, budući da joj je kofa prljave vode, kojom je prethodno, s obzirom na boju, verovatno oprala i dvorište, pričinjavala mnogo veći problem.

Nju je gurala nogom. Videvši Harijetin unezveren izraz lica blagajnica učini sve da je smiri: „Sad samo još da se osuši i polećemo!”

„Osušilo se!” kaže Hari posle pet minuta nervoznog c upkanja i gledanje na sat..

„ Hmmm, nije baš ,”, blagajnica je zavirila u svoju radnu prostoriju preko Harijetinog ramena, „al dobro, nek ti bude kad si tako nestrpljiva, *dušo!*”

Usledila je papirologija nakon koje je Hari očekivala da joj uruče bar rešenje za invalidsku penziju, a ne račun na 1500 dinara, koji je matični štampač iz doba jure izdrndao što po njenom mozgu što po perforiranom papiru A4 formata kakav nije videla bar deset godina!?

„Izvoli, *dušo!* Sada se sa ovim vrati na prijemno.” Niski start, osam do deset, Hari je već ispred prijemnog pulta.

„Bravo, *dušo!* Sa ću da te odvedem.” Minotaur je ustala i nekako se iskobeljala iz svog oborčeta, bokte, još je monumentalnija nego što se čini dok sedi. Prati Harijetu nazad do hola.. „Vidi, sad ćeš da izađeš na ova vrata”, pokazuje *ulazna vrata* bolnice?!?! „obiđeš oko zgrade, prođeš preko bašte, zaobiđeš baru s labudovima, pazi, oće da se ujedaju, imaš neku kiflu da im baciš, nemaš, šteta, trebalo je da poneseš, onda pored garaže, do nove zgrade, videćeš, nisu skinuli skelu, i tamo pitaj.”

„Šta bre da pitam?” Hari ne može da veruje, jebotela-budikifla!

„Pa za doktorku Stanić! I taj račun u ruke! On ti je *pasoš!* Ajde, ajde, *dušo!* Požuri, *kasniš!*”

Duša je ko bez duše pretrčala dvorište, eskivirala labudove, jedno sanitetsko vozilo koje ju je umalo zgazilo dok je u rikverc izlazilo iz garaže, izbegla da se oklizne na stepenicama novog paviljona od lakiranog veštačkog kamena...

„Doktorka Stanić?” pita portirku zadihano.

„Narcisa?”

„Aha.”

S izrazom lica bez izraza lica, portirka je kažiprstom pokazala uz stepenice. Gore na spratu je već bilo nekih putokaza, pa je bivša Viša inspektorka za krvne i seksualne delikte a sadašnja privatna detektivka nekako uspela da ubode bar hodnik. Koji se otegaoooo. Možda i nije objektivno toliko dugačak, ali sa svim onim ljudima koji

su ćutali poređani po klupama kao lutke... bolje joj je da ne gleda oko sebe, da pusti korak, *kasni!*

„Izvinite, doktorica Stanić?“ pita s nameštenim osmehom simpatičnu farbanu plavušu u belom mantilu, koja sedi u jedinoj kancelariji s otvorenim vratima u ovom hodniku punom... Duhova? Pri tom maše svojim *pasošem*, onim računom, shvatila je šta je Minotaur rekla.

„Preko puta, *dušol* Ući ćeš čim neko izađe. Sačekaj.“ Ako je Hari *duša*, onda je plavuša sestra, bar je u belom, nije iz KOMERCIJALNOG PROGRAMA. U redu. Hari čeka. Stoji, jedina u hodniku. Vrpolti se. Živa je. Zaboravila je na laktove.

Tri babe najbliže vratima, a možda i nisu bile babe, možda su im bolovi dodali godine, dve imaju vidno kvrgave, deformisane prste, bože, valjda to nije i Harijetina sudbina, gledaju je ko da im je nekog ubila. Malo u nju, malo u njen *pasoš* od hiljadu i po dinara, hiljadui-pomumajki...

„Šta se unutra dešava?“ pita, ne bi li prekinula neprijatnu tišinu. „Ima pacijenta?“

„Priča s kolegicom“, reče ona desno od vrata. „Već ceo sat.“

„Ja imam zakazano u deset“, gleda na čuku, deset je prošlo u jurnjavi po dvorištu, „da neko nije prozivao...“

„Nije, ja sam za pola deset“, kaže druga.

„I vi preko KOMERCIJALNOG PROGRAMA?“ malo laknu Harijeti, ipak se ovde zna neki red, ne moraju da je mrze?

„Ne, nego *normalno*, preko socijalnog“, odgovori joj ova takvim tonom da bi u zemlju propala, tek sad vidi i štap naslonjen na klupu. Al ne može da propadne, mora da čeka.

„E pa lepo“, nakon što je potrošila sva svoja tri minuta strpljenja, probudi se i Hari zaštitnica starih i bolesnih, na čelu sa samom sobom, pošto joj je nje ipak najviše žao, „smatrajmo da su se napričale!“

Kuc-kuc! Nije čekala da joj se kaže slobodno, pritisnula je kvaku, doduše pogrešnom, desnom rukom, jao! I upala do pola ordinacije. U kojoj je, s pacijentske strane, leđima okrenuta sedela neka u belom manitilu i listala *Gloriju*, a i doktorske – polovnjača iz rovera! Pokazuje prstom s pole kile prstenja neku grupnu fotku u novinama. Toliko se iznenadila Harijetinim prepadom da je samo zinula i... Dovoljno da Hari ospe paljbu:

„Imam zakazano u deset. Preko KOMERCIJALNOG PROGRAMA. Sada je već deset i četvrt, a niko me nije *dočeka*o.,,“

„Napoooooljeeeee!“ dreknu polovnjača koja je došla sebi. „Kako se usuđujete! Ja, radim!“

„Ne bih rekla“, reče Hari podsmešljivo i sasvim polako izađe u hodnik ostavivši vrata, otvorena. Babe su je u čudu gledale, s takvim strahopoštovanjem da je onoj najisprepadanijoj i namignula, ne bi li je opustila.

Ona, druga, sa štapom, skroz se okuražila, pita:

„Je l te, a koliko to košta?“

„Hijadu i po.“

„E, vala ću da uštedim za sledeći put, za *nju* nije mnogo. Da platim pa da joj kažem šta joj mislim!“

Ipak je ispalo mnogo, odnosno bačena para. Iako su Hari i dr Stanička posle imale ravnopravnu verbalnu šorku, koju prilažemo u originalu, pacijentkinja je na kraju iz lekarske ordinacije izašla bolesnija nego što je ušla.

Dr S: Sada možete da uđete, *preko reda*, ime, prezime, godište.

H: Mogu li prvo da sednem?

Dr S: Sedite. Ime, prezime, godište?

...

Dr S: Na šta se žalite?

H: Osim na vaš odnos prema pacijentima, žalim se još na bolove u člancima i laktovima. Desna ruka ne trpi pritisak, leva istežanje.

Dr S: To vam je zato što ste gojazni.

H: Gospođo, ja ne hodam na rukama.

Dr S: Svejedno, morate da povedete računa o sebi u *kritičnim godinama*.

H: Već tri meseca držim dijetu.

Dr S: Ništa vam se ne vidi!

H: Tačno! Znete me od ranije? Iz *Glorije*? Dobro, aj se ne preganjamo, ta dijeta, možda neka namirnica...

Dr S: Vaša dijeta nije moj posao, obratite se nutricionisti. Možete i preko KOMERCIJALNOG PROGRAMA.

H: Ama, ženo, možda ne uzimam neki sastojak hrane od koga zglobovi...

Dr S: Zglobovi nemaju veze sa ishranom.

H: To sam vas pitala! Samo to!

Dr S: Uzimate li nešto od lekova?

H: Pokušala sam da mažem laktove gelom... tim što imate njihov reklamni USB utaknut u kompjuter, to mi nemojte preporučivati, ne pomaže. I moju apotekarku su opskrbili USB-om, al ne вреди, drugu mi tubu uvaliti neće! Ove uloške za cipele na navijanje što ste naredali po stolu je kupila moja prijateljica, *zbog bolnog ramena*, na preporuku vaše koleginice iz doma zdravlja, isto su bezveze, dakle neću. Brufene mi ne da, da pijem bivši muž, lekar je.

Dr S: Nisam vas pitala šta ne uzimate nego šta uzimate.

H: Ništa. Trpim.

Dr S: Ustanite da vas pregledam.

Dr S: Ovde imate sve zapisano. Terapija koju ću vam prepisati je agresivna i prethodno moram da imam jasnu sliku vašeg zdravstvenog stanja. O kome vi očito ne vodite računa. Gojazni ste, pušili ste, ne kontrolišete se... Posle neko treba da vas *popravlja*. I nipošto mi nemojte izgužvati ovaj list papira jer inače sledeći put neće hteti da mi uđe u štampač!

H: Pa njegov sadržaj vam je, nadam se, *ušao u memoriju*, kompjutera, tako da i ako se *izgužva* neće biti baš tragedija. Jedan list hartije.

Dr S: Samo ga vi ne gužvajte. I kako ste uopšte pošli kod lekara *bez fascikle*?

H: Po vama - na rukama.

Dr S: Doviđenja i nadam se da sledeći put nećete biti tako nestrpljivi i arogantni. Ja sam profesor i imam obaveze, u nastavi.

H: Ja sam privatni detektiv i instinkt mi govori da ovo nije amfitetar. Niti je *Glorija* udžbenik na medicini.

Dr S: Slušajte *vi*, ja od KOMERCIJALNOG PROGRAMA nemam ni jednog jedinog dinara, prema tome nemate prava da se ponašate...

H: A *slušajte vi*, posle trideset godina uplaćivanja socijalnog od koga nisam dobila ni dana bolovanja, nijedan besplatan recept, ni jebeni hanzaplant nisam dobila, mogu da se ponašam kako god hoću, pošto još odozgo doplaćujem vaše šikaniranje! Vi od mene

imate platu, gospođo, oduvek! A od KOMERCIJALNOG PROGRAMA ipak imate nešto. Imate one labudove dole, dabogda vas ujeli! Pošto im kiflu sigurno niste doneli. Od čega vozite rover, to bih baš volela da znam. Do viđenja prijatno! I samo još nešto, gde sedi dr Milošević, imam nešto da mu kažem? U vezi s njegovom mamom.

Dr Narcisa Stanić je na ovo pitaj boga zašto prebledela i ponovo uzviknula „Napolje!“ pružajući joj list papira koji je vrhovima prstiju držala za ćošak. Hari ga je na isti način prihvatila za drugi ćošak a onda pred njom nagurala u tašnu i izmarširala u hodnik. Tri babe ispred vrata su nudile jedna drugoj prednost pri ulasku mečki na rupu, kanda je pređašnji razgovor bio nešto glasniji. E, jebite se i vi, kad to trpite, *preko socijalnog*, pomisli Hari i otperja napolje, iz bolničkog kruga. For good.

Stigavši kući, prvo je zagrlila i izljubila svoje verno kuće, i obećala mu da se od sad leći samo kod njegovog veterinara, on bar voli svoje pacijente.

„Av!“ složio se Reks.

Onda je izvadila onaj zgužvani papir iz tašne, koji je platila soma i po, o izgubljenom vremenu i nerviranju da i ne govorimo, i pažljivo pročitala šta joj je natrukovala dr Stanićka. Laboratorija komplet, snimak pluća i karlice, ultrazvuk abdomena, ginekološki pregled, mamografija... Za sve to bi trebalo da štedi brat-bratu sledećih pet rođendana, ukoliko Doca nastavi 'da bude pažljiv', a dotle će već umreti prirodnom smrću, od starosti. Jebi se, polovnjačo!

Posle je izguglovala pretpostavljenu dijagnozu i shvatila da je *agresivna terapija* o kojoj je polovnjača govorila, nešto što ona ni pijana uzimala ne bi, makar ostatak života provela u vreloj kadi, eto to joj prija laktovima, sama je provalila, i bez lekara. Pa je izguglovala i Stanićku. Zavidna naučna karijera, gomila radova, fokusirana na usku naučnu oblast, nevezanu s ovom dijagnozom koju je pokušala da napakuje Harijeti, hvala bogu. Sve radove potpisuje sama, a i kako bi drukčije, ko bi *ono* držao u bilo kakvom timu. Konsultantkinja četiri privatne poliklinike, četiri soma po pregledu, znači laže da je

profanka, oni su po sto evrića. E, ali zato jedni nude da ti je za sto evrića dovedu na gajbu u po noći, ako želiš. Hari je odlučila da prvih sto evrića koje bude imala za bacanje, baci na to što će pozvati dr Narcisu Stanić u tri ujutro da joj pogleda lakat, a onda će Reksu da kaže „Drž' je!” Što nikad neće da se desi, pošto nikad neće imati pare za bacanje, al' dobro zvuči i popravlja raspoloženje. Od toga što tezgari kod privatnika teško da vozi rovera s kožnim sedištima, oni svojim *konsultantima* uzimaju pola love za kiriju i marketing. Šta još kaže Gugl? Jedno pismo čitaoca u *Među nama*, u *Bolikiti*, neko je kuje u zvezde. Tja, pacijenti su najgore šlihtare na svetu, to je bar poznato. Čekaj, Šta je ovo? Hahaha, dr Stanićka na stranicama tabloidne štampe a nije *Glorija*! Žutaći je optužuju da je agentkinja MOSADA?! Izraelcima odnosi srpske viruse, a odande donosi lekove u eksperimentalnoj fazi i testira ih na ovdašnjim pacijentima?!?!?! Pa fenomenalno! Ne može da prestane da se smeje. Gde se toga setiše, majku im žutu, koji je ovo humoristički časopis! Sad bi Olga na to rekla da to što Hari *nije* paranoik ne znači... eto, ona *jeste*, pa su im obema za petama. A tek Višnji, Olginoj drugarici, što su za petama, nju su stvarno lane špricali nekim eksperimentalnim zlatom, doduše pristala je, ona je profesionalni pacijent. Dr Narcisa Mengele, pa super! MOSAD! Mada... u njenom oficijelnom CV-ju stoji da je par puta boravila u Izraelu na nekim specijalizacijama?! I žutaći gugljuju? A onaj hvalospev u *Među nama* nosi datum desetak dana nakon optužbe u tabloidu, moguće da je dr Mengele to sama sebi zahvalila u *Bolikiti*, da zamaže, Hari *zaista* nije paranoik, ali je detektiv, opaža takve sitnice kao što su datumi. *Agresivna terapija?!?!?!* Samo ako ti ne dopustim! Kako da ne! Moš jedino da mi prepíšeš jedno deset dana na Mrtvom moru. Preko socijalnog!

„Kuče, odo ja da napunim kadu, a ti ako oćeš možeš da voajerišeš.”
„Av!” odbi Reks.

3. PERIMENOPAUZA

„Jebo te mamograf! Da l' bi se tako slatko kezio i da je u pitanju kurcograf? Kladam se da ne bi! Jer bi ti na njemu našli četvrt bobi štapića! Mogli bi snimak tvog kurca na kurcografu u prirodnoj veličini da šalju mobilnim, cena MMS poruke 50 dinara plus PDV! Humanitarno! Skupljamo lovu za kurcograf, ma kakvi jedan, za milion kurcografa, svaka žena u Srbiji mora da ima priručni kurcograf, to je bre važnije nego da nosiš džepni Gajger-Milerov brojač, koji je takođe ovde neophodan, jesi čula za Krško neki dan, ne bi li unapred proverila s kim ima posla u predelu kurca! Eto, tu ću humanitarnu akciju ja da sprovedem, 'alo bre, Hari, je l' slušaš ti mene?" karirana krpena papuča polete preko sobe, ali pade tu negde na po metra odakle je bačena, nekako... impotentno.

Hari spusti novine u krilo, jaaaaao, lakat, ovaj levi ne trpi ni da miruje duže od par minuta, na prvi pokret vidi sve zvezde. Pa onda desnom rukom, sposobnom za takve akcije, podiže kineske naočari za čitanje, 220 dinara, najnoviji model iz Bloka 70, na glavu kao rajf. Noge sa astala nije spuštala.

„Ne slušam. Čitam. Mislila sam da pričaš s televizorom, kao i obično. Šta je bilo?" pita Olgu koja leži na krevetu u položaju 'nasukana sam morska krava' i dramatično maše daljincem ko Indijana Džons oružjem po izboru čitaoca, hoće da vrati na kanal sa kojim se malopre svađala, a već je odlutala do *Diskaverija* i onih tamo nekih ćelavih matorih američkih bolida što vare auspuhe na harlej dejvidsonima, a naša kablovska reprizira li reprizira kao da nam od toga život zavisi... Aha, evo ga!

„Pa naravno da pričam s televizorom, kad ti buljiš u te novine, anti-stična reumatična babo!"

Hari i Olga. Najbolje drugarice, a wonderful friendship sa primesama antagonizma još iz jednog nikad objavljenog romana. Iste. Manje-više. Neku godinu starije i neko kilo deblje, pošto su odlučnom akcijom ministra zdravlja lane prestale da puše. Ma... ko

ga kara, nek brine on o *svom* zdravlju, vidi ga kakav je užuteo, nego im se obema bilo smučilo, izduvale svoje. Ali se Harijeti nije bilo smučilo pivo a Olgi slatkiši, i eto ti sad dve mečke Božane, u najboljim godinama. Koje se medicinskom terminologijom zovu... Bolje će biti da skinemo sa trake razgovor od pre neki dan:

H: Jebote, Olga, nemam šta da obučem, ove dve suknje na lastiš jednu perem drugu sušim, ovo je strašno! U mom ogledalu živi jedna podnadula žaba! Ima i kosu, moje boje, al joj je sva ofucana. A vaga... tri kile za dva meseca ovakvog gladovanja, pa nekad bih tri kile oslabila na jednom uviđaju, ako je tolko krvav da posle isporučam majčino mleko. Ko ono kad sam upoznala Bandu, pričala sam ti, e čitala sam da ponovo otvaraju slučaj, znaš onog *disidenta*, dok smo još imali tu reč, a mene su s njega bili skinuli još s vrata pošto sam pitala ko je ovde lud kad su *kolege* rekle „Vid' samoubistva!" Povukao oroz lovačke puške domalim prstom, nožnim, pa razneo i sebi mozak i luster pride. U susednoj sobi, kristalni. Takav primer ošljarenja pri nameštanju samoubistava nisam vidla ni u... nebitno. E, tad sam, kažem ti, za jedan uviđaj umela da isporučam po tri nedelje ždranja po kafanama, nije ni Sloba bio loš, po moju liniju. I nisu me boleli zglobovi. I nisam se budila noću sem na poziv kad nekog skantaju. I znala sam svoj broj telefona napamet. I kad sam bila nervozna, mogla sam da isučem beretu na koga oću. Jebem ti menopauze... Ovo bre ko s ćurićima. Oni retki koji prežve ćureći pubertet, nažive se skroz do sledećeg Božića. Ne znam više šta mi ne fali!

Haaaaa, greška! Nedostatak opšte medicinske kulture, pandurkinjo! Ima ti, sestro slatka, do menopauze još da jašeš, neosedlanog konja sudbine po kaldrmi sopstvenog organizma, iha-ha! Olga kad ti kaže. Koja te šije za koju godinicu i koju... E, razvaljuje me rame od jutros ekstramonstruozno, promeniće se vreme. I igra mi oko a... Znam tu priču, hipohondarko, skrati, sad sam ja uzela banku, je I mogu ja jednom da uzmem banku i *mene* da boli? Šta je, ti imaš tapiju na menopauzu? Pa to ti pričam, a ne slušaš. Nije menopauza. Moja gina kaže da se to zove *perimenopauza* i traje oko deset godina. To

ti je kao nekakav hodnik koji vodi prema menopauzi, dugačak u pičku materinu, deset godina dugačak, kažem ti, a dekorisan ko Kuća straha. Svaki čas iskaču neke karakondžule da te plaše, da te bole, da ti uvrću živčana jaja. Ja sam preživela već pet. Ti tek počinješ, pitaću te za pet godina ko je hipohondarka. Ako budem živa. Ponekad mi se čini da taj Božić, to da se bacim na podvarak pa u rernu, i nije tako loše rešenje. Rame mi je...

Dakle, najbolje drugarice s istom dijagnozom - perimenopauza - kod Harijete u ranoj fazi, Olga već u uznapredovalo, s metastazama svuda po životnoj radosti, smrde kod Olge u gajbi, na Miljakovcu, Olgin sin je izveo Rekxa u šetnju, prati neku devojčicu s maltezerom, on je kao frajer s vučjakom. Hari čita *Politiku*, od milja *Bolikita*, Olga aktivno učestvuje u društveno-političkom životu zemlje, putem svog te-ve prijemnika.

„Pa da, važno je da te-ve prijemnikom ja mogu da *primam* njihova sranja, za *to* javni servis postoji. A ne postoji *javni servis* preko koga bih mogla i da im se najebem majke govnerske lažljive...”

„Imaš daljinac, postoji li išta demokratskije od toga? Ugasi ih. Uostalom ovo i nije RTS, ovo je GTV? Čekaj, šta...” Hari primećuje logo gradske te-ve u uglu ekrana, ali i jednog čoveka... Šta će ovaj ovde?

„Slušaš li ti mene uopšte? To ti pričam sve vreme! GTV kupuje mamograf! Normalno, ne od svojih para, otkud im pare. Niti se kupuje od državnih, otkud tek državi pare za *medicinske aparate*, moraju prvo da narane onooliku guzicu *državnom aparatu*, jel' tako? Oni su, GTV, kao, medijski sponzor, ili samopromoter, kako više voliš, ovaj njihov direktor Bobi-Štapić se producira, i on i njegovi politički mentori i komentori, tolko su se već više svi islikali u zagrljaju sa tim mamografom, i dok se svi s liste čekanja na političke poene sad pred izbore još izređaju, on će da zastari i moći će da ga bace.”

„Možda su i kupili polovan, neispravan, ne bi me čudilo, samo ga malo ispolirali za slikanje”, Hari počinje da pali svoje pandurske ganglije.

„A, ne, ovaj je digitalni! Poslednja reč tehnike...”

„Gde? U Bangladešu? Ima i brojeve, a ne samo slike? Neverovatno! E, ajd ćuti malo, da čujem...”

U Olginom televizoru užuteli ministar zdravlja, onaj koji je naciju uskratio za pušenje, o duvanju nije bilo reči, ovaj put je izdavao naređenje ženama. Svaka Srпкиnja ima ne samo *pravo*, već i *patriot-sku obavezu*, prvu na listi svih obaveza iza *nedavanja* Kosova, i mnogo preču od *davanja* mužu i/ili ostalim Srbima a u cilju porasta nataliteta, da se jednom u godinu dana slika na njihovom mamografu, za koji su upravo od usta odvojili pedeset hiljada evra. Na donatorskoj večeri u *Hajatu* su *od usta* odvojili, da se razumemo - humanitarna procedura prošla logičku kontrolu.

„Jebem ti majku!” reče mu Hari.

„Eto, ko se sad svađa s televizorom, jesam ti rekla”, slavodobitno će Olga. „A meni konačno u Domu zdravlja zakazali snimanje ramena koje me otkida već šest meseci - *za još šest meseci*. Višnji *zakazali* skener koji treba da utvrdi otkud joj fantomska upala pluća - za godinu dana. Mislim, taman ćemo joj davati godinu dana na Lešću kad stigne na red, ako stvarno ima upalu pluća. Sva sreća što nemaju pojma, nema Višnja to, nego bolest zavisnosti od belih mantila. E, kad spomenuh Višnju, jesi čula da je Goran Bregović pao s višnje? U *svojoj porodičnoj kući* na Dedinju, za koju pretpostavljam da je to *neke druge* porodice kuća bila, koju je on kupio parama od neke muzike koja takođe nije baš sasvim njegova nego ciganska, narodna... I ko ga je sve obišao u bolnici? Novinari vise s platana oko bolnice ko gačci, pokušavaju da slikaju posete, sad kad i oni počnu da padaju, baš se pitam da l' će i njih tako ažurno da skupljaju kao kad *...padaju zvezde u-uuuu-u...*”, Olga je otpevala kraj svoje kraće monotragikomedije.

„Ma pali smo mi svi s kruške kad nas se tiče što je on pao s višnje! Na čelu s tobom! Umukni bre, nisam čula...” Hari zbog Gorana Bregovića nije čula šta je nakon ministra zdravlja i još jednog bilmeza ispričao visoki nosati tip u teget odelu, s pink košuljom, šta im je svima s tom bojom, juče one ribe u bolnici, danas ovaj ljuto pinkovan, to ako se u Olginom televizoru nisu zabrkale farbe, dešavalo se ranije. Ipak je čula sam kraj, pa reče i njemu: „Jebem ti majku!”

„U, a si opasna! Jebala majku Miloševiću! Jesi tako i onom pravom, devedesetih, jebala kevu u kantu? Sve u pandurskoj uniformi?“ zeza se Olga.

„A otkud ti znaš da je on Milošević?“ zbuni se Hari.

„Hahaha, pa to samo ti ne znaš dr Miloševića, jer jedina ne gledaš televiziju i ne čitaš novine u ovoj varoši!“

„Lažeš, čitam *tvoje* novine uvek kad dođem kod tebe, da te ne bih slušala kako pričaš s televizorom. Ko je Milošević, laj!“

„Pobogu, pa direktor *Svarcvaldklinika*“, tako od milošte Beograđani zovu veliki bolnički centar na kraju grada, onaj u kome je Hari juče imala sreću da upozna onu nesreću, doktorku Narcisu Stanić; ne zna se tačno da li je *Svarcvaldklinik* ime dobio zbog gustog zaštitnog zelenila u kome se skembao ili zbog toplog, švarcvaldskog odnosa prema pacijentima.

„Celog?“ zgranu se Hari. „E jebem ti mater još jedanput!“

„Ne, samo onkologije. Ne izlazi iz mog televizora oko nekih donacija i kamenja u temelju, mislim temeljaca, kao sve hipersuper, rad, red i disciplina, švarc-vald! švarc-vald!, a meni tu nešto dismrrrr. Mnogo sam nepoverljiva prema takvim... Zbog onog od pre. Jebote, ti stvarno ne čitaš novine? Bivši direktor im je, nakon dobijanja pravosnažne presude na osam godina robije zbog trgovine lažnim citostaticima, u *tvoje* vreme, kad si ti bila policija, sad u ovo *ново* vreme *kažnjen* odlaskom u penziju. Manj ako i nacionalnu umetničku nije dobio, možda je kao mali svirao violinu, moraću da proverim na internetu. Gužva po zatvorima, pa za njega ne mogu da nađu krevet, dok je na listi čekanja za tvorza šeta unučice, i šetače ih tako do kraja fakulteta, umesto konjima za repove, nasred Terazija, pa čereči, celu ekipu, ej, sestro, ubuđaleticitostatikejebemdatijebem! Leba ti, što mene tako ne kazne penzijom, nego oće da mi uvale otpremninu, u pedeset i petoj, ne bi li na moje mesto primili ribu nekog klinca koji je neko mudo u Gradu. Koja je dosad u životu režirala jednu modnu reviju u zabavištu, oko peska, ne samo da je duplo mlađa od mene već ima i duplo manje škole.“

„I duplo manje kila? Hajde ponovi? Milošević je direktor onkologije u *Švarcvaldu*? Pa jebem mu majku! Dvapat! I po ličnoj i po ženskoj liniji!“

„Ostavi neku psovku i za *svoju* majku, ona te rodila, najkrivlja ti je", Olga se, kanda dobro zabavlja ovim izmenjenim ulogama naspram stanja u zdravstvu, „i polako mi objasni šta ti je koji moj ovaj pterodaktil kriv i po kojoj liniji?"

Uspela je da nasmeje Hari, na trenutak: „Aha, pterodaktil. Meni je u prvi mah zaličio na mutant pelikana, ali si ti u pravu, ima nešto veoma retro i neskladno uvezi sa..."

„Poznaješ ga *lično*?" zabezeknu se Olga.

„Ne samo da ga poznajem lično, nego ću sutra da idem i na mamografiju! Za njegove pare! Mamicu mu..."

„Govori!" Olga je sela u krevetu, što u njenom slučaju već ima snagu antičke drame, i unela se Harijeti u lice. „Sve po redu."

„Ništa, oće da mu navatam ženu u švaleraciji s nekim mlađim tipom i za to mi nudi tri soma evra. Za par fotki. Odbila sam, naravno! Al mi uvalio depozit od somića i zapalio s vrata pravo u Kankun. Pre toga me poslao kod reumatologa, u *svoju* bolnicu, preko veze, al' tako da platim pregled, ni po muke, i nije neka kinta, nego da me ta rospija šikanira, a da me prethodno mrzi pun hodnik kljakavih i bolesnih jer imam soma i po! Tek to je priča, al ti je nisam ispričala jer nisam mogla da dođem do reči od tvog ramena i Višnjine fantomske upale pluća. I to mu je unapred bilo smešno, što će ta krava mene... Ovde se prenemaže i kao žicka lovu za taj mamograf a vozi džip koji košta ko isti, brat-bratu. Šatro nije njegov, nego uzeo da proba, jes, kad bi se gađali... magnetnim rezonancama!"

„Auuuuuuuuu! Jaka priča!" uozbiljila se Olga. „I šta ćeš sad?"

„Pa da prihvatim slučaj! Evo ovog časa sam odlučila, ni *klijent* još ne zna. Ima da mu slikam ženu u crkvi, u biblioteci, na koncertu ozbiljne muzike, sve samu i smernu ko opatica bez ludaka, fotoaparatom koji ću da kupim za njegove pare, troškovi, šta ću, odobrio je na neviđeno, i kad se vrati iz Meksika lepo mu kažem 'Oprostite, ali žena vas ne vara, izvolite dokaze, avans potrošen, doduše ne sve, samo delimično, ostatak sam u vaše ime donirala za mamograf, evo priznanica, sigurno ćete kao lekar pozdraviti taj humani gest sa *svoje* strane.' Dotle ću da se ispopregledam za njegove pare sve po najboljim beogradskim privatnim klinikama. Jesam ti odavno rekla da sam sva nikakva i da sam zrela za servis? Jesam, deset puta, al me nisi perpicirala."

Ni sada je ne sluša, do Olge kao i obično dopire samo ona reč koja uključuje njen govorni aparat: „E a jesi čula koliko privatnih magnetnih rezonanci ima u Beogradu? Polovnjaci, reparirani. Razmišljam da uzmem jednu na kredit, možda i s Višnjom u deljaka. Možemo da radimo i babe po komšiluku, pa da otplaćujemo rate. Što, kao to je komplikovanije od Worda i slanja e-maila, a to sam naučila? Dakle, osim kurcografa, svaka žena mora da ima i svoju magnetnu... Jesi me čula, bre?”

„Čula, čula”, Hari se smračila i pravi paklene planove za sutra, „znam za te polovnjake odavno, moj stolar, onaj što mi pravio police za knjige, radi Faradejeve kaveze za te magnetne rezonance, tolko je zauzet da mesecima ne može da dođe i potkajluje mi ljudski onu policu pored kreveta, pašće mi na glavu, ubiće me... Super, sutra nam dr Milošević plaća mamografiju. Oćeš sa mnom, Milošević časti? Budimo patriotkinje na njegov račun!”

„Neka hvala! Ja uopšte nemam sise! A i ti si svoje dobila tek otkad si se ugojila, tako da su ti ganc nove! Ne znam šta će ti to”, Olga se vadi čim dođe do gustog.

„Daj, bre, zezanje za zezanje, al' nije za zezanje! Svaka četvrta žena u Srbiji ima rak dojke!”

„Hahahahahahaha!” Olga samo što ne crkne od smeha. „A više od pola ih je nepismeno, i ti među njima! Sad mi je jasno da nisu ugoržene samo novinarke i njihove urednice, već i bivše pandurke, hahahaha!”

„Čemu se smeješ, idiote?”

„Pa tebi, ajd uključi glavu, ako bi to bilo istina, kada bi se odbacile devojčice i babe, kao slabo rizične grupe, ispalo bi da svaka prva i po ima zglavkara! Nego je taj koji je to napisao nepismeni kreten. Može da bude... ne znam šta je tačan podatak, ali recimo da je svaki četvrti otkriveni tumor dojke malignan, to bi još i mogla da bude istina. Vi niste imali račun u pandurskoj akademiji? Neeee! Znaš kad je neki dan osvanuo naslov u *Bolikiti*, ovako nekako, *Više od polovine žena u Srbiji nepismeno*. Kad mi oči nisu ispale! A ćirilica, nju znam. Pročitam potpis - žensko. Pročitam ko je urednik rubrike - žensko. Pa jes, boga ti, digoste statistiku i vas dve, sestre mile, *više od polovine nepismenih su žene*, to je trebalo da piše, e, al to onda nije vest, uopšte. Svaka četvrta... Ma daaaaaj.”

„I kako već nije otišao u Meksiko?" preslišava se Hari.

„Pitaj boga kad je ovo snimljeno, imam utisak da gledam istu priredbu petstoti put..."

Hari i Olga su odista gledale snimak, reprizu, što ne znači da i u ovom času jedna te-ve ekipa upravo ne završava rad na prilogu. Šesto snimanje od jutros, dr Miloševiću je već svega dosta, ali mora da ostavi materijal koji će se vrteti dok je on na putu. Baš je sad, pred izbore, našla da ga uceni - Meksiko ili propast - dobro, nije da mu se ne ide, ne može da dočeka da se sutra uvali u ležnjiku pod palmom i srkne margaritu, s Magi u ležaljci i pored svoje. Ma ići će sve to ko podmazano, Oni ovde puštaju materijal, on se tamo odmara, a i bolje da bude *na kongresu* za same izbore, s ovim pacijentima biračkim nikad nisi načisto, eto, sve se može kad se dobro isplanira...

Upravo su snimili novi toalet za pacijente, japansku donaciju, čudo tehnologije i estetike, ma, takav neće imati ni u Kankunu, u hotelu s pet zvezdica, *all inclusive* uključujući i muziku u klonjari, njegovi pacijenti će da seru luksuznije nego on u Meksiku! Samo kad ih bude pustio da zaseravaju! Možda posle izbora. Pazi kad njih sto navale na jednu šolju, nema te tehnologije, pa ni japanske, koja može da istrpi sto srpskih sranja dnevno. Zato je za sada novi toalet zaključan, a ključ na sigurnom. Otvara se samo televizijama, ili kad njega pritera, mmmm, milina.

„Ja se izvinjavam, ali taksi za aerodrom mi stiže za pola sata, a moram još da pogledam rad, naučni kongres..." ladi dr Milošević reditelja dok ga prati hodnikom do izlaza iz onkološkog bloka. Za njima se vuče gomila tehničara i rasvetlivača, kamera ko šporet smederevac, gajtani, reflektori, čuda, pa da RTS, ovi sa GTV snimaju kamicom bez stativa, s nekom malom sijalicom na vrhu od koje čak ni ne škiljiš, a opet ispadneš deset godina mlađi nego... ljao! Vidi ovog malog drkadžiju šta sad radi! Za inat! Ispao je iz operatione sale sav krvav od glave do pete, šta misli, da neće da ga prepozna pod maskom i kapom? Pa i ne prepoznaje ga, ali *zna*, takav bezobrazluk samo na njega liči. Da s nečijim crevima koja mu

vire iz džepa kecelje stane na put *njegovoj* televizijskoj ekipi! Naslonio se na dovratnik starog, razrovanog klozeta, sve krvave tragove po štoku ostavlja i drsko gleda kroz hiruške naočari, ubljizgane, naravno, a unutra, ne daj bože da neko od ovih sa televizije pogleda, šut do kolena, stare lopate i pljuvaonice s plućnog, vidi ga, klima glavom, o jebaću te u dupe drkadžijsko kad ti se vratim, „Dobar dan, kolega!“, sva sreća što su ovo ovi iz RTS-a, njima treba dva sata da se nameste, „ispašće da vas teram, ali zaista, taksi...“, šta misliš da su iz GTV-a pa da mi snime taj krš iz ruke na kvarno i osvanem u nekom istraživačkom novinarstvu...

Dok je dr Milošević, zvani Tutankamon, od milja Tut, s gornjim mislima u glavi prešao sa te-ve ekipom poslednjih desetak metara do kraja hodnika i vratio se, *Malog Drkadžije* već više nije bilo na vratima ve-cea. Ali su vrata bila otvorena. Dr Milošević pomoli svoju nosinu unutra da vidi da nije... Jeste! Gurnuo je taman dovoljno njokalice da je nabije u pelenu za odrasle natopljenu hloroformom i samo se sruči unutra, jer ga je jedna mala ruka, ona koja nije držala pelenu, povukla za kravatu.

Posle je već išlo mnogo teže, *Mali Drkadžija* žrtvi ni do pazuha ne seže. Ali je adrenalin čudo: Uspelo mu je da za deset minuta od uspavanog, čitaj otromboljenog i teškog u pičku materinu, dr Miloševića napravi mumiju. Sve koristeći brdo elastičnih zavoja za vene koji sa ostalim kršom trule u ovoj prostoriji. To kupuju pacijentkinje. Kažu im da kupe te zavoje, samo za operaciju, zbog trombova, pametno, i skupo, a žene ko žene, posle to ostave, neće da nose kući, kažu uvijte noge nekoj koja nema para da kupi. Jes, ko da će neko da se bakće da to pere i pakuje, završe ovde. Konačno korisno da se upotrebe. Ufačlovao ga je do vrata. Usta mu je zalepio flasterom, nije žalio, potrošio je ceo kotur onog antialergijskog, papirnog, takođe ga kupuju i ostavljaju pacijentkinje. Jedva ga je posle prevalio na stranu, na gomilu šuta u poluležeći položaj. „Braunila, sestro“, promrmljao je za sebe, i odnekud iz unutrašnjosti ispod hirurškog odela izvadio specijalnu alatku - pisak za sipanje vina, pre neki dan ga je kupio u *Maxiju*. Onaj skuplji, skroz metalni, i cevčica za vazduh mu je čelična i za ovu priliku naoštrena u kućnoj radinosti. Vešto mu je napipao vratnu venu i hitro nabio cevčicu do balčaka. Nije odmah htelo da krene, morao je malo da hekla.

Plop!

Prva kap krvi kapnula je iz piska. Plop! Plop! *Mali Drkadžija* pogleda štopericu na satu, ritam je dobar, doći će svesti mnogo pre nego što iskrvari. Šut će upiti sve, ali ne budimo neuredni, hajde, bar za početak, možda posle i promeni a možda i ne. Potraži po onom kršu i lomu, nigde nijednog bubrega, emajliranog, pa pokupi prvu olupanu zarđalu pljuvaonicu koja mu je pod ruku pala i nekako je podglavi pod pisak.

S gađenjem je nakon toga svukao kapu i masku, pa ono ko zna čije krvavo odelo maznuto u vešeraju, jedva je našao broj, i bacio sve kraj tela. Na kraju i rukavice. Iz džepa svojih farmerki, u kojima je ostao, izvadio je nove i navukao ih. Izašao je napolje.

Dvadesetak minuta kasnije jedna spremačica je prošla hodnikom gurajući kolica prekrivena zelenom bolničkom krpom. Kloparala su, zanosila ustranu, uopšte joj nije bilo lako da drži pravac, biće da na jednom točku nedostaje guma. Bože, koja li je svinja ostavila tragove krvavih prstiju po ovom do vratku? Okrenu se levo-desno, nigde nikog, pa slegnu ramenima, izvuče vlažnu maramicu i rukom u hiruškoj rukavici brzo obrisa mrlje. Još jedan pogled, nikog, i kolica završiše u ostavi, kraj mumije Miloševića. Još spava, ala će da se iznenadi kad se probudi! Posebno kad vidi kofere za Kankun! Naučni kongres od tri nedelje moje dupe, pomisli, međunarodni sajam medicinske pozamanterije vašarskog tipa, eno ga zvrji na internetu svima na izvolte, krasna prilika da belosvetske farmaceutske kompanije počaste svoje najbolje mušterije letovanjem u Meksiku, sve uključeno uključujući i pratnju! Otpratiće te, al' na Novo groblje.

Spremačica je sklonila zeleni čaršav i dogurala mu u vidno polje kofere, još uvek na donjoj polici kolica. Za trenutak se premišljala da li da i čaršav baci na onu gomilu s odećom ili... Ne, pokrila ga je njime. Noću je ovde sigurno hladno, *Mali Drkadžija* je još jutros pootvarao sve prozore zbog potencijalnog smrada. I na vrata prilepio standardno upozorenje - BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN.

Izašavši iz Tutankamonove grobnice, izvukla je celu kvaku iz brave i stavila je u džep mantila. Sve je prošlo kao podmazano, eto ti, kad se dobro isplanira...

4.

KAKO JE SISA POSTALA DOJKA

Harijeti se ne može prebaciti da nije pokušala da bude čuvarna, čak i sa lovom dr Miloševića, prvo je pozvala *Švarcvald klinik*, KOMERCIJALNI PROGRAM. Tamo su, shvatila je, ipak cene mnogo umerenije nego kod privatnika.

„Dobar dan, ja sam prekjuče bila kod dr Stanić i...”

„Znamo, *dušo*, da si bila, *ćela bolnica zna*”, nije se ni predstavila, neverovatno, a Minotaur joj je poznala glas, kao i ona najednom razdraganom Minotauru, uostalom, „i imaš našu punu podršku i ohrabrenje, celog *donjeg* kolektiva, od stažista do kuvarica i baštovana!”

„Za šta, za lečenje?” zbuni se Hari, pa nije valjda tako zajebana dijagnoza? I zašto se hranioći labudova nisu priključili?

„Ne, nego na onome što si joj rekla, svaka ti se, *dušo*, pozlatila. A šta si joj to rekla, živo nas zanima? Sletela je ovde i drala se ko sivonja pola sata, čuli su je i u kujni, kažem ti, ima od njih i meso za ručak da dobijaš za to što si je iznervirala, njih posebno kinji, čim zalegneš kod nas.”

„Neka hvala, ne bih da *zatežem*, nikada, htela bih samo da *zakažem* kod ginekologa i kontrolnu mamografiju”, vraća Hari konverzaciju u regularne tokove romana.

„Ginekolog ne može, to nemamo, a mamografiju ček da vidim datum...”

„Kako nemate ginekologa? Ceo bolnički centar nema...”

„Ma ima, al nemamo u KOMERCIJALNOM PROGRAMU, ginekološko odbilo da sarađuje.”

„Kako odbilo, kako to može?”

„Ih, pa znaš ti ko je njihov direktor, Buda? On može sve. Pusti, nego evo ti termin za mamografiju.” I izreče Harijeti neki datum za tri i po meseca?!

„Kada??? Čekajte, polako, niste me razumeli, ja to hoću da uradim *preko vas*, da platim.”

„Da platiš, *dušo*, nego šta nego će da platiš. Ovo je telefon KOMERCIJALNOG PROGRAMA, taj se diže, čik prvo *nađi* telefon radiološkog, pa onda nek ti neko digne slušalicu! Lakše ti ga dignu za vizu u grčkoj ambasadi u punoj sezoni. A tek što bi ti zakazali telefonom, skoro bi se tog filma nagledala.“

„A ovo što reklamiraju na televiziji, preventiva, i to, što će kao da doteraju kamion s mamografom ispred moje kuće i da me stražarno sprovedu...“

„Pa ne znam, *dušo*, oćeš još da stanuješ na istoj adresi il na Bežanijskom groblju dok ti dođe taj *mamion*. Izvini, to se mi tako šalimo ovde, crni humor, bolnički. Ima i taj kao *program*, to *dobrovoljno*, to zakazuju za februar iduće godine. Ima i na uput, to je nešto između, mislim novembar. Izvini, ne mogu više da držim telefon, oćeš da te stavim za avgust ili...“

Problem je na kraju razrešio Harijetin stolar, onaj što pravi Faradejeve kaveze za magnetne rezonance. I koga je ona pokušavala da zeza kako pravi drvene magnetne rezonance, a on se uvredio i objasnio joj da je reparirana magnetna rezonanca bez propisnog Faradejevog kaveza, kakav samo on ume da napravi, goli kurac! Hari, doduše, misli da je i s kavezom i bez kaveza *svaka* magnetna rezonanca *goli kurac*, ako si toliko malerozan da ti je uopšte potrebna. Ali nije htela da se konfrontira sa stručnjakom za visoke srpske medicinske tehnologije, oladila je kapislu, i za uzvrat od Kize dobila adresu i telefon privatne klinike u kojoj je skoro montirao kavez, a čini mu se da je mamograf očuvan. Kolko on vidi.

A koliko Hari vidi, dok se jugom dovozi na naznačenu adresu u jednom od Mokrih Lugova, kuća deluje normalno. Od ovih je novih, divljačka gradnja, liči na Krempitu, al nije žuta nego roze, jebo ih ko ih pušta same u farbaru, i nema četiri sprata nego dva. I Reks se složio, av, malo je teže pristao da ostane u kolima, av, av, av! Dok je pritiskala dugme na interfonu, iznad njene glave se okrenula kamera i uradila klik, a zatim su vrata uradila bzzzz i bila je unutra. I odmah joj je bilo malo jasnije, ono s kamerom, i ono „Ostavite ime i broj kućnog telefona, ne, mobilni ne primamo, pozvaćemo mi vas.“ kada je zakazivala pregled. Za isti dan popodne, i pet hiljada dinara, šta da ti radimo Miloševiću, ko te je terao da juriš ženine švalere. Jer, vlasnik ovoga, ko god da je, a sigurno nije onaj što se piše u nazivu

klinike, ne postoji osoba sa tako blesavim prezimenom, a nema ga ni u telefonskom imeniku, proverila Hari u telekomunadlanu, poreznike pouzdano ne pušta dalje od trotoara.

Kako su se za njom zatvorila spoljna, neupadljiva vrata, zakoračila je na raskošno mermerno stepenište?! Pravo, ništa veštak ko u *Svarcvaldklinikovom* novom paviljonu, gde jurcajući kod one kretenke umalo vrat nije polomila, em je bilo klizavo, em su stepenici različite visine, jebo ih građevinski preduzetnik s kojim su se talili. Uf, mnogo psuje, biće da je ljuta. Ovo je urađeno kako treba i vodi do visokog prizemlja, usred koga se, s visine drugog sprata, dakle s tavana, strmopižđuje pravi pravcijati *vodopad*! E, jebote, nikad nisam slikala sise ispod vodopada, možda mene Kiza samo zajebava, možda se ovde u stvari snimaju porniči? Jezerce u koje je voda padala zahvatalo je najveći deo hola. Taman kad je Hari zaustila da *hostesi*, jer to je bilo to, u najplavljem i najzgodnijem smislu te reci, oštro zameri što nema labudova, iz jezerceta *iskoči zlatna ribica*! Tri želje!? Prvo, da *položim* mamografiju, drugo, da sve ovo što vidim nije istina, treće, da se Srbija nosi u tri lepe pizde materine, a i ja s njom... Ne, roman nije iskliznuo iz žanra, u fantastiku, nažalost, ribica se samo bila praćnula, ništa nije pitala, umesto da joj iko ponudi *tri želje* pred Harijetom su u jezercetu plivale najmanje trista trideset tri zlatne ribice, gluvoneme! Nepotkupljive!

„Vi ste Hari, *draga*? Ja sam Tina. Za mamografiju? Izvolite ovde levo, doktorka će ubrzo stići, ide gradskim prevozom pa se zaglavila, javila se, samo što nije“, zašto je ovo sa gradskim prevozom zazvučalo tako podsmešljivo? Možda i nije, možda je Hari samo ekstremno nadržkana na zlatne ribice koje ništa ne nude. „Jeste li za kafu, čaj, neki sok...“

Može kesa za povraćanje, htjede da kaže, ali samo sede i odmahnu glavom.

Doktorku su čekale još dve žene. Pored vrata na kojima je pisalo MAGNETNA REZONANCA u kožnu fotelju smestila se neka crvenokosa teta s našušurenom frizurom... Hari bi morala da prestane da naziva tetama svoje vršnjakinje! Naročito kada izgledaju bolje od nje. A i doterane su. Ova je bila obučena... ko iz inostranstva, nekog koje nije Amerika, recimo... da ne nagađamo, možda je samo potrošačka u *Delta sitiju*. Nejasno je jedino kako joj je uspevalo da u debeloj

kožnoj fotelji, u koju je upala do patosa - sedi kao na iglama. Pogledom je neprestano štrikala levo-desno po čekaonici, ako je ovaj burdelj sa svilenim tapetima na jabuke i grožđe čekaonica.

Druga se žena, odista starija, oko šezdeset otprilike, s pratnjom odnekud iz deep provanse, koju su činili sin i snaja, jer ćerka i zet nikako nisu mogli biti, smestila *ugalnituru*, takođe kožnu, druge nijanse, odmah do SKENERA. Eh, to imam, kako mi samo nije palo na pamet, mogla sam sama da slikam sise na skeneru, uštedim dr Miloševiću deo *imovine*, a ostanem patriotka, pomisli Hari. Pošaljem posle sliku užutelom ministru, dobro, malo doradim u photoshopu, nismo više u cvetu mladosti, i dobijem pohvalnicu za brigu o sebi s potpisom dr Narcise Stanić. Na ovu je pomisao oba lakta tako žignuše, a da ih ni mrdnula nije, da naglo pogleda gore, možda je to neka poruka *odozgo*, ne, gore na tavanu je bila samo instalacija vodopada. Koja radi besprekorno, za razliku od Velikog Gospodina. Sin je glasno predočavao nekom u mobilni da „će pregled košta četrsto-pedeset evri“, na šta se Hari, htela-nehtela, malo izbečila, ali se stvar uskoro razjasnila, kad je, prekinuvši vezu, stao objašnjavati snajki da će „s pregled, s viski, s pljeskavice, benzin i putarinu da s izvuku sa stotkuipo, i onda gi ostaje trista za prijemni u Kragujevac“ - na vezi je malopre očito bio finansijer ovog projekta, koji nije raspoložen da finansira i podmićivanje za nečiji prijemni na fakultet, pa mu se podmeću lažni troškovi.

„Jooooj, šta će d bidne? Jooooj, mene!“ ponavljala je žena po stoti put, kao da nariče, al bez suza i kršenja ruku.

„Šta će bidne - će bidne!“ lakonski je tešio sin, ne baš na svaku kuknjavu.

Svi odahnuše kad je tehničarka u belom blejzeru izašla iz prostorije na čijim je vratima pisalo RENTGEN MAMOGRAF i prvo uvela rođaku iz unutrašnjosti. Doktorka je stigla i ušla valjda na neka druga vrata, za osoblje?

Harijeta posle nije umela Olgi da prepriča kako *tačno* taj pregled izgleda, što znači da uopšte nije strašno, jer je, dok je tehničarka snimala nju, ona snimala razgovor iz susedne prostorije.

Doktorka, radiolog, imala je lepe vesti - sve je u redu.

„Jooooj, dođi da te izljubim!“ i dalje je naricala žena.

„Nemoj da me ljubiš nego ubuduće budi ozbiljna!" doktorka je zvučala strogo. „I šta si uopšte čekala šest meseci da...;

„Čuvala bolesnu majku, šta sam čekala, kako da ostavim majku na samrtnički krevet a ja da idem da se izležavam po bolnice."

„Baba je umrla", dodaje muški glas, sin.

„A ja ostala bez dojku", zaključuje žena.

„Pa to ti pričam, ženska glavo, ništa ti svojoj majci nisi pomogla, majke umiru, a mogla si i ti, samo da je ona još malo poživela. Je l' bi ti volela da tvoj sin tebe voda po lekarima umesto da se on leči, daleko bilo, od čega bilo?" u bre, ova baš opasna.

„Pu, pu, pomeri se s mesto!"

„Pomeri se ti, i da sam te videla ovde za tri meseca, na kontroli, razumeš? Mladiću, jeste me razumeli?"

„Dolazimo!" reče mladić koji upisuje dete na fakultet.

Pupupomerisesmesto, pupupomerisesmesto, pupupomerisesmesto, ponavlja Hari u sebi dok se oblači, prethodni je razgovor baš zdrmao. Moraće za vikend da ode do banje, nije bila nekoliko meseci, da vidi šta rade ona njena dva šlogosa, ćale i keva. Idu li kod lekara, uzimaju li lekove za pritisak...

„Vi ste Hari?" Doktorka je sedela ispred mlečnobelog osvetljenog stakla i posmatrala četiri snimka nečeg... okruglog, sise li su? Izgledala je kao što je malopre i zvučala iza zida - strogo. Mršava, proseda, kratke kose, s naočarima i hemijskom olovkom *Vrnjci* u rukama. Ta prosta reklamna plastična hemijska olovka, ista kakvu je neki dan i Hari dobila u *Maxiju* kad je kupila dve flaše kisele vode, bila je jedino što ju je povezivalo za ovaj prizor - žena u belom ispred mlečnobelog osvetljenog... „Kada ste poslednji put radili mamografi-ju?"

„Nikad. Radila sam ultrazvuk."

„Kada?"

„Pre desetak godina."

„Dođite ovamo, šta ste stali na ta vrata, neću vam ništa", Hari načini još jedan korak, nikako više. „Vidite ovo?"

Pauza.

„Ovu promenu?"

Pauza.

„Evo ovde na desnoj dojci imate tumor, oko dva santimetra veliki, sa cističnom promenom...”

Pauza.

„Je l' čujete vi mene, pogledajte ovamo!”

„Čujem.”

„Vidite?”

„Ne vidim.”

„Evo”, doktorka je krenula vrhom hemijske olovke *Vrnjci* da opisuje u vazduhu ispred snimka i zaustavila se na pola elipse. Gleda u Hari kroz naočari, one što uvećavaju, ima ogromne oči, sve vidi. „Sedite, hoćete čašu vode. Ses-trooo! Ne, do đavola, Tinaaaa! Je li vam dobro?”

Vrnjci su uradili svoje, hemijska olovka, prenula se: „U redu je, izvinite, dobro sam, samo je čovek zatečen kad tako... Tumor?”

„Tumor. Ja ne znam šta je to. Da ste moj pacijent, ili bar da imate stare snimke znala bih da vam kažem da je to nešto što stoji tu petnaest godina, i nikom ništa. Ali ne znam. Prvi put vas vidim. Što znači da momentalno mora da vas pogleda hirirg.”

„Hirurg? Dojka?” prošaputala je Hari nekim debelim glasom koji uopšte nije njen.

„Polako! *Ne znam* šta je! Ali znam da u vašim godinama to mora *napolje*. Morate biti ozbiljni...”

„Ozbiljna sam! Otići ću odmah”, ovo već jeste Hari.

„Vidim da ste pametna žena”, spušta doktorka tenziju, i Hari to primećuje. Od toga joj malo lakne, možda i nije tako strašno, možda diže frku samo da bi je naterala da reaguje, da ne čeka... „Čime se bavite?”

„Ja... ovaj”, na ovo pitanje odgovor nije baš uvek lak. Naročito ako ti pre toga kažu da *si pametna žena*. „Preduzetnica sam.”

„Šta tačno?” od ove nema izvlačenja.

„Imam detektivsku agenciju.” Na ovo ljudi uvek reaguju, neki se nasmeju, neki uznemire, neki iznenade, doktorka ništa. Gleda je ozbiljno ogromnim, sočivima uveličanim, smeđim očima, ni toplo ni hladno, tek možda malo ispitivački.

„Kako ide posao?”

„Iskreno, baš nikako. Držim časove engleskog osnovcima iz komšiluka, to mi je dopunski prihod. Mislim, nisam nekakva ludača,

to svi pomisle kad se kaže detektivska agencija, radila sam u policiji i..."

„Nisam ni mislila da ste ludača. Evo šta ćemo. Sutra, ili danas ako stignete, uzećete od svog lekara uput i otići u bolnicu. Potražićete dr Vezilju..."

„Kakvo joj je to ime?" prekinu je Hari.

„On. Muško. Zaista neobično prezime, a posebno za hirurga za koga kažu da radi fine šavove kao da veze goblen. Odličan je!"

„A dojka..."

„Polako! Rekla sam već da ne znam šta je. Mora da vas pogleda što pre."

Ne zna ni kako je platila, ni kako je izašla, ni da je napolju bio pljusak, ni kako je pretrčala tih desetak metara, ni kako je otključala jugo i sela, tek, kada je zagrlila Reksa i počela da se trese, bila je mokra do gaća. Osećanja koja su tog časa preplavila Harijetu kao cunami uopšte nisu za prepričavanje, osim u nekim teškim melodramčinama, što ovaj roman nije, ovo je horor i neka tako i oстане. Gledano sa zadnjeg sedišta, prizor je najviše ličio na scenu iz filma *Jedan čovek i jedna žena*, ono, sede oni zagrljeni a kiša nemilosrdno zaliva šoferšajbnu, tužno u pičku materinu, s tim što se ovde radilo o jednom *psu* i jednoj *ženi*, žena je bila za volanom, iako ne baš trkački as u penziji, a pas suvozač, auto nije bio francuski, niko nije ličio ni na Anuk Eme ni na Žan Luj Trentinjana... Niti je u filmu iko upao u kola!

„Samo vas je nebo poslalo!" više nešto pokislo što je naglo otvorilo desna vrata i krenulo da se utrpava unutra preko Reksa živog, siroto kuće, još jedna žena s koje se sve cedi, sad napad zdesna, bilo je to previše za njega, protnuo se preko ženine i Harijetine glave, kojom su se prilikom sve troje dobro međusobno izbubekali, i bacio se na zadnje sedišta, na kome inače odbija da boravi. Samo što se nije pokrio ušima, da ne gleda.

Hari ne može da ne gleda, pošto joj se spodoba, očito ona crvenokosa od malopre, iz čekaonice, samo što ovako pokisla sad ima jedno tri broja manju glavu, unosi u lice i dahće.

„A ko je vas poslao u moj auto? Ko god da je, ovo nije taksi, žao mi je što pada kiša, a mi u tripizdini, ali nisam raspoložena za dobra dela, pa..."

„Ne, ne, ne! Niste razumeli! Vi meni *trebatel*“ viče žena Harijeti u uvo, ama bez ikakve potrebe, toliko čuje.

„Vi meni uopšte ne trebate, do viđenja, prijatno! I gde ste pošli bez kišobrana po ovakvom dami?“

„Ali hoću da vas angažujem! Vi ste detektivka, sve sam čula, dok sam se snimala, nemate posla a imate i tumor što je...“ ne, ovo se ne događa, ništa od ovoga se ne događa! Ipak se događa, Hari je krenula rukom preko žene da otvori njena vrata i izbaci je napolje, u čemu ju je sprečio takav bol u laktu da to nikako nije mogao biti san.

„Vi ste ludi!“ procedila je kroz zube koje je stisnula od bola.

„I jesam! Potpuno sam poludela! Već danima obilazim privatne klinike i zračim se, pipkaju me, pregledaju... mislila sam da mogu sama, a ne mogu jer nemam ništa! Morala bih da imam, genetika, a *nemarni*“

„Šta nemate?“

„Pa tumor, čak ni cistu, najbedniju cistu koja bi mi...“

„Ipak ću vas odbaciti do Guberevca“, reče Hari i kresnu jugo, koji za pakost ponekad po kiši ne pali iz prve.

„Ne-ra-zu-me-te!!! Vi ćete mi pomoći da ih raskrinkamo!“

„Koga bre?“ odjednom ju je stigao neki umor, poluvekovni, nije se obazirala na bol u rukama kojima je zagrlila volan i legla na njega, umesto na Reksa, i to mi je pas čuvar, trebalo je da laje, trebalo je da je ujede, otera, bilo šta, a ne da zbriše na zadnje sedište, funjara muška.

„Zločince koji su mi ubili majku! I tetku!“

„Ko ih je ubio?“ prenu se Hari. „Ovi ovde, gore, kako...“

„Ne znam da li su umešani, kažem vam, ja tražim vezu za *Švarcvaldklinik*, obilazim privatne ordinacije i tražim konsultante, tražim tu bandu...“

„Polako! Kada su se ubistva dogodila? I gde?“

„Mamu su ubili pre četiri godine, tetku pre mesec dana“, žena je očito bila skroz razlupana, nije prestajala da se dere. „U *Švarcvaldu*.“

„Pa što ne idete tamo da ih tražite? Bez mene, naravno.“

„Vezu tražim, vezu, je l' čujete vi mene, i vi ćete mi u tome pomoći, jer...“

„Gospođo, primite moje saučešće, žao mi je“, Hari je počela tiho, pa sve glasnije i glasnije, „ali ja sam upravo saznala da možda imam

rak dojke, vrlo sam uznemirena, da budem iskrena uopšte ne znam šta ću da radim, treba mi nekakav uput a nemam lekara opšte prakse, nemam ni karton, razumete, u Domu zdravlja, a možda imam rak", sad je već i ona urlala, „a nemam ni kinte, i nikog i ništa nemam, te u tom smislu marš napolje iz mojih kola budalo!" Zapara u kolima je već bila takva da je Hari poslednje reći izvikivala dišući na škrge, htela je da nastavi da vrišti ali nije imala vazduha. Zatvorila je oči i naslonila obraz na prozor, potpuno mokar iznutra.

„Smirite se", jebote, sad je pokisla oladila, pokušala je čak da zagri Hari. „Vi imate tumor, a ja imam pare, od početka vam to govorim! Sve sam smislila dok sam slušala vaš razgovor sa doktorkom, samo sam se plašila da mi ne pobegnute. Ja ću plaćati vaše lečenje a vi ćete mi za uzvrat pomoći da raskrinkam tu belomantijašku bandu goru od... goru od... Od vas mi trebaju samo informacije! Ko i koliko! Svaki pregled gde god hoćete i kod koga god hoćete, svaki mito, druge troškove, sve što vam bude trebalo plaćam. Za informacije. Pošteno?"

„Umobolno", umorno reče Hari. „Ne pristajem. Ipak, hvala vam što ste mi nehotice razrešili nešto u glavi za šta... Snaći ću se za novac na drugoj strani. Sad izlazim i vraćam se za pet minuta. Gledajte da vas ne nađem u kolima kad se vratim. Ozbiljna sam."

Pustili su je nazad u kliniku. Hostesa, Tina, kao da nije bila previše iznenađena. Ponudila joj je da sedne u praznu čekaonicu i donela joj peškir, koji je Hari par puta prevrnula gledajući ga belo ko keva Damjanovu ruku, a onda ga samo spustila kraj sebe. Devojka je ćutke sela preko puta.

„Hoću da mi zakažete hirurga. Za dojku", prevalila je.

„Naravno, *draga*. Hoćete nekog posebnog ili..."

„Ne znam."

„Ja bih vam preporučila dr Olega Jankovića, sa njim najbolje sarađujemo. Profesor, naučnik svetskog glasa, govori sedam jezika..."

„Na kom jeziku operiše, na sanskritu?" promrmlja Hari.

„Molim?"

„Ništa, ništa, u redu, dakle taj..."

„Dr Vezilja vas može primiti i ovde", umeša se jedan strog, poznat glas. Doktorka. Krenula je iz ordinacije i zatekla ih tu. Hari je podigla pogled i ugledala je, živahna bakica u kišnoj kabanici, kao da je

upravo odvela unuka u zabavište. A ne pronašla *njoj* tumor. S onim očima... Stoji pored fotelje i prodorno je gleda.

„Onda dr Vezilja, kako vi kažete“, poslušno reče Hari, a doktorka samo klimnu glavom i produži.

Dole, u kolima, nakon desetak minuta, koliko je Tini bilo potrebno da nađe tog Vezilju i zakaže pregled za sutra popodne, crvenokose luđače više nije bilo. Što je i Reks već bio ukapirao, vratio se na svoje sedište iako je bilo propisno mokro od intruderke. Možda ganja doktorku po okolnim sokacima... Hari teško huknu, izvadi mobilni i posla Olgi SMS sledeće sadržine: DESNA SISA MI JE POSTALA DOJKA.

Magi već treći dan, potpuno izludela, svraća do onkološkog 'nekim poslom' po pet puta dnevno. Ne može da se raspituje direktno, jedino što je uspeła da sazna bilo je da nije poneo laptop, a sekretarica ga je pakovala, što, moguće, objašnjava zbog čega joj ne odgovara ne e-mailove.

I *da, jeste* u Kankunu?!?! Čula je u prolazu olajavanje pomoćnog osoblja - „Tutankamon promenio *piramidu*, otišao u meksičku!“ Na stranu nepoznavanje elementarne istorije, od tog njegovog nadimka joj skače pritisak, a ne sme da reaguje jer... Istrpeće, neće se još dugo kriti. A onda će tu žgadiju naučiti pameti, i kako se govori o pretpostavljenima, čak i kad su na drugom kontinentu. *Ako* su na drugom kontinentu. Najradije bi pozvala policiju, ali...

Ono večer se čekirala za Ciriha, kako je bilo i dogovoreno, u avion će ući i šesti razdvojeno, do Ciriha, tamo presedaju u čarter za Kankun. Ipak se on poslednjih nedelja ne sklanja sa ekrana, oko te mamografske akcije, ne treba im u ovom trenutku da ga neko prepozna. Očekivala je da ga vidi još u frišopu. Pa onda na gejt, sedela je dok poslednji putnik nije ušao u avion, bezbroj puta okrenula njegov mobilni, nedostupan. Što je i moglo ličiti na njega - ponekad je tako nemaran, zaboravi da ga ponovo uključi posle snimanja ili sastanka u ministarstvu - pod uslovom da se na kraju pojavio.

Ali nije. Pustila je avion da odleti, predomislila se, rekla je zemaljskom stjuardu koji je zatvarao gejt. Gledao ju je kao da je sišla s

uma. Skoro i da jeste. Taksijem se vratila kući i nastavila da okreće... Sutradan se pojavila u bolnici, mnogi su se neprijatno iznenadili, trebalo je da je dr Narcisa Stanić na odmoru. Morala je na posao, izmislila je neko trajavo objašnjenje, očekivala je da će nešto saznati, bila je već spremna na sve, infarkt, moždani udar, ali ne i na posprdno „Tutankamon promenio piramidu...”

I onda se konačno javio, bar je živ, očito iz daleka, veza nije mogla da se uspostavi, u telefonu je krčalo kao... kao kad krešte oni prokleti labudovi ispred novog paviljona. Da bi odmah zatim telefon ponovo zazvonio, novi pokušaj ponadala se, ne, nego neka stoka pacijentska koja misli da može da okrene telefon i... Naučila ga je pameti, ali i izgubila svaki kontakt s... Ponovo nedostupan! Sve se to događalo dok je prelazila preko bolničkog kruga, na putu prema parkingu, gde joj se, krana svega, jedna budala bacila pod kola. Kontuzija butne kosti, ne veruje da je išta više od toga, na roveru se, srećom, ništa ne vidi.

Nedostupan već treći dan! Izludeće!

5. KONZILIJUM

„Vidi, to je malo rano.“

„Deset sati nije rano, uostalom doći ću po tebe kolima.“

„Nije ti usput.“

„Uopšte me neće mrzeti, i tako ne spavam noćima.“ „Laktovi? Ne možeš po mene. Boli te da voziš.“ „Mislim da su pod *anastazijom*, od frke.“ „Je l' ide i Reks?“ „Ne seri više, ideš.“ „A sigurna si da ne bi radije Višnjju?“ „Višnja je tvoja drugarica, a ne moja.“ „Ali ona se bolje snalazi u bolničkim uslovima.“ „Olga, prestani da se majmunišeš, ideš sa mnom i tačka! Stojiš sa mnom, gledaš me u oči i pričaš mi gluposti.“

„E pa to ja ne umem, to, da pričam gluposti.“ „To posebno. Budi ujutro u devet i petnaest ispred zgrade. Okrenuću te kad pođem od kuće. Razgovor je završen, zdravo!“

Ovo je bio poslednji od oko stotinu razgovora između Hari i Olge u prethodna tri dana. U prvom ju je Olga toliko raspizdela da je bila rešena da je više uopšte ne čuje dogod se to sranje s tim rakom ne završi. Moguće i nikad više da je ne čuje. Olga je na vesti o tumoru reagovala napadom logoreje, pri kome je između ostalog utešila Hari time što će joj iz pozorišta nabavljati kakve god hoće perike dok traje hemoterapija! Hari joj je zalupila slušalicu. Posle pola sata i konsultacija sa Višnjjom, javila se ponovo, sa pričom o čaju od nevena i još nečega, krastavca i krokodila, recimo, koji će tu *cistu*, zajedno sa svim ostalim cistama za koje Hari ni ne zna da ih ima, da počisti ko jedan i dva, već za tri meseca. I šta će Hari uopšte kod tog hirurga, samo da se potresa, kad može lepo u biljnu apoteku...

„Dr Vezilja je potvrdio ono što je rekla doktorica Okac. Ne zna se šta je ta stvar, ne liči mu na *mnogo* strašno, al ima da ide napolje“, obaveštava je Hari sutradan.

„Gde bre ti nalaziš sve te bolide s takvim nakaradnim imenima, ko da su pobešli iz mojih komedija“, Olga bi da menja temu.

„Ma nije ona stvarno dr Okac, ima neko normalno ime, nemoj ko boga te molim da me teraš da otvaram ponovo one papire u kojima sam bolesna i gledam kako se zove, nego ima te naočari što uvećavaju, rekla sam ti..."

„Ti misliš, ja slušam šta mi pričaš?"

„Ja *znam* da ti ne slušaš šta ti pričam."

„A Vezilja, kakav je on?"

„Nosi đerđef i veze goblen."

„Jedi govna!"

„Mali, nadržkan tip, dopao bi ti se."

„Šo?"

„Zato što si ti velika nadržkana morska krava."

„Zdravo! Ovaj razgovor nema smisla, nemoguća si kad imaš rak!"
prekine ga Olga.

Pa se javi posle par sati:

„Oćeš da dođem kod tebe?"

„Otkad se ti nudiš da dođeš prevozom u Blok 44, *preko mosta*?"

„Klipan priveo ribu pa moram iz kuće. A ti sad ne možeš nigde, pa..."

„Kako misliš ne mogu nigde?"

„Pa kako ćeš na ulicu bez sisodržača? Neuredno je, baba si. Debela."

„Zašto bez sisodržača?"

„Pa... mislim, boli te, i to. Smeta ti brus?"

„Jao, bre Olga, šta sereš?"

„Ne boli te?"

„Jok. Nešto što do prekjuče nisam ni sanjala da imam? U stvari boli me, al na živac. Naročito noću. Peče i ujeda iznutra, štipa klještima. Rastu mi limfni čvorovi, narastu ko košarkaške lopte a ujutro se smanje, nestanu, kad svane. Al' to nema veze sa sisodržačima. Nego s glavom, izmišljam. Kapiraš?"

„Sve si ovo izmislila? Uopšte nisi bila kad doktora..."

„Kenjaj!"

Onda usred noći: „Hari, koja nas sisa boli?"

„Desna."

„Tačno. Evo boli i Višnju. Isto desna. Sad me je zvala. Da nije neka rednja?"

Pa oko podne:

„Imaš kupus?”

„Nemam.”

„Imaš pijacu.”

„Pa šta?”

„Idi kupi kupus. Onda uzmeš list kupusa i oklagiju...”

„Kupus bacim zeki a oklagijom zavarim tebe u glavu? Otkud mi oklagija?”

„Nemaš oklagiju ?!?!?!?”

„Nemam.”

„Pa nemam ni ja. Kupi oklagiju.”

„Zašto?”

„Pa da ugnjaviš kupus i staviš ga u brushalter.”

„A zašto da ga ne izrendam? Sebi u brushalter!”

„Ne znam, ovako treba.”

„Ko kaže?”

„Višnjina tetka.”

„Dokurca!”

Popodne:

„Treba da ideš u Novi Sad da se operišeš!”

„Zašto?”

„Tamo ugrađuju implant odmah tokom operacije, izađeš ko nova.”

„Kakav implant? Ono, čip, *Dosije X*, Marsovci? Oteće me Marsovci u Novom Sadu? Nije loše rešenje za moju trenutnu situaciju. Opet si gledala neku reprizu?”

„Ma ne, silikonsku sisu!”

„Prvo, prekini da mi malerišeš, idiotkinjo. Drugo, sereš. Kako mogu odmah da ugrađuju silikone kod malignih tumora, ako je posle potrebno zračenje?”

„Otkud znam, al tako je.”

„Ajde, razmisli, da l' bi ti stavila nešto plastično u rernu, osim slučajno, ko one naočari što su ti se istopile, pa si posle bacila šporet.”

„Pa.... ima sad ovih silikonskih plehova za kolače, ovi što se testo ne lepi, bez podmazivanja, kupila Višnja! Eto! Može!”

„Ipak sereš.”

„Ne serem, evo ti Višnje žive, sad smo gledale na televiziji.”

„Hajde, šta tačno, ispričaj mi iz početka, šta ste videle. Šta su *tačno* rekli...”

„Nismo gledale od početka, uletele na pola.”

„Jao bre, Olgaaaaaa!”

Uveče:

„E, zvala sam jednu ribu, ne znaš je, da je pitam, koja se sama izlečila.”

„Od čega se izlečila, od pogrešne dijagnoze?”

„Pa ne zna ni ona sasvim tačno, da li je bilo maligno ili benigno, s obzirom da se izlečila.”

„Ohrabrujuće! A kako se izlečila?”

„Rekla je da je *ništa ne pitam*, da je bilo strava, petnaest dana se znojila u šamanskom transu!”

„Eto, prekasno, nemam petnaest dana za znojenje. Nemam nijedan. Sutra je konzilijum. A ti ideš sa mnom.”

„Zašto ja?”

„Da me zagovaraš da ne bih slušala šta se oko priča.”

„Šo?”

„Pitaj Višnju. Ona je pričala s nekom komšinicom koja joj je rekla da nipošto tamo ne smem da idem sama i da nipošto ne smem da slušam šta se oko mene priča, i meni to zvuči razumno.”

„Razgovarala si sa Višnjom *meni iza leđal?*”

„Olga, ne vadi se, ideš!”

„Slušaj, *I have a confession to make*, ja padnem u nesvest kad vidim krv.”

„Neće biti krvi, konzilijum, treba samo da se ispotpisuju na dr Veziljine nalaze, papirologija.”

„Pa šta je onda frka da odeš sama?”

„Olga, *da ne bih slušala po hodniku...*”

Vratili smo se na početak; Olgino vađenje da pođe sa Hari na taj konzilijum. Ipak je pošla, nije ona najgora. U kolima su razmenile tek pokoju rečenicu, u dvorištu bolničkog centra jednu jedinu - „Jebote, stvarno labudovi?! Mislila sam da sereš!” - u zgradi nijednu. Sve do:

„Jebote! Šalter!” užasnu se Olga.

„Red!” zgrozi se Hari. Jedna od nekoliko neraskidivih spona koje vežu ove dve žene jeste strastvena mržnja prema šalterima i redovima. A ovo više nije bio famozni KOMERCIJALNI PROGRAM,

protiv koga je Hari onoliko kenjala, očigledno neopravdano, ovo je bio tipičan srpski šalter, i tipičan srpski red, *preko socijalnog* Odavde do večnosti!

„OK, ti sad sačekaj, a ja odo malo da se promuvam“, ispali Olga iz momenta i ostavi Harijetu na odličnom trijesedmom mestu, odokativno. I u potpunom beznađu, sada je deset, taj konzilijum je za pola sata, nikakve šanse nema... Do đavola, otkud ovim dedama tumor na dojci, ili je to mešano, red prostata, red... Iz ovog odista neukusnog razmišljanja prenu je - pesma?!

„Kon-zi-li-juuuuum za doooo-j-ku!“ tik pored one redine otvorilo se još jedno šaltersko prozorčc odakle je neko pevao. „Kon-zi-li-juuuuum za doooo-j-ku!“

Hari se osvrnu oko sebe. Nije bilo znakova da se sprema stampedo, naprotiv, dede s prostatama su potpuno nezainteresovane za dojke, ili imaju i problem s ušima. Polako se izmigolji iz reda i priđe novootvorenom šalteru. Saginje glavu, to najviše voli, i ugleda devojkicu smeđe kratke kose, prijatnog lica, sa naočarima sa crvenim okvirom. Nasmehana, pevuši i ljulja glavom napred-nazad?! Tek tada primeti i slušalicu u jednom uvetu i gajtanče koje je završavalo u gornjem džepu bele uniforme. Bez reči joj pruža one papire dr Vezilje i doktorke Okac, zajedno sa svim drugim papirčinama i snimcima oko kojih je okapavala prethodna tri dana, sve trošeći avans dr Milošcviea. Devojka joj, i dalje ljuljajući, vrati sve sem Veziljinog nalaza - i namignu!?

„Dajte mi zdravstvenu knjižicu, molim vas“, reče toliko ljubazno da se Hari namah isprepada kako joj na čelu piše da umire. Ili negde u onim papirima, neki tajni znak? Počinje besomučno da kopa po tašni ko terijer, iskopava i pruža devojkicu... Vozačku dozvolu.

„Izvinite“, reaguje tek na boju, ružičasti dokument umesto svetlozelenog, „vidite šta radim! Jesu ovde svi ljudi ko ja?“

„Aha. Naročito osoblje“, nasmeja se devojkica.

„Čekajte, sad ću...“

„Evo ovaj, on je skroz lud“, iza devojkice, sa zadnje strane šaltera, upravo je prolazio mladi medicinski brat, zgodan, među nama rečeno, koga je ona, onako usput, iz čista mira šljepnula po dupetu?! A on joj poslao poljubac! Pa onda i jedan Harijeti. *Locco juventud*. „I ne samo on, svi, hehehe.“

„Pa i ne bili“, gundā Hari pruŹajući konačno zdravstvenu knjiŹicu, sama sebi zvuči ko nadŹak baba, Źto uopŹte ne liči na nju. Ali ne liči na nju ni da bude onkoloŹki pacijent, a eto je gde je. „S obzirom na to gde radite...“

„Ma vi ste super“, Źali se dalje devojka, svi bi trebalo da nose te crvene okvire za naočari, jako su lekoviti, „*super*, ja kad vam kaŹem! Prva liga! Konzilijum jedan!“

„Ne razumem?“ Hari se saginje joŹ malo, nakmrčena, prava babetina.

„Konzilijum jedan!“ i devojka *one strane* je sagla glavu prema Źalteru, Źto se baŹ nikada ne događa, ili bar Harijeta prvi put u Źivotu to vidi, Źapuće joj poverljivo i radosno. „Rano otkrivanje! Sve će biti super!“

I onda da overi to super, nacрта na zvaničnom dokumentu malo plavo srce?! I reče:

„Cmok! Sledeći!“

U redu iza nje nije ih bilo više od tri-četiri. A stiŹe i Olga.

„Opajala sam ceo sprat. Ima dvadeset sedmoro vrata, od toga na četrnaest piŹe BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN. Źtagar *zaposlenih*! I Źtagar besposlenih, oko pola-pola. E, a sluŹe i keks i ladnu vodu na jednom mestu.“

„Nisi valjda... Budalo, to je verovatno ako nekome pozli! Prestani da me brukaŹ!“

„Dobro, vaŹi, idem onda, da te ne brukam. A nije ni sveŹ, mislim keks.“

„Umukni i polazi sa mnom.“

„Gde?“

„Konzilijum jedan, super mesto, najbolja fora... Ovde!“

„Je s' ti malo prolupala?“

„Jok, ti si! Polazi!“

Zapravo je Olga sprovodila Hari, a ne obrnuto, jer je prethodno naučila sva vrata.

„E, vidiŹ ovaj ovde, Pavle Ćosić“, pokazuje jedna obična, jednokrilna vrata, nekako u ćoŹku poprečnog hodnika, na kojima piŹe samo PAVLE ĆOSIĆ, „on im je ovde glavni. VidiŹ, ima ime, nema titule, nema Źta radi, dakle glavni.“

„Źta lupaŹ, MiloŹević je glavni.“

„Još uvek? Iako je mrtav?“

„Ne seri, ti si mi to rekla, dr Milošević je glavni.“ A glavna mu fora što je zapalio u Mexico, prvi put u životu poznajem *glavnog*, al mi nije tu, jebi ga, pomisli u nastavku.

„U, jeste, on je, skroz sam zaboravila. Ne tamo, tamo su bolesničke sobe! Ajde ovamo, prema izlazu, mislim da sam tamo videla vrata na kojima piše Konzorcijum I ili tako nešto.“

Olga je u stvari odlično ispunila svoju funkciju, Harijeti uopšte nije uspevalo da se koncentriše na environment, bogu hvala, jer je sve vreme pizdela na svoju moralnu podršku. Koja je prvo stala pred ta vrata sa njom, Hari je ozbiljno shvatila Višnjin savet „Nema ništa da ti bude neprijatno, stari, bolesni, trudnice... ti si sad stara i bolesna, najstarija i najbolesnija od svih do kojih ti je stalo, ne gledaš levo-desno već prolaziš. Gde treba. Hladno i nemilosrdno. Rešavaš svoj problem.“ Pokušala je i da *prođe, gde treba*, ali su vrata *Konzilijuma 1* bila zaključana. Pa se onda samo zalepila za njih. Kako su pristizale i one ostale žene sa šaltera i takođe se lepile za vrata, Olga se polako povlačila u rikverc, prema sredini hodnika. Toliko da se natakne dupetom na čošak kolica, na koja Hari nije htela da joj skreće pažnju, ma nije htela ni sama da gleda tamo...

Na kolicima je, u dronjavoj bolničkoj pižami, i ovlaš pokrivena domaćim frotirskim bade mantilom, zaboravljena ležala žena koja je izgledala kao da je iz groba ustala. Odnosno probala da ustane, ne ide joj, pa će sad odmah nazad da se vrati. Ne baš od svih zaboravljena, kraj nje je stajala neka jako mlada devojkica, devojkica zapravo, i hladila joj čelo maramicama koje je kvasila iz flašice sa vodom. *Vrnjci*. Nije ovo reklama za *Vrnjce*, nego je ta flašica, poput one hemijske olovke, nešto poznato, naterala Harijetu da se konektuje na prizor. Devojkica, valjda ćerka, unezvereno se osvrkala oko sebe, tražeći pogledom pomoć, ali se od starije, valjda majke, nije micala. Svaki čas neka osoba u belom obiđe oko kolica, nasmešivši se devojkici u prolazu, moguće da to tako treba, moguće da je ovo ujedno i šok soba, eto i nju će tako da zaborave, ni Reksa neće pustiti da je čuva, kao ova devojkica svoju očito tek operisanu...

„Au!“ trgla se Olga, kad se, rekosmo, u povlačenju natakla na čošak tih kolica. Samo je bacila pogled preko ramena da vidi šta se to isprečilo *njoj* na putu, trenutno promenila farbu u sivo i brzo izgovori-

la: „Slušaj, videla sam ispred ulaza kinesku radnju, idem da kupim cvikere. I novine. Biću na stepeništu, ovde samo smetam.”

„Olga!” Hari je iskoračila i ščepala je za zglavak ruke, što ova baš nikako ne voli. Da je iko pipa. „Stoj gde si!”

„Ma daaaaaj! Eno onaj gelender, gledaćeš me sve vreme!” Olga istrže ruku i zapali glavom bez obzira.

„Pičko”, promrsi Hari kroz zube i nasloni se nemoćno natrag na dovratka *Konzilijuma 1*.

„Vaša partnerka?” upita je najbliža žena, mlađa, ne zna, možda i ne. U farmerkama i majici s bretelama, iz koje su na sve strane kipeli... Silikoni? Mogu li silikoni da dobiju tumor? Ili se ovo prosto zove sifoni? Kratko ošišana i ofarbana u zift crno, s bezbol kopicom na glavi. I puno šminke po faci, previše. Malo zamazana. Ko zna koliko ima godina. Trideset pet ili pedeset.

„Molim?”

„Ono vam je *partnerka*?” Hari taman zausti da pita 'U čemu?' pa shvati, i izbeči se u razmazanu. „Nema problema, ne morate da se stidite, sve je to normalno, ja sam učiteljica.”

Savršeno. A ja sam privatna detektivka. A Olga mi nije partnerka nego stric. Od muške tetke. Gospode!

„Ne, drugarica mi je, pošla je sa mnom.”

„Aaaaaaaaah!” uzdahnu teško jedna debeljuškasta proseda teta, sa glavom uvučenom u ramena i plačnim izrazom na licu, pravo Harijeti u uvo, držala je poziciju zid pored ragastova desno.

„Ja sam došla sama”, kaže druga debeljuškasta proseda teta, koja čuva ragastov naspram Harijetinom, od prve tete se razlikuje po tome što je kosu podigla u punđu, što glavu nosi pravo i ne slini. „Muž se nudio da pođe sa mnom, ali nije imao ko da čuva unuča. Čerka je rekla da će doći, ona je medicinska sestra na VMA. Rekla sam joj da ne treba, mogu ja, ali je insistirala. Ne znam zašto, a ne znam ni što je nema, valjda prevoz.”

„Aaaaaaaaah!” Hari tek sad primećuje da iza Plačipičke stoji i neki čovek, muž, sav isprepadan kao i ona. Govori joj nešto tiho na uvo i žurno se udaljava. „Aaaaa-aaaaaaaah!”

„Ja sam učiteljica dr Hadžimuratovića, tako da me stalno kontroliše...”

„Tako mali a već doktor? Kada vas kontroliše, na času ili na velikom odmoru?" Hari ne može da se uzdrži kad neko lupa, a ne može Učiteljici da oprostni ni ono za *partnerku*.

„Ma ne", nasmija se žena, „učiteljica njegovom sinu, bila sam starijem, evo sad i mlađem." Harijeti odmah bi žao, žena je očito razlepljena, kao i ona uostalom, svako reaguje na svoj način. „Ovde sam drugi put, nije to ništa. Skidao mi je kalcifikacije i pre tri godine..."

„Kalcifikacije mogu da budu jako opasne", javlja se neki četrdesetogodišnjak, domaćinski tip, za koga Hari do sada nije stigla ni da se zapita šta radi sam pored *ženskih vrata*. A sad vidi da pored njega stoji i nevidljiva žena. Odista, tu je a nema je. Pošto ju je doveo Muž. „Vidite, kalcifikacije mogu da ukazu na postojanje..."

„Aaaaaaaaah!" Hari htede da kaže Plačipički kako slobodno može da izdahne, tu na licu mesta, s obzirom da joj je udovac zbrinut - eno ga *hanging* s Olgom na gelenderu, podelili novine. Kretenka je stvarno kupila cvikere.

„I ja sam drugi put", kaže tetka Pundā, „prvi put su mi našli na sistematskom pregledu, moja firma je imala sistematske preglede. Svaki put su ponekom nešto nalazili. Tad sam se mnogo bila uplašila. Sad nisam, kontrolišem se redovno i otkad sam u penziji. A i matora sam, šta mi Bog da."

„Kod vas je onda fibroadenom!" odluči Muž nevidljive žene. „Često se vraća, bitno je da se drži pod kontrolom i da je enkapsulirano."

„Aaaaaaaaah!"

„Je l' ovde konzilijum doktora Jankovića?" devojka se zaletela među njih, hita iz pravca šaltera, kratka majica i suknjica, na malo jačim nogama nekakve letnje gojzerice, ranac na leđima. Oteže po lalinski.

„Ne, ovo je *Konzilijum 1*, za dojku, a ne znamo čiji je", reče joj Hari, ne baš sasvim neprijateljski.

„To je. Ja sam kod Olega. On je najbolji."

„Nije, Hadžimuratović je bolji", Učiteljica staje u gard.

„Koji, stariji ili mlađi?" pita je Hari.

„Ne, ozbiljno, Hadžimuratović je najbolji, pitajte koga hoćete."

„Ta ite, molim vas, Oleg je faca! Samo zbog njega sam iz Novog Sada došla ovamo."

„Dr Janković ima najviše objavljenih radova i najviši naučni indeks u celoj bolnici, prošle godine je učestvovao na četiri međunarodna kongresa s radovima..." upada Muž nevidljive žene, koji noći očito provodi na Internetu, i na taj način drži situaciju pod kontrolom. Osim što mu je žena sve nevidljivija i nevidljivija. „I *mi* smo kod dr Jankovića."

„Ha! Živi bili pa videli! Hadžimuratović!" zainatila se Učiteljica.

„Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!" eto Plačipičke.

„Je l' te, gospođice, a što se ne operišete u Novom Sadu kad tamo imaju neke savremenije metode?" sad malo Hari izigrava Olgu, doduše nije baš toliki zločinac da dvadeset-petogodišnjoj devojci baca implante u lice.

„Taman posla! Moji su lekari, i *apsolutno* mi ne dozvoljavaju da se operišem tamo. Oleg ili ništa!"

„Kako to mislite *ništa*?" umeša se tetka Pundža.

„Pa dobro, nisam se lepo izrazila. Oleg! Mlad, zgodan..."

„Dr Udo", iseče je Učiteljica, a onda se nagnu prema Harijeti i poverljivo joj reče, blago današnjoj deci: „Liči na kurac. Zovu ga dr Udo, rekao mi..."

„A koja je vaša dijagnoza?" pita devojkicu Muž nevidljive žene. „U vašim godinama to su najpre samo ciste, možda bi to moglo i da se punktira, a ne odmah da se operiše?"

Au brate, kako nevidljiva nije dobila tumor na mozgu od ovog mamlaza, Hari bi ga najradije pitala želi li da se one sad sve posvlače po ovom hodniku, pa da ili časkom pregleda. Ili, kad je već toliki stručnjak, nek pomogne onoj ženi na kolicima, nek je odgura... Ali nju su u međuvremenu odgurali, a da nije ni primetila!? Ipak se uvukla u razgovor koji nije želela:

„Izvinite, gospodine, odlično ste informisni, pa ako znate da mi kažete, koliko je čest rak dojke kod muškaraca? Ja sam čitala da to postoji, doduše retko, ali se bojim da sad nakon što se porodi ovaj prvi muškarac u Americi to ne postane uobičajeno. Ako nešto znate o tome, treba hitno da dojavimo u Ministarstvo zdravlja, da duplira kapacitete na vreme."

„Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!" koliko li bi tek uzdisala da znaš šta ti se iza leđa dešava! Eno muž ti od Olge sad uzeo i deo s čituljama, a ona

se vrpolti, ostala je bez štampanih stvari a ovde nema televizije. Kucka poruku. Višnji?

Kuc-kuc. DOKLE MISLIŠ OVDE DA SEDIŠ DOSADNO MI JE. Ojebiseikadtepovedoh!

„A da vidite kako je ovaj mladi Hadžimuratovićev pametno dete, vidi on da nešto nije u redu, pa sve oko mene učiteljice ovo, učiteljice ono...”

„Aaaaaaaah! Lako je vama! A ja *imam tumor!*” izlete najednom iz Plačipičke jecaj, na šta se prethodna sadržajna diskusija trenutno prekinu i svi je zgranuto pogledaše.

„Zaista? Neverovatno! A ja imam perut!” prekipe Harijeti. „Vi ste, gospođo, pogrešili konzilijum, ovaj je za kosu”, nadoveza se tetka Pundža iz mesta. „Ja želim da se ofarbam, ne želim više da budem baba, i sad sam došla na konzilijum da mi preporuče...”

„Ma znam, ali svi se vi nekako šalite i...” plačipičkari ova dalje.

„Ženo”, prekipe i tetka Pundži, promenila je ton, samo što se ne izdire, „slušaj me dobro, u ovoj bolnici ostavilo je koske u poslednjih dvadeset godina dvadeset mojih milih i dragih, u proseku jedan godišnje. Od toga su mi troje bili najbliži rod.”

„Shvatam!” Plačipički se na časak razbistrio pogled. „Pa ste se onda *navikli*, zato ste u stanju da se šalite!”

Harijeti se učinilo da će tetka Pundža skočiti i zadaviti Plačipičku, takav je nekakav pokret napravila, pa je ovu zaklonila telom, pomerila se malo u stranu, a tetka Pundži spustila prijateljski ruku na rame. Što je imalo da znači „Pustite budalu.”

„Kod kog ste vi doktora?” upita je, u cilju razvodnjavanja.

„Kod Vezilje, već drugi put.”

„Stvarno? I ja sam kod njega, kakav je on?”

„Nezgodan. Ali odličan.”

„Ajde, ajde, prolaz za konzilijum, pomerite se od tih vrata”, galami jedna sitna plavuša s ključem u rukama. „Spremite knjižice i dokumentaciju, sad ću da pokupim.”

Za njom su u ordinaciju ušla dva lekara i jedna lekarka. Stariji lekar je išao poslednji i za lakat sprovodio neku gospođu, elegantno obučenu i sa odsutnim izrazom na licu. Mala sestra je izašla da pokupi knjižice tek kad je žena izašla, posle nekoliko minuta.

„Debela veza“, prošaputa za njom Muž nevidljive žene, zašto šapuće? „I *mi* imamo vezu, ali baš ovoliko...“

Harijetu i tetka Punđu su prozvali prve, zajedno, nije joj bilo jasno zašto dok nisu ušle u malecno predsoblje, napred je bila ordinacija a dvoje vrata, levo i desno, vodilo je u minijaturne kabine.

„Svucite se do pola“, objasnila joj je tetka Punđa. „Koja se prva svuće - ulazi.“

Skoro da se džabe svlačila, stariji doktor je rutinirano pregledao, mlada doktorka pitala da li sme da pipne i ona, mladić je gledao snimke. Svi su ćutali. Plava sestra je kucala u kompjuter. Sve troje su se potpisali. I šta sad?

„Za dve do tri nedelje će vam stići telegram. Poziv na operaciju. Sledeća“, reče stariji doktor.

Tetka Punđa je stajala spremna, gola do pojasa.

U olovnom plastu krvavog naličja - ovo s krvlju je strogo metaforično, da se razumemo - šepavim korakom pobjednika, *Mali Drkadžija* se udaljio od tela. Ili je to bila *Spremačica*? A možda i *Zoro Osvetnik*, on isto ima plašt, *Pontije Pilat* nije bio sigurno, budući da ubicu uopšte nije bolela glava. Naprotiv, odahnuo je, bila je teška kao tuč! Jedva ju je dovukao do njene kancelarije i postavio za sto.

Pi, što si gadna tako reš pečena, pomisli *Zoro Osvetnik*, niko ti takvoj ni oraj iz ruke ne bi uzeo, a kamoli da ti da kintu za zračenje. I tako sad zračiš za džabe, okolo, ajd skloniće te valjda sabajle, da ne ubiješ još nekog, dosta je bilo. Gde će sad sa ovom olovnom keceljom, o tome nije razmišljao? Kod Miloševića, poslednji tal, u naturi, usput mu je, prema izlazu. Ne silazi mu se opet dole u bunkere da ostavlja kecelju, nećemo više večeras iskušavati sreću, imamo još puno posla ovde da obavimo.

Stigavši do faraonske grobnice *Zoro* izvadi kvaku iz zadnjeg džepa farmerki, osvrnu se po hodniku, žive duše... skide kecelju i samo je ubaci unutra. Bez zavirivanja. Jebo Tuta, jebo mumije. Zdravo!

Prvi deo posla sa dr Vrzićkom išao je lakše nego sa Miloševićem. Ne samo zato što je ona prirodno lakši slučaj, od oko 70 kila, već zato što je s njom lakše zakazati zračenje *u trećoj smeni* nego se napanaliti Tutu na putu, ha, pa to se i rimuje, kad šeta te-ve ekipe. Zato

je i odabrao onaj razrovani klozet za faraonsku grobnicu, nema tu nikakvih simboličkih značenja, prosto, u tom hodniku nema bolesničkih i sestrinskih soba, same dnevne ambulante i previjališta, kasno po podne i uveče najčešće pusto, blizu je izlaza, a ovaj sve svoje goste prati do stepeništa.

Dr Ana Vrzić, radiolog na zračnoj terapiji, nipošto načelnica, da ne skreće pažnju. Ni mlada ni stara, ni ružna ni lepa, ni mršava ni debela, sto puta bi mogao s njom da se upoznaješ a da je ne upamtiš, osim... Osim ako si imao nesreću.

Večeras ona nije imala sreće, ultimativno. Zakazala je *Zorou* u pola deset, dole u bunkeru, prethodno nije bila pogledala ni dokumentaciju, iako je on sve savršeno falsifikovao koristeći Sejnu, nije mnogo zagledala ni njegovo, manje uspešno doduše, *iscrtavanje* koje joj je pokazao onako izdaleka, triput se izbrisalo otkad me pomeraju po listi čekanja, rekao joj je, ne, ona je upalila lampu za onim istim stolom gde ju je malopre ostavio, reš pečenu, i pažljivo pogledala stotke, da joj nije uvalio fotokopirane evriće. A onda ih ubacila u fioku, nehajno ko da su papirne maramice. „Prekosutra u pola deset, bunker B. Levo od kotlarnice“, bilo je sve što je rekla.

Ko samo izmisli ove pelene za odrasle, treba mu orden dati. Ostalo od Mame šest paketa. U kombinaciji s hloroformom nema boljeg sredstva za trenutno uspavlivanje. A sam nisi ugrožen dok je transportuješ, već natopljen pa ponovo smotanu, jer nepromočivi sloj radi baš kao u reklamama. Ne propušta ni kapi. Ni miris, što je i najvažnije.

„E sad ćemo malo da se igramo Rusa i Georgi Dimitrova, al po ubrzanoj metodi“, rekao je beživotnom telu koje je položio na sto, i usmerio aparat ofrlje u pravcu njene pogane glave, pošto ipak iz glave svo zlo... Da ne morališemo, moramo da dejstvujemo, nemamo celu noć. Obukao je olovnu kecelju i prešao u komandnu sobu, gde je krenuo da navija tajmere onako kako je nažalost gledao mnogo puta... Potrajalo je.

„Ovo ti je za Nanu, ona nije ni stigla do zračenja, a ti tad još nisi bila ni diplomirala, al neki tvoj prethodnik jeste. A ovo ti je za Mamu, ne, za mamu ćeš da dobiješ duplo, pošto si mi je jednog trijestog aprila vratila kući s ranama, svi su ti pacijenti taj dan dobili duplu dozu jer si odrađivala 1. maj. A ovo ti je za Seju.“ Tu oko pola Seje već je

morao da je ubije, jer je počela da se budi, injekcijom, faktički bezbolno, budući da je bila dremaljiva, nije se skroz opasuljila. I Seja je, sirota, umrla na pola zračne terapije, nije je ni trebalo zračiti, bilo je prekasno, samo su je džabe mrcvarili, zapravo ne džabe, za *pare* su je mrcvarili, ogromne. *Zorou* je bilo potpuno jasno da to ne treba raditi, da je treba pustiti da na miru, u svom krevetu... Ali kome to da kažeš? Sejinoj deci? Oni su se nadali. Za *pare* koje su dali Vrzički mogli su Seji pristojan spomenik da dignu, a ne... U redu, ubio ju je, ali još nije bilo plikova, a želeo je taj efekat. Pa je nastavio, iako je to malo bolesno, zračiti mrtve ljude. „A evo i za mene, avansno, trebalo-ne trebalo. I jednu dozu za Veru. Jednu za Nadu, Ljubov nemamo. Jednu za Radu. Za Milku. Za Živku. Slavicu, Milicu, Jovanku...”

Ređao je ženska imena koja su mu prva padala na pamet i navijao iznova i iznova tajmer sve dok je nije uresio tako... Pa da joj više niko oraj iz ruke ne bi uzeo. A kamoli pružio kintu.

Šepavim korakom *pobednika*?

6.

TKO JE SJEBAO MUDA OD LABUDA?

Može li u mom životu nešto i da se *ne* dogodi? Recimo, da *ne* obolim od 'najstrašnije bolesti', da riknem od starosti. Kao što bi bilo sasvim zgodno da mi *nije* bio puko živac, nego da sam ostala u Americi? Sad bih bila gospođa doktorica, samo žena dr Doce, doduše, al to je isto, materijalno zbrinuta i dokona, mogla bih da šetam nekog američkog Reksa i da me boli dupe od čega sam bolesna, Doca bi o tome brinuo. Ako bi mi uopšte dopustio da imam kuće, zbog dlaka. I ako ne bih bila zamenjena za neki mlađi model, baš sad *u okviru* perimenopauze. Ne, recimo da sam ja kriva za razvod. Kao što bi bilo sasvim zgodno da se uopšte *nisam* ni udavala za Docu, pa onda ne bih ni odlazila u Ameriku, bar bih imala jebeni karton u Domu zdravlja. I svoj posao u policiji, dosad možda i prevremenu penziju, kao Laza. Kakvu-takvu ali eno njega u banji s babama. Sad bi Doca rekao „Ako bi preživela bombardovanje, i druge strašne represije Miloševićevog režima.” To bombardovanje ovde više niko i ne spominje, verovatno bih ga i ja dosad zaboravila, a i te kako se još uvek sećam kako smo ga doživeli *tamo*. Što se tiče *strašne represije*, iz koje sam odsustvovala tek par godina, ne vidim razliku veću od jednog slova između nje i *strašne depresije*, u koju me ovi govornari guraju praktično od prvog dana kako sam se vratila. A mogli su, vala, još pre svega toga, usred *represije*, i da *ne* koknu onog disidenta-samoubicu iz zasede, onog što mu ovih dana opet otvaraju istragu, ne znam samo kome će da sude, Milošević je mrtav, ili bar mene da *ne* pošalju na taj uviđaj. Ako baš nisu imali koga, onda bar neko drugi da mi pridrži čelo dok sam povraćala preko gelendera, mozak eksplodirao u zid, jebote, a *ne* Banda. Da ga *ne* upoznam te noći, nikad da ga ne upoznam, nego sretnem nekog finog slabopromiskuitetnog tipa, udam se za njega, rodim dete i tako smanjim rizik od raka dojke, *ne*, rodim najmanje dvoje dece i tako duplo smanjim rizik, a imam i dve sise, za sada... I mogu li već

jednom da *prestanu* da mi se događaju ovakve gluposti kao ovo danas? Odnosno juče! Odnosno...

„Šta radiš?”

„Buljim u plafon i *ne govorim* sa tobom”, Hari je malopre nesvesno podigla slušalicu na prvo zvono, a sad sasvim svesno hoće da je zalupi Olgi.

„Samo izvoli da ne govoriš, ali prethodno upali televizor. Evo ti ga *Švarcvaldklinik* na svim kanalima još od jutros. Samo sam ja tek malopre ustala. Tamo je ludnica!”

„Znam, upravo sam došla odande. Ne znam šta se događa, nisu me pustili ni u krug. Policija, vatrogasci, erbehajci... Riknuo neki nuklearni reaktor? Nisam ni znala da to ima u *Švarcvaldu*, mislim erbehajci montirani a la Nil Armstrong po avliji jure labudove da im izmere radijaciju, GajgeratiiMilerajebemuduperadioaktivno, dok oko njih gomila radoznalaca bez ikakve zaštite zvera šta rade, pravo da ti kažem nisam mnogo ni insistirala da odem kad sam to videla, više sam onako ždraknula s parkinga, za promenu praznog, biće da stvarno samo ja ne gledam televiziju u ovom gradu.”

„Pa jesu ih povatali? Znala sam odmah da su oni ubice.”

„Ko bre? Kakve ubice, šta sereš? Šta se događa?”

„Pa labudovi, čim sam ih videla, a piše i u onoj petparačkoj knjizi... A šta si ti tamo koji kurac opet tražila, malo ti bilo juče?”

„Svoju zdravstvenu knjižicu sam tražila! I celu fasciklu s dokumentacijom, nalazima za koje sam pukla ceo Miloševićev avans, a neophodni su mi za tu operaciju, a ne znam ni kad bih ponovo... Ženo, ja sam to ladno sve ostavila na onom konzilijumu i otišla kući, što sam shvatila tek jutros kad sam krenula u Dom zdravlja po zeleni uput, za bolnicu. Da nemam knjižicu. Da nemam ništa!”

„Zaboravila? Hmmmmmmmm! Dr Olja nešto da ti kaže, ja mislim da ti podsvesno odbijaš ideju da imaš taj rak! Ili je to ili je Alchajmer, biraj šta ćeš. Šta god da je, ovaj psihijatrijski nalaz ti poklanjam dim-džabe, budući da si pukla, moralno i materijalno.”

„Puši ga, droljetino jedna, sad si našla da me zajebavaš? Mislim stvaaraano! Olja! Fuj! Sad kad mi je riknuo i reaktor u *Švarcvaldu*. Rasplakaću se, jebote! Opet!”

„Ko te zajebava, ozbiljno mislim. I nisam doktorica, fala lepo, jedino to sam se zajebavala. I nije ti riknuo reaktor, nemoj da sliniš”, teši je

Olga.

„Nego?“

„Neka riba je rikhula od zračenja.“

„Čemu onda tolka frka, pa to im se i tako svaki dan dešava. Neka predizborna patka? Odnosno labud. Kontra-marketing? Iz koje je partije Milošević?“

„Bio je iz SPS-a, ako se dobro sećam. A možda je imao i dvojno državljanstvo, u JUL-u, na obdukciji nije potvrđena dijagnoza.“

„Doktor, bre!“

„A? On? Nemam pojma. A u kojoj si ti partiji?“

„Pušikurac!“

„S kim su oni u koaliciji?“

„S tobom nisam! Životinjo!“

„Onda s Višnjom? Pacijentkinje? Prirodna koalicija.“

„Prestani! Govori šta kažu na kanti!“ viče Hari dok traži daljinac po trosedu, opet ga je Reks negde šutnuo. „Trebalo mi ta knjižica i fascikla...“

„Ma jebote *ništa*! Na Bastilji kažu da nema nikakvog razloga za paniku, GTV da je u pitanju manji incident, a HalloTV da se dogodilo ubistvo zračenjem...“

„Pa tamo se stalno događaju ubistva zračenjem.“

„Ama, neko je neku ribu prvo grilovao, a onda je servirao u kancelariji.“

„S peršunom i belim lukom? “

„S evrićima u ruci. Mitomanka. Uzimala kintu za zračenje preko reda.“

„Počelo je počelo! Znala sam da će kad-tad... Jebote, a šta ću sad za knjižicu, ako je ostala tamo ozračena zauvek? Znaš šta sam prošla zbog kartona!“

Pre neki dan, nakon što je u privatnoj poliklinici *Kod pokvarene zlatne ribice*, kako ju je Hari od milošte krstila, dr Vezilja potvrdio dijagnozu i uputio je na konzilijum, postavilo se pitanje kartona u Domu zdravlja. Sve može i privatno, ali uput za onkologiju u *Švarcvaldu* važi se isključivo od državnog doktora. Prešla je preko ledine iza kuće u Dom zdravlja u Bloku 44, koji Reks svakodnevno zapišava dok šetaju, i prezentirala na šalteru uredno overenu zdravstvenu knjižicu, oko koje Laza redovno okapava po socijalnom, zbog

sebe doduše, pa usput overi i njenu, kad već plaćaju socijalno u agenciji koja nema klijente, bar to... Umalo da prođe bez incidenta, jedna je mlađa sestra krenula da ispisuje karton, kada se pojavila neka klimakterična žaba i dreknula na nju:

„Gde ti je stari karton?”

„Otkud znam gde mi je, šta se dereš?” mnogo su se dopale jedna drugoj na prvi pogled, zato su iz odma na *ti*.

„Ne možeš da otvoriš novi karton bez starog! Prvo ga donesi da ga priključimo.”

„Ama, ženo, ne znam gde je. Nemam karton već deset godina! Obično sam zdrava!”

„Ja sam nervni bolesnik i ne mogu da čekam dok se vi tu svađate”, umešao se neki penzos, odgurnuo Harijetu i mrtav ladan svoju knjižicu poturio ispod svih ostalih na gomili za popodnevnu smenu.

„Hajde, prozovite me već jedanput!”

„Pa valjda znaš gde si ga ostavila?” nastavlja da drnda klimakterična.

„Izgubili su ga.”

„Nek ti napišu potvrdu. S pečatom, molim! Dotle ništa od kartona *kod mene!*”

Valjda se taj osećaj naziva nemoćni beš, ono kad hoćeš da proturiš obe ruke kroz otvor na šalteru i daviš, daviš, daviš, a ono krklja, krklja, krklja, umesto toga grunu ti samo suze na oči iako si privatna detektivka pred invalidskom penzijom, koju ćeš da dobiješ, al u kurcu, jer nemaš ni karton, a možda imaš 'najstrašnju bolest'. Pri tom Hari zna i gde joj je karton i kako su ga *izgubili*. Ostao je u *Ambulanti unutrašnjih organa* u Durmitorskoj, još 1997. Čiju su kartoteku preklane popalili specijalci jureći neke osumnjičene za ratne zločine, žešći požar bio, osmudili i dve susedne zgrade. E sad, da l' su je popalili slučajno jer su prirodno trapavi, ili namerno, đavo će ga znati, al da joj o tome potvrdu niko izdati neće mogla bi da se kladi. Čim prestane da plače.

„Kretenko, ne idem ni po kakve potvrde, moram kod lekara, treba mi *momentalno* uput za *onkologa!*” dere se na nju sva uplakana.

„Kakav ginekolog, šta ću ja kod ginekologa, treba mi lek za pritisak”, gura se nervni bolesnik, „prozovite me već jednom!”

Mlada sestra se prva opasuljila i promrsila:

„Pustiću vas kroz knjigu“, uzela njenu knjižicu i neku debelu svesku i otišla nekud. Vratila se za pola minuta. „Idite u sobu 35.“

„Ja sam prvi došao!“ buni se nervni bolesnik.

„Tamo vam je ginekolog“, otkači ga sestra.

Nije bio ginekolog, nego lekarka opšte prakse, čak dva komada, za razliku od one dve u *Švarcvaidu*, dr Stanićke i njene gošće, ove nemaju *Gloriju*, samo pričaju.

Hari se sručila na stolicu, promrljala da joj treba uput za konzilijum i gurnula sve hartije koje ima pred lekarku. Gleda kroz prozor, ne bi li se smirila. Drvo. Lišće. Mrda.

„Daću vam uput, naravno, nego šta ćemo za karton, trebaće vam karton za ovo lečenje, stotine uputa, doznake“, kaže lekarka pošto je pregledala papire, konačno neko razuman ovde. Glas joj je, doduše, toliko saosećajan da je Hari trenutno izgubila svaku nadu da će preživeti ovaj...

„Nije trebalo da joj kažete da ste imali karton, po pravilu, trebalo bi da ga preselite, trebalo je da slažete da ga niste ni imali“, dodaje druga.

„A da li biste mi vi pre poverovali da za pedeset godina nikada nisam imala karton, ili da jednostavno ne znam gde je i ne mogu sada da jurim za njim?“ upita Hari.

„Pa jeste... nego baš gde na nju da natrčite, sestre su nervozne oko ovih izbora i toga ko će biti novi direktor Doma zdravlja, i ja se bojim da uđem u šalter, kako li je pacijentima...“

„Lepo, ako su nervni bolesnici. A zašto ne mogu jednostavno da potpišem negde da nemam nigde drugde karton? I šta se njih smatra ko će da bude novi direktor? Zar one ne treba da rade svoj posao? Bez obzira...“

„Pustite! Probaćemo tako“, reče lekarka i ustade, „sačekajte da pokušam da izmolim karton.“

Izmolila ga je, od nižeg medicinskog osoblja u predizbornoj groznici. Hari je dobila ne samo uput, već je na plakanje postala i član zajednice pristojnih pacijenata zemlje Srbije, onih s kartonom. Da bi jutros okrenula Dom zdravlja i proverila kad radi *njena* lekarka. Na bolovanju je! Ne zna se dokle, kakvo je to pitanje! Neka dođe kad hoće, primiće je ko bude mogao, odbrusio joj je rapav ženski glas. Onda odmah, pomisli, što pre uzme taj zeleni uput to bolje, da se

vрати kući i čeka poštara, s telegramom. Oćeš klinac, nema fascikle, nema knjižice.

„Je l' gledaš? Jesi na Hallo teveju?" prekide Olga ovaj flash back.

„Jesam, i dalje samo zamrznut snimak *Švarcvalda* kroz živu ogradu. Izvini, zamislila sam se nešto."

„Čitaj bre kajron, šta ima da misliš!" upućuje je revnosna gledateljka prozora u svet.

• POTPREDSIEDNIK GRADSKE VLADE OTVORIO GROBLJE, OBDANIŠTE I KANALIZACIONU CRPNU STANICU U NASELJU RIPANJ KOJE TRAŽI STATUS OPŠTINE • PREMIJER NEMA KOMENTAR NA MUZIČKI UKUS KOALICIONOG PARTNERA • KOSOVO JE DEO SRBIJE ZAKLJUČAK JE OKRUGLOG STOLA U SIJARINSKOJ BANJI • STRANKA ZELENIH ULOŽILA OŠTAR PROTEST MINISTARSTVU ZDRAVLJA PROTIV NOĆAŠNJEG IZLAGANJA LABUDOVA RADIOAKTIVNOM ZRAČENJU KOJE ĆE IM SE ODRAZITI NA REPRODUKTIVNU SPOSOBNOST • POTPREDSIEDNIK GRADSKE VLADE...

„Na šta misliš?" Hari je i dalje konsternirana.

„Na Zelene. Netko je sjebao muda od labuda, haha-ha!"

„Ja samo ne znam zašto se mi toliko trtimo da uđemo u Evropu kad smo već Amerika? Preskočili smo jednu fazu u razvoju propasti civilizacije."

„Šo? Kako?" Olga nije navikla da Hari filozofira, a posebno ne ovako grobnim glasom.

„Idiotizam nema alternativu, eto tako."

„Ja sam mislila da kod nas *marketing* nema alternativu? To sam pročitala u programu neke od stranaka."

„Idiotizam. Sve ti je to uključeno u idiotizam. Čak i moj slučaj, do koga mi je, priznajem, ma kako sebično zvučalo, trenutno najviše stalo. Čist idiotizam, da mi je sad knjižica i dokumentacija zarobljena na nekom radioaktivnom mestu, zbog čega neću moći da se operišem, pa ću da umrem..." Hari zapada u sve dublje i dublje mrakove... idiotizma.

„Idiote! A kako misliš da se operišeš na *radioaktivnom mestu*? Potpuno je svejedno gde su ti papiri ako bolnica ne radi! Al će da radi, evo sad javljaju na GTV, od sutra sve normalno, vidi, vidi, ovi tvoji astronauti uopšte nisu državni, evo ih u mom televizoru skidaju

skafandere, kako se to zove, s glave i dele bedževe Zelenih te-ve ekipama!"

„Mogla sam i da pretpostavim. Odelca su neka donacija, imaju Zeleni ljudi projekat, labuđi, što bi država ulagala pare u erbeha opremu kad može u avionske karte... Šta si rekla da su rekli? Sutra bolnica... Ne vredi, ko će to da mi vrati, kako da nađem..." Hari je u teškom bedaku pa to ti je.

„Znam! Imam vezu!" dreknu Olga tako da je Hari trenutno ispala iz bedaka. Ma umalo na patos nije ispala i iz troseda.

„Šta se dereš? I otkud ti veza? Na *onkologiji Švarcvalda*? I sad mi to kažeš?"

„Vidi, nije baš neka jaka veza, i popodne ću morati da idem da je potražim, pa ako je nađem javljam ti se... Mislim da će poslužiti za toliko da ti izbunari te papire izgubljena perimenipauzičarko!"

„Pa zovi je!"

„Nemam njen telefon."

„Nađi u imeniku, evo ja ću na internetu, telekomnadanu, bele strane."

„Jes, kad bih znala kako se zove!"

„Odlična ti je veza! Skoro ko meni direktor bolnice u Meksiku. Otkud ti, leba ti?"

„Drugarica iz zabavišta!"

„I ne znaš kako se zove?"

„Vidi, znaš ono zabavište kod mene u kraju, preko koga uvek preprečim kad idem kod Višnje? Tu vrlo često popodne sedi jedna gospođa, sad, ja bih rekla starija, a možda smo i istih godina, al onako, ne nosi se..."

„Kao razbojnik koji je opljačkao konvoj torbi - krmača s kineskim krpama dok je prelazio preko pustinje Gobi na putu za Blok 70?"

„Dobro je, živnula si! Dakle, oblači se malo ozbiljnije, recimo. Čuva unuče, koje se tu s drugom decom..."

„Ti se družiš s *nečijom babom*?" Hari ne može a da se ne nasmeje, to na nju liči, uvek može da se smeje, čak i kad se sprema da rikne, ko sada.

„Ma jok, ne znam ni koje je marke unuče, nego... Ona *čita knjige!*"

„U zabavištu?"

„Aha."

„Napredno! Gde samo pronalaziš te bolide?"

„Gde i ti svoje... Vezilje, jebote! Oćeš da čuješ najneverovatniju stvar ili nećeš?"

„Ajde."

„Pa ništa, klimamo glavom jedna drugoj, kad prođem. I sad pre neki dan prolazim, ona sklopila knjigu i kao sunča facu, kad imam šta da vidim! Ljosa, jebote!

„Šta bre?"

„*Panteleon i posetiteljke*, jebote! Roman mog života!"

„U romanu *mog* života, izistinskog, nije uskladištena informacija o čemu ti uopšte govoriš, šta je ljosa i ko je koga posetio?"

„Nebitno, bre, ona je druga osoba u ovom gradu koja obožava *Posetiteljke*! Osim mene! A voli i Vinavera. Ti nemaš pojma kolika je to duhovna bliskost..."

„Vodi je kući!"

„Oću ako će njeni da prime klipana i njegove ribe. Razmena svi za sve."

„Super, ja sam suvišna u vašoj vezi, prema tome ajd zdravo, idem da se ubijem, i tako neću još dugo..." sere Hari, kao zezna se, u stvari malo je ljubomorna. Što neki ljudi, što *Olga* priča sa nekim, o *knjigama*, dok njen tumor...

„Ili umri odmah ili prestani da kenjaš! Slušaj šta ti pričam. Tad sam se ispričala s njom i možda još jednom. Radi u *Švarcvaldu*, ne znam tačno šta, blam mi da pitam takve stvari, al sudeći po onome što čita nije servirka. Mogla bi da bude doktorka. Svetske književnosti, ladno. Zamoliću je da ti pronađe te papire i donese ih meni u zabavište. I tako me zanima da saznam šta se tamo zaista desilo. Po podne. U redu? Sad oladi."

„Kako bre da oladim kad kinte nemam! A sve ovo *košta*! Potrošila sam avans koji sad moram da odradim. A trebaće mi još. Osećam da *tek počinje*, i jedino rešenje koje vidim jeste da ja taj posao obavim do kraja. Da sjebem Miloševiću ženu!"

„Pa i tako je za sve kriva! Sjebi je slobodno, evo i od mene je sjebi, pomoći ću ti ako treba, a ako te toliko muče moralne dileme idem na Terazije da ti skupljam i potpise podrške. Kad letiš za Moskvu?"

„Ne seri, bre! *Doktora* Miloševića ženu."

„Pa sjebi i nju ako moraš. Kriva je! Svi ljudi su za nešto krivi. Garant je i ona. Uostalom, ona ili ti, znaš kako je rekla Višnja, ti si sad najstarija i najbolesnija u svom životu i imaš pravo na sve!"

„Hvala! I slušaj, ako mi klipani ponudi kintu da te ubijem, ono, oće da se širi po gajbi, izvini, ali moraću da pristanem. Daću mu i *discount*, s obzirom da je sin moje najbolje drugarice."

„Važi, a sad ajd zdravo i ostavi me da gledam televiziju. Što si me uopšte zvala?"

„Ja tebe?"

Zoro Osvetnik planirao je da i danas bude *Spremačica*, ali se predomislio. Rado bi bio u blizini kada se začuje krik, ali previše se već poslednjih dana mota po hodnicima onkologije. I šta ako nekom padne na pamet da uzima otiske od prisutnih? Pažljiv je sve vreme, ali ko zna, možda mu je negde nešto promaklo. Neće biti *Spremačica*. Biće...

Nova *Baštovanka* je stigla na posao prva, u sam cik zore, što nije bilo teško, budući da zbog prekomernog trajanja noćasne akcije nije ni odlazila dalje od svojih kola, da se presvuče. Upoznala se sa portiom na ulazu u bolnički krug, još uvek je noćni bio u smeni, i zamolila ga da joj otključa ostavu sa alatom i radnim odelima. Pokazao joj je gde da vrati ključ, *ako* ga vrati, u klaser ispod pulta, i otišao na kafu u obližnji kiosk, koji se upravo otvarao.

Baštovanka je, pre nego što će otključati spremište, stavila zelene gumene rukavice koje je ponela sa sobom, unutra obukla prvi mantil koji joj nije bio preveliki, pokupila najmanju grabuljicu koju je spazila, jes, da neće još i da im sređuje avliju odistinski i, neupadljivo vukući nogu, otišla da se zajebava s krtičnjacima u hladu drveća odakle je imala optimalan istovremeni pregled i ulaza u glavnu zgradu i ulaza u bolnički krug. Danas je uzela *day off*, danas uživa u plodovima svoga rada:

Frka se digla oko osam. Oko pola devet, kada se dr Narcisa Stanić dovezla zelenim roverom, beli policijski punto je već prema rampi propuštao jedino vozila sa rotacionim svetlima. Izletela je iz kola ko furija i počela da se raspravlja s najbližim policajcem. *Baštovanki* je

bilo neobično žao što to ne može da čuje, već je i sama gestikulacija obećavala da je u pitanju dobar provod, siroma policajac će se od uvreda oporavljati danima. U jednom trenutku je bacila nešto prema portirnici, dovikujući se sa dnevnim portirom koji je u međuvremenu stigao i zamenio noćnog, a zatim bukvalno *kroz* nemoćnog policajca umarširala u bolnički krug. Da bi, čim je malo odmakla, gotovo počela da trči. Njeno ponašanje je potpuno jasno, zabrinuta je za Tuta, par puta dnevno *Baštovanka* nakratko pripali njegov mobilni, čisto da proveri s kojih brojeva su ga tražili, tu je uvek bar dvadeset poziva od Staničke i po neki sporadičan, bezvezan, verovatno ljudi koji i ne znaju da je on na putu. *Of no return!* Sva ta imena uredno popisuje, naravno, i proverava ih koliko je moguće, ako su iz imenika.

Dok se dr Narcisa Stanić udaljavala, portir je izašao i preterao rover na javni parking ispred kruga, na kome je još uvek bilo mesta. Gađala ga je, znači, ključevima. To je *Baštovanki* dalo ideju za prekovremeni rad, danas. Koji minut kasnije bila je spremna za... Pauzu!

„Ej, da ti vratim ključ, osto jutros kod mene, zaboravila“, mahnula je portiru koji napolju pomaže policajcima u borbi protiv nadirućih poslenika javne reči, a malo bi i da se slika. Samo joj je pokazao rukom prema portirnici. Prišla je klaseru i izvadila ključeve rovera, pretpostavka joj je bila ispravna, bili su tu, a u drugu pregradu stavila ključ ostave.

„Majstori, je l' treba nešto da kupim, idem samo po doručak, odma se vraćam. A kod vas gužvanjac?“ pita dok prolazi pored portira i policajaca.

„Ako ćeš u pekaru, da mi uzmeš četvrt kile praznog i jogurt“, izgovori portir *upravo ono što je trebalo*, burek ne može da jede na rampi. Pruža joj 200 dinara.

„Nego de ću nego u pekaru“, reče *Baštovanka*, „da neću u piceriju.“

Vratila se posle petnaestak minuta, baš kad su pred rampu stigli zeleni Marsovci, nisu marsovci, samo su Zeleni, pokazuju neka dokumenta na koja se policija prvo ne prima, a onda se prima. Dobro, i nije bilo sasvim slučajno, malo je pričekala u žbunju da se opet napravi rusvaj na ulazu. Portiru je poizdalje doviknula da će mu burek staviti unutra. Burek i ključeve od rovera, nije precizirala. Niti je

iko, zabavljen maskiranim tipovima koji bi da mere radijaciju po Švarcvaldu, čuo da je rover mjauknuo kada je prošla na pet metara od njega i otključala ga daljincem sa veze s ključevima. Put na zadnje sedište *njenog* auta bio je slobodan.

Od kapije se, kasnije, udaljila povremeno se saginjući da čupne neku travku, kao, u poslu je. Izašla je na *svoju* rupu, koju skriva gusto ukrasno šiblje, tamo u najdaljem kutku dvorišta, iza labudova, baštovanski mantil je ostavila u kolima koja u blizini rupe parkira otkad traje akcija. Gumene zelene rukavice će joj još biti potrebne. Kao i sintetički prugasti kineski šal od sto pedest dindži iz njenog kompleta za prerušavanje, nekorišćen. Sad će!

Posle se načekala. Saobraćaja na parkingu gotovo da i nije bilo zbog one frke unutra, ko sabajle ušo - ušo, izlaska mu nema dok ga ne provere, a posle je valjda javljeno na vestima pa niko više i nije pokušavao, sem novinara, ali oni su se tiskali oko kapije. Što joj je sve obaška išlo na ruku. U par mahova je čak i zadremala, prethodna noć je bila iscrpljujuća, a zadnje sedište rovera tako udobno. Samo malo smrdi na pravu kožu.

Eh, da, bio je i jedan krizni momenat, oko podne, kad je jedna čupava žena došla i parkirala se blizu rovera. Prvo je, kada ju je videla u spoljnom retrovizoru kako prilazi crvenim jugom, pomislila da sedne uspravno i pravi se da nekoga čeka, teško da će Stanička baš sada da izađe. Onda je, međutim, shvatila da je tu ženu juče videla u hodniku. Možda bi prepoznala i ona nju! Skliznula je između prednjih i zadnjeg sedišta, ovo je stvarno ogroman auto, i pokrila se šalom. A čupava žena je izašla iz kola, krenula da obilazi rover i priča sa nekim!? Ispostavilo se da je u pitanju pas, jer je odgovarao sa *av, av!*

Nisu je spazili, rover je očito bio zanimljiviji. Naročito njegova prednja desna guma, *koju je čupava ispustila*, bože, kakvi sve ludaci slobodno šetaju ovim gradom!

7. DR UDO

Nisi morala da umreš. Ko te terao da umreš? Uopšte nije bilo predviđeno da i ti umreš. I to u moj slobodan dan. Al eto umrla si i šta sad. Sama si se namestila. Prvo, ko te je terao da me onako izvredaš u telefon? U pitanju je bila samo mala šala, prvo te nazovem sa Tutovog, kao živ je, a onda se veza prekine i eto NN pacijenta s tegobama prouzrokovanim eksperimentalnim lečenjem zlatom. Kad bi samo znala kako si smešna, kako si *bila* smešna, poziv nije dolazio iz veće daljine od pedesetak metara, tu u grmlju iza labudova je bio i Meksiko i *zlatni pacijent*, ali si zastala, sa te daljine čovek može da ti pročita raspoloženje, kad se dereš, kad vredaš, izvijaš vrat ko ušinuta žirafa. Izvijala si. Nećeš više. Nije trebalo da me vredaš zato što je tvoj švaler nestao sa lica zemlje, otišao u Kankun bez tebe, uostalom i nije otišao, sasvim ti je blizu, onaj mali prozor na kalkanu drugog sprata glavne zgrade - Kankun-kalkan, ha - otvoren, jutros su na njemu bile dve vrane, možda posle doručka, vrane vole trulo meso, nije trebalo da vredaš pacijenta koji ti se obraća zbog tegoba nakon eksperimentalne terapije! A još manje ti je trebalo da me onako dušmanski udariš roverom na parkingu samo nekoliko minuta nakon toga. Umalo mi nisi poremetila ceo plan, šta da si mi slomila nogu? Ne smem kod lekara, a boli ko đavo, po ceo dan sam u bolnici a ne smem kod lekara. Bojim se staviće mi gips ili nešto što će me onemogućiti... I šta ti je, molim te, trebalo ono sa *ginkobilom*? Ne znam ni šta je meni trebalo da se ja izvinjavam, posle tog udarca, valjda od čuda što si otvorila prozor i počela da se izdireš kako sam stoka koja ne pazi kud ide. A ja ko kreten „Izvinite, pala mi koncentracija...” dok obema rukama opipavam butinu, je li pukla kost, i sve zvezde vidim. I šta ti uradiš? Lekarko! Bivša! Izbacila si te papiriće kroz prozor „Na, ovo će ti pomoći da se koncentrišeš, stoko!” ubacila u rikverc i odvezla se, u prvi mah mi se, u polumraku, učinilo da si bacila pregršt novčanica!?

Ne, papirići, reklame za ginkobil, ginko biloba, prirodni neuroprotektiv!

„Znate li vi ko sam ja?“ Kolačila si oči u retrovizor, ne verujem samo od napora da me se setiš, već i zbog kineskog šala koji ti je otpozadi stezao vrat. „Ne sećate me se?“ Trzala si odrečno glavom, u panici, sitno, koliko ti je šal dopuštao, ubica je *pogrešio* i sad će te pustiti. *Ti* si pogrešila, *tebi* treba ginkobil, oslabljen mentalni kapacitet, glupačo, *neće te pustiti*, smanjena koncentracija i pažnja, nisi primetila da si dvaput otključavala rover, već je bio otključan kad si mu prišla, kao ni da ti je izduvana guma, slabije pamćenje, naročito kod ljudi starije životne dobi, *ne sećaš me se, stoko!* Pet puta si mi u životu rekla da sam stoka. I triput je previše, od lekara pacijentu. Makar za gubljenje prava na rad s ljudima, u medicini uopšte. Trebalo te je poslati u neku štalu, da čistiš za stokom, ništa više od toga, *stoko!*

Nisi baš morala da umreš. Ko te terao da umreš. Uopšte nije bilo predviđeno da i ti umreš. Mogla si lepo da otputuješ u taj Cirihi, kad si videla da ga nema, četiri kafe na aerodromu dok nije odleteo avion za Cirihi, pritisak mi skočio a znaš da to nije dobro *u mojim godinama*, da vidim hoćeš li biti u njemu, nisi, stvarno si mnogo smešna, *bila* si smešna, i kad si u panici izvijaš vrat kao i kad urlaš na nekog, iz aerodromskog bifea se videlo da žena koja vuče kofer iz pravca *Departures*, što je, priznaćeš, nonsens, izvija vrat u hodu, dok panično pokušava nekog da dozove mobilnim. Dozvala je jedino taksi.

Trebalo je da odletiš u Cirihi, a odatle na svoje Mrtvo more, zaboravi Kankun, nikada nećeš videti Kankun, mogla si da se mumificiraš na svom Mrtvom moru s obzirom da je Tut već mumificiran u svojoj faraonskoj grobnici u koju je BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN. I poživiš još malo. Babo! Mrtva babo! Misliš niko ne zna... Znaju u kadrovskom. Sve se zna, pa i kad si rođena, misterija *do danas*. U čitulji će ipak pisati. Piše ti i u ličnoj karti, pisaće u smrtovnici, obdukcijom nalazu... Umreti u *vašim* godinama i nije tako strašno, *stoko*, to ti voliš da treskaš ljudima u lice, „U vašim godinama...“

A kad si već rešila da umreš, sama si se namestila s onim bahatim bacanjem ključeva rovera - nije trebalo da umreš ovde, na parkingu. Budimo sistematični, ti, strogo uzev i ne pripadaš onkološkom

slučaju, osim preko Tuta, ali kada bismo počeli da ubijamo sve izdržavane švalerke, šurnjaje što preprodaju piće koje donose pacijenti, decu koja voze džipove kupljene krvavim parama njihovih dr Očeva... daleko bi nas odvelo. Ti si poseban slučaj, *stoko!* Trebalo je da umreš u sopstvenoj garaži, ako je to *sopstvena* garaža, a ne na kurvanje stečena, svake vrste, na Senjaku, da me prvo malo provozaš. I da se neko zapita otkud ti kuća na Senjaku, *od koje nauke, stoko?*

Mesto smrti odredio ti je komedijant slučaj, u vidu čupave žene s kućetom koja ti je ispustila gumu na roveru. Da znaš da mi se dopada ta cura, ima duha, iako me umalo nije primetila, sreća te nije, inače bi i ona morala da umre, a baš bi mi bilo krivo. Sigurno si i njoj rekla da je stoka, ili si joj pomenula godine, pitaj boga a nije ni važno. Ovako je bolje, poremetiće istragu, usmeriće je na ženske žrtve, a to će mi dati vremena da se bavim onim što je važno, za razliku od tvoje smrti.

Mnogo si mala za ovoliki auto, kao i ja uostalom, ali meni to u ovom času ide u korist. Tako kako sad ležiš preko prednjih sedišta, pokrivena šalom kojim si prethodno pridavljena ko pile, nije pile, zvučala si ko žaba u teranju, krrrrrrrrr i gotovo, mogu da te ne nađu i danima. A baš ti je bio neophodan rover sa staklima dim boje. Lepo ide uz zelenu, istina je. Zatamnjena stakla, ha! Da ti stoka ne zaviruje u kola!? Ličilo bi na tebe.

Moram da idem, izvini, smračilo se, bojim se da sedim s mrtvacima u kolima po mraku, a i ovaj zeleniš okolo, možda vrvi od manijaka.

E, da, nerešeno 5:5. U *stokama!*

Ubica dr Narcise Stanić, alijas *Stoka Pacijentska*, konačno završi s ovim napadom logoreje. Na svu sreću, obično je logorejičan u sebi, inače bi ga davno uhvatili, šmugnuo je uz živu ogradu bolničkog kruga prema svojim kolima. Zelene gumene rukavice skinuo je tek kad je ušao. Moraće da ih se otarasi što pre, hajdemo, prva stanica neki prepunjen kontejner, valjda su đubretari na putu.

Mene neko ovde žešće zajebava, misli Hari dok štrika uz Čubursku ulicu za jednom energičnom malom babom. Ne bilo kakvom malom babom, Miloševića babom!

Nije imala izbora. Morala je da odradi taj avans. Jutros se sabajle nacrtała preko puta Miloševićeve kućerine na Neimaru, obišla krug oko bloka, prelistala novine u parkiću... a onda je, u devet i deset - Milošević je napisao da će oko devet - iz dvorišta izašla... Njegova tašta? Žena je, naime, neobično ličila na osobu čija se slika nalazi u koverti u njenom rancu, ali je imala držanje izgľadnele bonsai dvogrbe kamile i bila najmanje dvadeset godina starija. Što bi se i moglo objasniti time da je dr Milošević Harijeti eventualno dao neku jako staru ženinu sliku, ali ova ne samo da je objektivno vremešna, već je i od njega starija... između deset i petnaest godina. Dakle tašta.

E pa nije!

Naime, izašavši na ulicu, žena se bila uputila pravo u radnjicu na ćošku, Hari se ponadala da će kupiti hleb i novine i vratiti se kući, a da će koji minut nakon toga na kapiju zaglaviti njena mlađa fotokopija, ova iz ranca. Umesto toga, žena je izašla iz prodavnice praznih ruku, samo s tašnom preko ramena - cigare, žvake? nešto sitno, svakako - i krenula dalje. Pravo pa levo, uzbrdo. Hari je sačekala da odmakne desetak metara, ušla, i sa najnevinijim, perimenopauzom pobrkanim pogledom upitala bakalina:

„Izvinite, komšija, je l' ovo bila tašta dr Miloševića ili se meni pričinilo? Znaťe, treba mi veza kod njega, pa možda nju da zamolim, kao žena ženu, ipak smo komšije, a... U stvari ne znam kako se zove! Znala sam al sam zaboravila.”

Ćovek ju je prvo zgranuto pogledao, pa se onda od srca nasmejao:

„Milošević uopšte nema taštu, otkud vam to? Ovo je bila gospođa Dunja, njegova supruga. I ne bih vam preporučio da preko nje...”

„Dunja? Ovo Dunja?” sad je na Harijetu došao red da se zgrane, Dunja Milošević, pisalo je između ostalog u onom njenom *time-tableu* koji joj je *klijent* napravio. Pa onda dodade, ne bi li se opravdala, ili napravila još veću zbrku, šta god: „Jao što je propala!”

„Ne znam, meni je uvek ista”, prostodušno će bakalin. „Vi je onda sigurno znate od pre, mi smo ovde relativno novi.” Istina, radnjica je u novogradnji, ne može biti tu duže od pet godina.

„Jeste, jeste, a odsustvovala sam iz kraja, izvinite... Pokušaću da je stignem. Dunja!? Ko bi..." smandrlja Hari, zapravo nije ni slagala. Štrika uzbrdo ne bi li stigla dvogrpu kamilu u kasu. I pratila je dalje. Sad sledi pijaca...

Nije teško pratiti nekoga po pijaci, prosio prevrćeš voće i povrće po rukama i zapitkuješ pošto je. Pod uslovom da je taj neko došao na pijacu po hranu, a ne...

Dunja Milošević, supruga čoveka koji vozi džip *sa popustom* od šest hiljada evra, već čitav sat prevrće i isprobava *polovnu odeću* po Kaleniću! Znači imaju i nekih istih sklonosti, prema kupovini na rasprodajama, na primcr. Pod bilo kojim drugim okolnostima, ovo bi kretensko otkriće popravilo Harijeti raspoloženje, *but* međutim njeno je raspoloženje u nepopravljivom *downu*.

Za šta se tu i tamo pobrine i Olga. Zove je na mobilni dok se pretvara da je, kao i Miloševiću, zanimaju izložbeni eksponati nemačkog Crvenog krsta, ili odakle već ova govna stižu, možda to i nije loše, pola žena po pijaci melje u mobilni, pa da se utopi u okruženje, jedino što se Hari sa ovim modelom malo teže snalazi, pozajmila ga je sinoć od sestrića, zbog kamere sa jakim zumom, specijalni model za privatne detektive i obesnu mladež. Ispostavilo se da ni on ne ume da rukuje kamerom kako treba, proučavali su manual do neka doba. A do sada je već nekoliko puta pokušala da škljocne na Dunju Milošević dok navlači na sebe neke izgužvane dronjke s jakim mirisom na jeftin deterdžent, ceo ovaj deo pijace bazdi na hemikalije kroz koje su prnje prethodno proterane, i nije joj uspelo. Ili bi je neko u prolazu zaklonio dok se okreće ispred kakvog krnjeg ogledala, ili bi sama okrenula leđa, ili bi neko značajno pogledao u Hari dok nišani u displej... A baš se nameračila, slika sa ovog mesta će Miloševića posebno obradovati. Evo ova, na primer, isprana lanena haljina natakarena preko majice i pantalona, proverava da li joj je dobra u kukovima, zum, zvrrrr! Jebi ga, telefon.

„Je li, ko je tebi uopšte rekao da imaš taj rak?" Olga, tako tipično, plasira udarac u pleksus umesto dobar dan da kaže.

„Ti", odgovara Hari, jedva, iz nokdauna.

„Ne, ozbiljno..."

„Ti! Govoriš mi to deset puta dnevno, idiote!" Žena pored Harijete odvoji uvce i pritaji se. „Ako mi još jednom budeš pomenula tu reč,

doći ću ti na Miljakovac i samleću te u ćufte! S kostima! I baciti Reksu." Lice *seconhand* bajerke se ozari. I debela Ciganka koja prodaje krpe nagnu se preko tezge da bolje čuje ko će koga da samelje. „Jesi me razumela? Jezik pregrizla i progutala ga pa se zadavila njime!"

„Ma dobro, ne mislim na mene, nego neko ozbiljan", šarmirava je Olga, bezuspešno, ponekad i ukapira da je preterala. Naročito kad joj pretiš Reksom, ona se njega u stvari boji, iako to ne bi priznala za boga oca. „Neko od doktora, otkud ti *ideja* da imaš rak?"

„Niko mi nije rekao eksplicitno. Rekli su tumor", žena se odmaknu pola koraka ulevo, „sa par elemenata koji ukazuju da je benignan. Ali da ne mogu ništa sa sigurnošću da tvrde dok ga ne izvade. Pri tom je, kažu, *u mojim godinama* malo tumora benigno. Što znači da možda i jeste malignan. Da možda *imam* rak." Žena brže-bolje trgnu uvis, prsti nagore, obe ruke dotle duboko uronjene u brdo bluzica na tezgi - Harijeta, naime, takođe u levoj ruci drži jednu s iste gomile i šatro razgleda - i žurno se udalji od rakom kontaminirane zone u pozi 'sestro, skinite mi rukavice'.

„Pu, pu, pomeri se s mesto", pijucka Ciganka u stranu i krsti se u isto vreme.

„Pomeram se, evo pomeram se", Hari istovremeno viče na Ciganku i Olgu u telefonu, i počinje da, skakuće s noge na nogu. „Ništa drugo i ne radim nego se pomeram s mesta! Al mi toliko i vredi, razumeš? Ne razumeš! Prema tome ne seri! I ne pozivaj me *dok radim*", ovo je posebno glasno uzviknula, ne primetivši da se, na par tezgi od nje, objekat praćenja, koji je malopre sreo nekog poznanika i sad ćaskaju, na te reči prvo ukipio, a onda i nestao iz vidnog polja. „Je l' znaš ti koliko taj rak košta? Taj što ga *možda* i nemam? Ali *možda* i imam. Za papire u onoj fascikli spucala sam skoro celog soma Miloševićevih evrića, u redu, uračunala sam i Narcisu Stanić, njoj sam se, doduše, revanširala..."

„Pa zato te i zovem, gospoda Lula, moja drugarica iz zabavišta, tako se zove, našla ti je fasciklu i knjižicu", auh, hvala bogu, „jebote, šta ja trpim zbog tebe, probudila me u cik zore da mi to kaže, i pitanje je hoćeš li da odeš po to ili da mi donese po podne? Samo to."

„Otići ću! Ne, čekaj. Ne znam. Nek ti donese, ne mogu Švarcvald očima da vidim. Doći ću doveče. Zdravo.”

Gde je sad nestala ova kamila Miloševića? Kuc-kuc! Po ramenu?!

„Oprostite”, Dunja Milošević sa svojim poznanikom, kome je uvalila kese s kupljenim krpama, prišla joj je s leđa, Hari je pomislila da će je srčka lupiti kad se okrenula na onaj kuc-kuc, „izvinite što prisluškujem tuđe razgovore, ali pošto vi mene pratite od jutros imam pravo i ja da prisluškujem. Dakle, šta vas dvoje hoćete od mene?” Čovek, koji je dotle mirno stajao kraj babe, u nastavku rečenice počeo da menja farbe i da se osvrće oko sebe kud bi pobegao. Nema šanse, prolaz između tezgi s obe strane je zagrađen ženama, tamo prema povrću jedna gospođa iz bolje kuće isterana prebacuje šarenu suknju na lastiš preko glave, s druge strane, prema cveću, dve se raspravljaju oko toga koja je prva videla crveni sako XXXL veličine, tek tuda je ovome opasno da pokuša bekstvo.

„Nešto ste se zabunili, ja vas uopšte ne poznajem”, muca Hari potpuno neuverljivo pred prodornim pogledom, koji uopšte nije kamilji, dobroćudan. „Kao ni gospodina...” koji je trenutno na prelazu iz zelene u rože facijalnu fazu.

„Ne znate doktora Olega Jankovića?” posprdno reče žena. „Ne mogu da verujem! Pa njega znaju sve žene koje možda imaju rak, dojka je u pitanju, zar ne? A posebno one koje znaju i Tuta. I uračunavaju i njegovu Magi, taj deo mi, priznajem, nije najjasniji, ali ćete mi ga vas dvoje objasniti ne zvala se ja...”

„Ali, Dunja, molim vas”, ovaj je tek sad uspeo da prozbori, Hari još uvek kao opčinjena blene u kamilu s nekamiljim pogledom, „jednoj tako šarmantnoj i pametnoj ženi ne priliči da pravite takve insinacije, ja gospođu zaista prvi put vi...”

„Umuknite! Ne verujem vam, ali dobro, evo ja ću vas upoznati. Gospođo, ovo je dr Oleg Janković, hiruška zvezda Švarcvaldklinika, možda vam zatreba, i ljubimac direktora onkologije dr Miloševića, za koga imam nesreću da budem udata. A ko ste vi? I u šta ste uračunali Narcisu Stanić?”

Na ono 'možda vam zatreba' Hari je instinktivno konačno odmerila čoveka. Njegovo ime, izgled, odakle joj je sve to poznato? Nema šanse da se seti a sve je tu pred njom. Jebem ti stres i Olginu perimenopauzu, nikada joj se nisu događale takve stvari, pa ona je

policajac, detektiv, da ne može da poveže u trenutku, ali šta, mesto, zanimanje, ime, lik, kurac, palac... Kurac! Tooo! Dr Udo! Učiteljica na konzilijumu zavitalavala je malu Novosađanku kako njenog hirurga zovu dr Udo i došapnula joj... Ovaj čovek odista je ličio na... muški polni organ! Kraći, deblji model. Usijane ćele i s glatkim licem bez crta. Toliko bez crta da... dr Udo je navukao i kurton na glavu?

„Vi ste dr Udo?“ Hari počinje histerično da se smeje, najpre samoj sebi, da je ko poslednju pacerku navata Kamila, a zatim i ovom komičnom liku za kojeg je mala Novosađanka upotrebila reči *mlad* i *zgodan* a on je tu negde Miloševićev i njen vršnjak, oko pet banki, dobro, nek bude četiri i po, a tek što je zgodan, a tek što je glupo to što je izgovorila, i što se zacenjuje ko kreten, Ciganka je skupila publiku s one strane tezge, bar pet pari očiju ih netremice posmatra ko špansku seriju, smeje se čovekn koji će joj *možda* trebati jer *možda* ima rak dojke, evo sad je i kamila Dunja počela da se smeje, samo je dr Udo ozbiljan, ma kakvi ozbiljan, samo što mu suzica nije kanula, stoji s one dve kese natrontane od Kamilinih krpa, mršava matora mala kamila se smeje, sva se trese od smeha, od smeha joj se trese... Ona jedna mala dojka ispod majice! Jer druge nema. Duf u glavu! Smeh prestaje, samo nastavlja da guta vazduh istim intenzitetom. Duf, duf, duf!

„Jeste, on je, zaista ga ne znate, zanimljivo“, Dunja Milošević je nastavila da se smeje. Sto kazala Plačipička s konzilijuma, ova mora da je *navikla* na to da nema jednu dojku, i na šokirane poglede, moguće i da želi da šokira, budući da hoda ovako... Bez proteze? Kako se to tačno zove? I da može da se smeje. I da... „A ko ste vi? I u kakvoj ste vezi sa Tutom?“ sad je i ona prestala da se smeje.

„A ko je Tut?“ pita Hari ko som.

„Moj muž. Tutankamon, skraćeno Tut, vi ste izgleda stvarno novi u *Švarcvaldu*, pa to i labudovi znaju da ga svi iza leđa zovu... Dakle, ko ste vi?“

„Dunja, draga, ja bih zaista morao da krenem“, dr Udo pruža kese s krpama, „eto videli ste da je u pitanju neki nesporazum i da ja, kud bih ja vas...“

„Oleg, stojte gde ste, nikuda ne idete!“ reče gospođa Dunja takvim tonom da se dr Udo momentalno uvoštio. E, ali da bi već u sledećem času njime prostrujao neki čudan drhtaj, celim telom, počevši od

pantalona. U pantalonama mu je nešto poskakivalo, za šta Hari ispravno zaključi da je mobilni uključen na vibracije. „Šta me tako gledate? Ne idete nigde dok ne raspravimo zašto me proganjate već danima i zašto ova gospođa to pokušava da fotografiše. Hajde, dajte mi te kese, javite se na taj telefon i recite da ste zauzeti sledećih... koliko treba, idemo negde da sednemo...”

„Pu!” pljucnu Ciganka razočarano, u međuvremenu je upalila i pljugu, pijucka kafu iz plastične čaše nalakćena na tezgu i gleda bioskop, i bogati plaču, i sad će da joj odu baš kad nailazi rasplet.

Kamila mu gotovo ote kese iz ruku pa je morao da izvadi mobilni i javi se. Molim? Da. Kako. Molim!?!?!? Molim? Molim? Molim? Molim? Molim?... Ponavljao je pet minuta, što bi tretirano kao upravni govor zaista imbecilno izgledalo, kao što je i on sam izgledao imbecilno, topeći se tu pred njima dvema, od muškog polnog organa u erekciji uredno obučenog u zaštitni latex transformisao se u nešto mokro i gnjecavo, gola je voda, kao da se i smanjio, čini se Harijeti iako je to nemoguće.

„Dolazim odmah”, bile su poslednje reci nakon kojih je sklopio telefon drhtavom rukom, što za jednog hirirga označava ekstreman stepen napetosti, nadajmo se da nije takav krenuo u operacionu salu. „Dunja, jeste li u kontaktu sa šefom?”

„Ne idete vi nigde, rekla sam vam. I nemam druga posla nego sa njim da budem u kontaktu, pričate koješta! Polazite, idemo u Neve-sinjsku u kafić, još ćete mi se ovde šlogirati, vidite na šta ličite, a mlad čovek...”

„Dunja, moram da idem. Narcisa Stanić je mrtva. Nađena je pre nepun sat vremena, udavljena u kolima”, izgovori dr Udo neobično brzo za ovakav tip vesti, valjda da što pre prebrine.

„Mrtva?” ponovi Kamila najbitnije, a Ciganka pripali novu cigaru, iako joj je jedna već zalepljena u uglu usana.

„U kojim kolima, gde?” umeša se Hari koja je poslednjih nekoliko minuta isključena iz diskusije, možda joj je bolje bilo da je to iskoristila da neopaženo šmugne.

„Svojim. Na parkingu pored kapije”, opet brzo izgovara dr Udo, nesvestan da raznosi abrove potpuno nepoznatim licima, pri tom verovatno pacijentkinji, što je tek...

„Čekajte, Oleg, pa zar ona nije u Meksiku s njim?" ponovo se oglašava Dunja, ako inače ima oko šezdeset, sad joj je najmanje sto sedamdeset.

„Očigledno ne", odgovara ovaj, izgleda i sam iskreno začuđen.

„U roveru, na parkingu levo od rampe, parkiranom tik uz živu ogradu?" evo je ponovo Hari, zvuči gotovo profesionalno.

„Tom parkingu, nema drugog, ali gde je bio otkud... Ama, ženo, ko ste zapravo vi?"

„Da! Ko ste vi, do đavola?" pridruži mu se Kamila. Ciganka klimnu glavom sa odobravanjem, tako je, i nju to zanima.

„Polako", preuzima Hari dizgine. „Prvo, dr Oleg, idite sada. Gospodo Dunja, pustite ga. Svakako treba da ide, a verujte mi da nema nikakve veze sa mnom. Nas dve ćemo na kafu, izgleda da nam je obema potrebna, tu ću vam reći ko sam, novac ću očigledno morati da potražim na nekom drugom mestu, a i vi meni treba da objasnite neke stvari. Hajde, idemo." Hari spusti Dunji ruku na levo rame, s one strane gde joj je nedostajala dojka, bože da li sve jednosise žene imaju držanje dvogrbe kamile, da li je to - to, prolete joj misao, i polako je povede između tezgi. Nije se opirala.

„A ja?" zavapi za njima Ciganka, a onda se okrenu dr Udu koji još stoji gde je bio: „Ajde, polazi, šta si se ukipio. Je l' ti rekla čupava sikter, onda sikter! Ovo su ženske stvari."

8. PAPAPAVLE

„Eto, i nije bogzna šta. A sad vi", Hari je Dunji Milošević ispričala svoj deo priče, bez ulepšavanja, ni sebe nije štedela. „Ako možete da mi verujete da zaista nisam imala namere da prikupljam vašem mužu bilo kakve prave dokaze, sve i da ste u vezi s nekim - verujte. Ako ne - u redu, zaslužila sam. Tretirajte me kao prljavu malu privatnu detektivku koja..."

„Nikada ne odustaje?" prekide je Kamila i upali treći... *Camel*, naravno.

„Molim?"

„Vaša kompanjonka, ona će preuzeti?" reče i otpuhnu negde iza Harijetnih leđa. „Gledam vas odjutros, obe, mora se priznati da ste to lukavo smislile, prvo dve žene, drugo tako različite, niko vas ne bi povezao."

Hari naglo okrenu glavu, tek da vidi jedne preko lica raširene novine dva stola dalje. Kao u krimi komedijama, samo je falila rupa na novinama. Iza kojih je sedela žena. Koja? Hari je ustala i u tri koraka stigla do nje. Nije bilo potrebno da interveniše na novinama, Crvenokosa ih je spustila sama?!?!

Connection, connection... aha, Pokvarena zlatna ribica, ludača koja joj je upala u kola i htela da je angažuje...

„Šta ovo treba da znači?" Hari se obema rukama oslonila na naslon naspramne stolice, ne primećuje da je ne bole laktovi, reži na nju iz gornjeg rakursa, još ne može da odluči da li da napravi skandal ili da pokuša diskretno.

„To bih i ja vas mogla da pitam", drsko joj odgovara našušurena Crvenokosa, sva ko uključena u struju. „Mene ste odbili a sad ste sami krenuli na njih."

„Na koje, bre, njih?" Hari podiže glas, možda i nije najpametnije rešenje, ali se boji da će Crvenokosu morati da baci preko žardinjere, pod prva kola koja prođu Nevesinjskom. Mnogo je nervira.

„Njih, njih“, agresivno nastavlja lujka, pa odjednom ućuta, pogleda ukopanog negde levo od Hari.

U postojeću sisu Dunje Milošević, ili nedostajuću, ova se, naime, i sama nacrtala pored Harijete, podbočila se i preteći posmatra.

„Dunja, vratite se za sto, gospođa je upravo krenula. I nije mi nikakva kompanjonka, strašno žuri, da je ja ne po...”

„Dunja? Mislite Dunja Milošević?“ promuca Crvenokosa.

„Da, a ko ste vi?“ izbeći se Kamila.

„Nisam vas tako... nikada ne bih... ovnaaj...”

„Gospođa odlazi. Ja ću vam objasniti. Odlazi i ne pojavljuje mi se više nikad pred očima. Razumela? Briši!“ poslednje dve reči Hari je grmnula tako da se ceo kafić, prepun vračarskih bakutanera, dobrostojeći modeli, sa skupim kolicima za pijacu, okrenuo prema njima.

Crvenokosa pocrvene u licu, skoči sa stolice, biće da ne voli da bude u centru pažnje, zgrabi tašnu i poče žurno da se protinje između stolova i stolica. „Još ćemo se videti, grešite u pogledu mene, ja ne odustajem“, dobaci Harijeti već s položnika. „Platite mi kalu, refundiraću.”

„Gastarbajterka“, zaključa Dunja Milošević nakon što joj je Hari pričala svoj prvi susret s budalom koja je očajna što nema tumor. I kojoj sad još mora da plati kafu.

„Otkud vam to?”

„Burda. Obučena je ko iz Burde.”

„Tja, može da bude, ima logike, ako nije bila tu kad joj je majka umrla, sad otkriva...” preslišava se Hari elemenata slučaja koji nema nameru da prihvati.

„Ništa, vidim da ćete morati da je prihvatite kao klijentkinju. Ili nju ili mene“, zaključa gospođa Dunja kao da je to najnormalnija stvar na svetu. „To će vas lečenje odista koštati, sve i da se ne odlučite za Olega, a tek ako...”

„Ne razumem vas?”

„Upravo vam predlažem da vas angažujem. Nikakve preljube, pošto su ljubavnice mrtve. Hoću da pronađete mog muža.”

Hari tek sad ništa ne razume. Malopre, dok je Miloševići prepričavala svoj susret s njenim mužem ova ju je pažljivo slušala, očito ne previše iznenađena. Na pomen *mladića* sa kojim je navodno u vezi samo je ironično promrsila „Znači otud se Oleg navrzao na mene, ko

smrt na babu, stvarno je smrt za babe", što je Hari i sama bila naslutila, Oleg je podmetnut, novo je bilo jedino to da Kamila ima duha.

„On je u Kankunu, dolazi otprilike za dve nedelje.”

„Bojim se da nije”, odmahnu Kamila glavom i pripali novi *camel*. „Slagala sam Olega kada sam mu rekla da nisam sa mužem u vezi. Makar ono da imam pametnija posla. Naprotiv, pokušavam s njim da stupim u kontakt otkad je otišao, a posebno od ubistva dr Vrzić, i... Misli sam da je isključio telefon jer se provodi sa svojom...”

„Narcisa Stanić je bila njegova ljubavnica?”

„Jasno.”

„Mlađi model”, započinje Hari i prekida, ne može da izgovori baš sve što joj je na umu. Ono, da je i Milošević *mlađi model* za Kamilu te da u tom smislu i nije preterao, ma koliko da je zla, i mrtva, doktorka Stanić bila u formi, od njega mlađa nije bila. Polovnjača.

„Grešite”, jetko se nasmeja Dunja. „Nema mlađih modela, sve troje smo vršnjaci.”

Te Hari sasluša telegrafsku priču o Dunjinoj operaciji, koju je dr Milošević smatrao svojim najvećim profesionalnim neuspehom, a njeno kasnije odbijanje da stavi implant, ili makar da nosi protezu, kao najobičniji inat.

„Možda je i u pravu”, zamišljeno reče. „Da smo imali normalan seksualni život možda bi i napipao na vreme, takav hirurg... Zna, on jeste izvanredan hirurg, bez obzira u kakvog se monstruma pretvorio. Moguće da sam mu se svetila. Ali to je bilo odavno, pre nego što se pojavila Magična. I njene čarobne terapije.”

„Aaa?”

„Nekakve... ne znam, donosila je iz Izraela, tamo je bila na specijalizaciji, više puta, nekakve... na bazi algi. I neke kupke sa solima iz Mrtvog mora. Oboje su to koristili, poslednjih deset godina. Isprva sam se pakosno smejala, ali je s vremenom... zapravo se sa njima nije desilo ništa, oni su ostali isti, konzervirani u... On je u bolnici dobio nadimak Tutankamon, nju je zvao Magična, a mene godine baš nisu mazile.”

„Gospode!” sad ćemo još ugaziti u naučnu fantastiku, eliksiri mladosti i slična sranja, pomisli Hari. „A MOSAD? Agentkinja MOSADA?”

„Gluposti!"

„Vi ste joj to napakovali, u onom tabloidu?"

„Ne." Izrekla je to odlučno, gleda Harijetu pravo u oči.

„Ne verujem vam."

„Ali znam ko je."

„Ko?"

„Jedan idiot. Za flašu rakije. Neću vani reći ime."

„Izvinite, koliko..."

„Meni je šezdeset ijedna", taman tako i izgleda, pomisli Hari, „kao i mom mužu, zajedno smo studirali. Njoj je jedna manje."

„Mora da se naslađivala", Hari zamišlja oholi pogled dr Narcise Stanić.

„Možda. Nas dve se zvanično ne poznajemo. Nismo se poznavale. Doduše, možda je i ona posmatrala mene, sa distance kao i ja nju. I naslađivala se. Ja se nisam naslađivala. Iskreno, odavno sam već ravnodušna, bila, dok nije došao sa tom pričom o razvodu. I na to, nego, hteo je moju roditeljsku kuću."

„Kako je mogao da računa na vašu kuću ako ste je uneli u brak?"

„Lepo, bila je to ruina, u koju je uložio verovatno i više novaca nego što je vredela, nekad, sada ne, svejedno, ne dam kuću."

„Ako", promrsi Hari i pomazi sebe u sebi po glavi što nije pristala na prodaju svog stana kada su ona i Doca krenuli u inostranstvo. Eto, nešto mi se ružno i *nije* desilo, pomisli. Nemam rak ispod mosta.

„Svašta je radio ne bi li se domogao kuće. Kupio je deci stanove, otišli su. Ostali smo sami. Nudi mi stan gde god hoću i kakav god hoću. Poslednja ponuda je njena kuća na Senjaku. On ju joj je kupio, od para... bolje ne o tome, tek, odbila sam. I sad je nestao, ne znam šta sve ovo znači, ona mrtva, on nedostupan. Molim vas da ga pronađete. Plašim se. A vama je potreban novac, mnogo para za to što vas čeka, bojim se da *moje čari*", kiselo je iskrivila usta, „neće delovati na Olega ako se pokaže da mu je gazda nestao, ja vam ne mogu biti veza. A jeste nestao, verujte mi."

„Oprostite, ali nešto mi nije jasno, vi meni uopšte ne delujete kao osoba koje bi se ticala tako neka glupava ucena, to s tim dr Udom, da izvinite."

„Vala pljunut je", nasmeja se Dunja. „Dobar je hirurg. I težak kreten. I pohlepan i glup."

„Ne, ozbiljno, niti mi vi delujete kao neko koga bi se ticalo, niti mi vaš muž deluje kao neko naivan.“

„Upalilo bi“, uzdahnu Kamila, duboko uvuče dim najnovijeg *camela* i nastavi brzo: „Ukoliko biste napravili fotografiju, u šta ne mogu da poverujem, ali ko zna, i mi babe imamo dušu, a ako se neko već sam podmeće, ko zna, dok vas nisam videla mislila sam da je Oleg prosto ušao u neku krizu, dešava se to u njihovom poslu, periodično, možda bih to i zloupotrebila. Pominjao je decu, rekli ste? Da, upalilo bi. Ne zbog sina, on je jedan zdrav, pametan mladić, ali zbog ćerke. Imamo isuviše loš odnos da bih dopustila da se dalje narušava... uostalom i ta kuća, sada kada je ona mrtva svejedno mi je. Morate da ga nađete. Imam zle slutnje. Nije on ostavio Magi ovde da je neko ubije i otišao da kiti marijače sam. Potpuno je bio u njenoj vlasti. Ne znam šta se desilo, otkrijte. Nije važno pošto.“

„Samo čas, rekli ste da imate loš odnos sa ćerkom. Zašto?“ pita Hari koja ima divan odnos sa majkom otkad je viđa dvaput godišnje.

„Ne trpim zeta.“

„Ma dajte!? Hahaha.“ Hari ne može da poveruje.

„Kada biste znali mog zeta ništa vam ne bi bilo smešno.“

Iza vrata na kojima piše PAVLE ĆOSIĆ sedi i menovani i drka kompjuter. Bukvalno. Na nekom blogu, pijan ko pampur iako još ni podne nije, prežvakava detalje slučaja poznate glumice koja je u *Švarcvaidu* preminula prošle noći. Za razliku od dr Narcise Stanić prirodnom smrću, ako je to *prirodno*, umreti u trideset i petoj, nakon šio su ti *uklonili* desnu dojku i levo plućno krilo. A *Bila je tako lijepa, zvižduće*.

Obožava te bizarne slučajeve, otvore te ovde a nađu ti ga tamo. Abu! Uja! Što ne znači da bi tek tako otkrivao detalje iz istorije bolesti celom cyber svetu za dž. Prvo bi inkasirao, od poslenika javne reči, ima na vezi dvojicu, i jednu ženu, iz tabloida, međutim, jutros su ta dvojica već dolazila ovamo zato što je neko pridavio gnusnu Magi, pa su usput čuli i za glumičicu. Ala će babuskera da flipne od sreće

kad sazna za Magi. Zato će deda... jebote, ko će smeti dedi da saopšti...

„Zdravo! Jesi uspeo?“ dr Oleg Janković ko bez duše upada u sobu u kojoj je smešten server *Švarcvaldklinika*, zajedno sa administratorom, nekad zgodnim plavušanom za kojim su, dok ne progovori, uzdisale sve ribe istočno od Zapadne Morave, a sada u predelu jetre i očnih kapaka podnadulim pepeljastim alkosom srednjih godina, zlom koje normalan ljudski um zamisliti ne može, zetom gospođe Dunje Milošević - Babuskere, a samim tim i dr Miloševića - Dede, tu postoji i neko unuča, očito - Pavlom Ćosićem.

„Je-je-jesam! Ni-i-išta!“

„Kako ništa? Baš ništa?“ dr Udo je ovom kompjuterskom zločincu, još dok se udaljivao od Kalenića, telefonom naložio da kako zna i ume upadne u šefov *inbox* ne bi li uspeli da shvate šta se događa.

„Koko mrrrtav!“

„Ko? Sef?“ povisi glas dr Udo usplahireno.

„Ne. Innnnnnnnboks. Ni-ni-nije ga pi-pi-pipo. Ima i šes ttttvajih mejlova. I od babuskere. I jeedno dvesta od Ma-ma-magi.“ Njih je iskopirao, to ne prijavljuje. Ko zna za šta mogu da se upotrebe.

„Otpij gutljaj i ponovi“, dr Oleg Janković - Udo je potpuno van sebe, ne razume kako ovi Miloševići i Ćosići mogu da kuliraju dok oko njih padaju mrtvi ko snoplje.

Pavle Ćosić iz donje fioke izvadi flašu i iskapi je. Bilo je onako... s dva prsta.

„Šta ti nije jasno? Ušao sam mu u *inbox*, nije ga otvarao od kad je otputovao. Ima spamčine na lopate, nešto obične pošte, razne, nisu znali da je na putu. Pisala mu i Babuskera, preti kao i obično, moš mu pljune pod prozor. I obaveštava ga za Vrzičku, maliciozno za moj račun. Ima i pošte od tebe. I od Magi, jebote, sine, ko je pridavio Magičnu? Ti, životinjo? Krenuo si na Dedine ribe redom?“ nakon svakog dobrog gutljaja žestokog pića zet Miloševićevih je u stanju da izgovori ceo pasus bez mucanja, što će ga jednom glave doći. Ako ga ne dođe nešto drugo.

„Ne lupetaj!“ ljuti se dr Udo. „I pazi kako mi se obraćaš, čuće neko.“

„Zaaaaaaaabole me!“ njegovom nemucanju je kraj. A druga flaša čak u ormanu.

„Je l' bila policija?“

„Bi-bi-bila.“

„Šta su ti rekli, šta se desilo?“

„Me-me-meni ništa, ne pppostrojavam ja pppubove nego oobrnutu. Ne-ne-nemam pojma.“

„Ko od tebe vidi vajde, pantljičaro pijana... Nego slušaj, imaćemo poslić sutra da odradimo. Može i odmah al' hoću prvo da vidim kintu. Danas po podne.“

„Eeeee! Ne-ne-ne može!“ Pavle Ćosić je pijanac kome je povređen ponos. „Ni-ni-ni-ništa bez Dede. Zzzzznaš da naaam je zabranjeno.“

„Jebo te Deda, gde mi je, gde da ga nađem, kad ne možeš da ga nađeš“, nervira se dr Udo jer zna kako Pavle ume da bude tvrdoglav.

„Pa ne može da stoji proizvodnja dok se on sunča po Meksiku.“

„Sssss nekom trećom?“

„Nije mu Vrzićka bila riba, sto puta sam ti rekao.“

„Ka-ka-kako je oonda uuupala u ekkkipu?“

„Ne znam, i baš me briga. Moramo da radimo, čoveče, sutra...“

„Ni-ni-ništa bez Dede!“

Dr Oleg Janković besno izlete iz prostorije na čijim vratima piše PAVLE ĆOSIĆ. Kad se ovako inati, dođe mu da ga ubije! Valjda će sutra biti manje nakrivo nasađen.

9. NEW MARKET LOOK

U stanu je pretopio, počinje leto, ali je Reks oglodao utikač erkondišna, primetila je juče, i dok ga ne zameni, ništa od hlađenja. Trebalo je da kupi na Kaleniću kad se već motala. Ne silazi joj se ponovo. Kao što joj se ne ide ni kod Olge, po podne, da pokupi knjižicu i papire koje će ta žena doneti iz bolnice.

Najradije bi se pokrila po glavi i prespavala, kurac prespavala, ne može da spava, prećutala *undercover* do dolaska poštara. I telegrama. 2008, sećaju li se u pošti kako izgleda telegram? Jutros je, kad je bacala đubre, nagazila nekog penzosa kako pretura po kontejneru. Uvek joj je neprijatno u takvim situacijama, ne ume da se ponaša, da li bi rekla dobar dan ili... ponekad bukvalno mora da sačeka ne bi li ubacila kesu, ne može preko živog čeljadeta. A onda je nešto zazvonilo, deda je iz džepa izvadio mobilni i mirno se javio. Iz par rečenica shvatila je da ga to kontrolišu deca, rekao im je da je *na pijaci*, pozdravio je unuka, sklopio mobilni i nastavio da razvaljuje kese, a njoj će poštar da donese telegram, na sedmi sprat, liftom koji čas radi čas ne radi? Samo ako neće.

Skinula je sve sa sebe sem gaća, blagosloveni bivši muževi koji šalju gaće iz Amerike. Što se kog đavola uopšte razvodila od njega? Taj razvod je bio gluplji čak i od tog braka. Moraće da ga pozove, da mu kaže. Lekar je. I prijatelj. Poslaće mu mejl, neka se on javi. Odande je jeftinije. Kao što su i gaće tamo jeftinije. I hrana. I benzin. I... Zdravstvene usluge su skuplje. Ovde je sve *besplatno*. I telegram.

Do đavola i telegram, i tako je još rano da stigne, umesto da namesti krevet - što je jutros propustila, požurila je da prati Dunju Milošević, i šta je uradila, ništa, ima još jednu ponudu za posao koju neće prihvatiti - bacila se na njega, onako gola, u gaćama. Reks je momentalno skočio s poda, bacio se kraj nje i krenuo da se prevrće i lepi uz nju znojavu.

„Beži bre budalo jedna“, izdrala se na njega, „vidi šta si mi uradio! Pogle, sva sam dlakava, fuuuj, sad moram da se tuširam, silazi dole. Iš, iš, iš!“

Posle se, nakon izlaska iz kupatila, briše pred velikim ogledalom u predsoblju. I nisu mi neke sise, misli. Al su moje. I cele. Paran broj sisa. Koga ja uopšte lažem da mogu ovo da hendlujem? Sebe? Nema potrebe. Reksa? On je živina, iako je čovekov najbolji prijatelj. Olgu? Ko joj jebe mater!

Brzo se ponovo obukla i sišla dole, da kupi utikač za erkondišn i iskuka u apoteci neki sedativ, po Višnjinom savetu.

Ideju joj je dala jedna čudesna družina, pre desetak dana u onom hodniku, stajali su tačno vizavi Tulankamonove grobnice, ispred vrata *Konzilijuma 2*. Koji su ovi maskirani ludaci, pomislila je, da bi se onda setila da je i ona maskirana, bila je *Spremačica* toga dana. Prikupljala informacije o dnevnim aktivnostima po hodniku onkologije. Ništa nije čistila, naravno, ko bi to očekivao, držala je mokru truleks krp u desnoj ruci, dovoljno, levom nije pipala ništa. Čovek u kasnim četrdesetim i dva mladića u dvadesetim. Sva trojica u jednakim belo obrubljenim teget sportskim atletskim majicama sa brojem 6 na leđima i kaki bermudama. Na nogama plastične papuče. Tročlana 666 ekipa?! Zapravo čuvari devojke u bezobličnom braon mantilu, zakopčane do grla, i sa braon maramom na glavi. Visoka je koliko i muškarci, od jednog od mladića čak i neznatno viša, koliko za petu zatvorenih mrkih cipela, grilon čarape na nogama, gospode, pomislila je *Spremačica*. I zastala da obriše kvaku na *Konzilijumu 2*, da oslušne. Odakle li su, Novi Pazar, Sjenica, Pariz? Daveli su je otac i braća? Ili joj je jedan od one dvojice mladih muž? Jedva da je punoletna. Imala je lice kao lutka, porcelanska, sva usijana od znoja, ivica marama koja čvrsto prianja uz obraz je već mestimično mokra, u hodniku onkologije dušegupka, ni daška promaje, par stotina ljudi koji se tiskaju, dišu i isparavaju. Muškarci su se svađali. *Spremačica* je odlučila da prebriše i prekidač za svetio. Stariji muškarac je, ljutit, predlagao da odu, neko ih je iznutra izbacio, nije im dao da ostanu sa njom, ili su oni nju sprečili da se svuče pred doktorima, *Spremači-*

ca nije dobro shvatila. Jedan od mladića mu je držao stranu. Drugi je bio za to da pokušaju ponovo, ući će samo on sa njom. Devojka je gledala u zid prefarban masnom farbom kao da je se sve to ne tiče i znojila se dalje, caklila se kao taj zid. Životinje, htela je da se izdere *Spremačica*, pa ona umire, ovo je *Konzilijum 2*, teško da će joj iko pomoći, ali dajte joj bar šansu, o čemu vi to, kakvo svlačenje? Otac, biće da je ipak otac, crn, crn, dlakavih ramena, maše rukama koliko mu gužva dopušta i smrdi ko vepar, džaba mu što ne jede veprovinu. *Spremačica* se pomeri korak od njega i stade da briše protivpožarni aparat kraj jedne druge devojke, tek nešto starije, polugole poput 666 ekipe, i ova je imala problem sa ocem, dijametralno suprotan. „Da, tata“, veselo je čavrljala u mobilni sa zgađenim izrazom lica, pogleda uprtog ispod miške tuđeg muškog roditelja. „Jako je lepo vreme... Toplooo! ... Kako misliš da l' se kupamo? ... A, misliš u moru? Pa neki se kupaju a neki se, bogami, i *ne kupaju!* ... Pa ne znam zašto, *pitaj ih!* ... Da, da, *uživam*, lepo ću pocrneti, javiću se, hvala, hoću, ne brini...” *Spremačica* zahvali nebesima što nema nikakvog muškarca da o njoj *brine*, ni oca, ni brata, ni muža, sirote, sirote devojke s *Konzilijuma 2*. Čitaj metastaze. Ona će se za svoje pobrinuti sama, kada dođu na red.

Došle-nedošle, mora prvo posao da obavi. Mantil je odista zgodan komad garderobe pod kojim se svašta može sakriti. Sledeća akcija veoma je rizična, mora da se izvede usred radnog vremena i najveće gužve u hodniku. Nikakav egzibicionizam, prosto *mora*.

Odlučila se za jedan Nanin, crni. A kroja, na njega će najlakše prišiti džepove za sitnice, s unutrašnje strane. *Višnja*, model šivaće mašine Bagat, a ne Olgina drugarica, štepala je bez prestanka dva sata. Sada još marama. Odnosno šal, novi šareni Kinez, hoće da ga prebaci ovlaš preko lica, onako kako je videla na *YouTube*, kako to koketno rade devojke u Kairu. I rukavice, njih devojke u Kairu ne nose pod obavezno, to je zato što ih je baš briga, gde ostavljaju otiske prstiju. Blagoslovena Nana. Đubretarka, nikada ništa nije bacala. Njene pamučne rukavice za oblačenje najlon čarapa, da ih ne iscepa, prstima ispucalim od pranja, stalno ih je mazala tonikom koji je sama pravila, glicerini i sok od limuna, bezuspešno, dakle rukavice, rasporene, jedna braon a druga crna, nema veze, za toliko niko neće primetiti. Ili će ofarbati i ovu braon u crno, sutra, treba da

kupi kesicu boje, eto, nije trebalo da baci Nanin olupan lonac za farbanje, sad bi poslužio, nije bila blesava što je čuvala...

U špajzu odabra najodvratniju bocu pića koju je ikada dobila, fuj šta ovaj narod... pažljivo je otvori za kuhinjskim stolom, pretesterisa tri ampule, neka bude četiri, i njihov sadržaj nakapa u bocu. Ukrasna kesa... neka bude zlatna, u tonu s obućom.

Da vidimo, *Seherezada*, o čemu svedoči njen *New Market look* i masnim krejonom iscrtane oči, zakloni lice šalom i, sa zlatnom kesom u ruci, diskertno šepajući, lagano prođe pored ogledala na unutrašnjoj strani vrata od ormana. Nepun minut docnije, iz hodnika je prema ogledalu, sa velikom vezenom indijskom torbom preko ramena, hitala...

O: Šta radiš?

H: Spavam. Spavala sam. Dok me nisi probudila. Ajd zdravo.

O: Čekaj bre, je l' znaš uopšte koji...

H: Spavam. Kažem ti. Sad više ne spavam. Crkni.

O: Hari, jesi dobro? Je l' te boli?

H: Nije me bolelo dok sam... E, jebi se. Razbudila si me. Čekaj da piškim.

O: Jebote, je l' ti to meni šoraš u uvo? Ti nisi normalna. Pusti vodu. Operi ruke. Šta ti je?

H: Čekaj. Evo me. Je l' mogu sad da spavam?

O: Ne možeš, umij se. Sedi na stolicu. Govori, šta se dešava?

H: Ništa. Spavam.

O: Četiri dana? Oćeš da dođem? Evo oblačim se i dolazim.

H: Zašto?

O: Jebote, kako zašto, četiri dana dižeš slušalicu svaki peti put kad te pozovem, kažeš da spavaš i spustiš je.

H: Pa kad spavam!

O: Kako bre spavaš kad imaš... Mislim kad si u frci zbog... Ovaj...

H: Zato spavam. Na pilule spavam. Jasno? Je l' mogu sad da spavam?

O: Ne možeš. Šta je s Reksom, je l' crko?

H: Ne, spava. Evo diše.

O: Daješ i kućetu pilule?

H: Jok, samo mu se spava. Dajem mu da jede, ne brini, suvu hranu, ništa mu neće faliti.

O: A ti?

H: Ni meni neće faliti. Nisam oslabila, ne brini i dalje sam debela skoro ko ti.

O: A šetnja i to? Sere po kući?

H: Jok, izlazi sam. Pustim ga do vrata, siđe niz stepenice, ne zna sam liftom.

O: Puštaš kuće... Dolazim!

H: Otkad tebe brine moje kuće? I tako ga ne voliš.

O: Ma baš me briga, nego kako izlazi sam i...

H: Olga, Reks je policijski pas, pametan je, pametniji od tebe.

O: To što me vređaš ne znači da si me ubedila da je s tobom sve u redu. Ipak dolazim. Da prošetam Keksa. A imam i svašta da ti pričam.

H: Pričaj. Evo pijem sok. Budna sam, slušam. A posle ću da spavam.

O: Jebote, ko ti dao te pilule, nemaš pojma kako zvučiš.

H: Prestani da psuješ, jebote pa jebote, je l' čuješ ti sebe nekad?

O; Eto vidiš da su ti udarile na ganglije, smeta ti *jebote*. Ko ti to dao?

H: Apotekarka, dole iz susedne zgrade.

O: Ma ko ti prepisao?

H: Višnja.

O: Ti slušaš Vi...

H: Pa ti mi stalno prenosiš Višnjine savete. Što sad...

O: E, sad ću da te razbudim, pizda li materina drogirana! Kaži dragička!

H: Šta je, nemam rak? Sereš!

O: Ma jebo te rak, neko ti je koknuo doktorku.

H: Ja nemam doktorku.

O: Imaš, onu Stanićku.

H: A, to znam.

O: Otkud znaš kad samo čmavaš?

H: Pa čula sam pre nego što sam legla. Onomad. Koji je dan danas?

O: Nedelja.

H: Au!

O: Hari, jesi sigurna da nisi ti udavila ribu koja te poslala na mamograf? I posle se nagutala pilula za spavanje?

H: Zar ti ne bi zvučalo logičnije da sam razlupala mamograf? Ili onu drugu, dr Okac, što ga je videla?

O: E, nemoj Lulu, ona je ok.

H: A?

O: Ma moja nova drugarica, Lula, što čita knjige, ona je tvoja dr Okac! Lepo ti kažem da imam svašta da ti pri...

H: Nemo sereš? Kako?

O: Šta kako?

H: Kako si provalila?

O: Pa nisam ja, ona je, kad je uzela knjižicu i one artije. Našla unutra i svoj nalaz i setila se imena. E, i pazi stvarno, posle obratim pažnju, u pravu si, naočari joj uvećavaju oči, stvarno je dr Okac!

H: Ostaviću ti testamentom svoju polovinu *Lucky Charma*, neviđen si talenat! Imaš fenomenalan dar zapažanja! Sad kad riknem, ti nastavi biznis s Lazom.

O: Jebote, oćeš li prestati da riknjavaš, nerviraš me!

H: Neću te još dugo nervirati, ne brini. Samo što nisam pandrknula.

O: Umukni, spustiću ti slušalicu!

H: Upravo to i hoću. Ajd...

O: Čekaj bre! Jebote, u kojim si ti govnama kad ni dva ubistva...

H: Ultimativnim.

O: Šta ultimativnim?

H: Govnama.

O: Kaže Lula da je medicinsko osoblje po *Švarcvaidu* potpuno izbezumljeno od straha.

H: Pa šta? Tolki pacijenti su im stalno izbezumljeni od straha, a njih za to čisto zabole dupe. E zabole i mene dupe što su oni...

O: Ti si koknula Narcisoidnu Stanić?

H: Nisam, samo sam joj izbušila gumu.

O: Sereš?

H: Dobro, serem.

O: Ozbiljno, dva ubistva, dve žene, da nije serijski?

H: Tamo je sve serijski, naročito ubistva. I nije samo dva. Eno onoj crvenoj farbanjoj, što me isprepadala u kolima i hoće da me

angažuje, mene i moj rak, u službi pravde i istine, njoj su serijski kokiuli kevu i tetku. A i Dunja Milošević hoće da me angažuje da joj tražim muža, nestao u akciji. To već nije serijski nego...

O: Da te angažuje da tražiš lika koji te je angažovao da navataš nju sa švalerom? Dvostruki agent? Ništa ne kapiram!

H: Dugačka i besmislena priča, dobro, ima i delova koji bi zanimali tebe i Višnju, čarobne pomade od kojih biste bile malo manje babe.

O: Nemoj da te Višnja čuje, nego šta sad, koga...

H: *Forget it*, Stanićka mu je bila riba, svi su mislili... tačnije žena je mislila da je ova s njim u Mehiku. A nije bila, očito. A on se ne javlja na telefon. Žena misli da je nestao.

O: Možda se odmetnuo u manijake? On je skantao te ribe?

H: Već je manijak, nema šta da se odmeće. Seče ljude na parčiće već trijes godina.

O: Ili je žena?

H: E, zabole me dupe, rekla sam ti, uzdravlje da se nakokaju svi, idem da spavam.

O: Pa hoćeš da prihvatiš? Bilo koji od lih...

H: A - a! Jok! Laku noć!

O: Hari, tebe to ipak boli?

H: Aha.

O: Da dođem?

H: Možda sutra. Donesi mi knjižicu i papire. U stvari, idi u moj Dom zdravlja i uzmi mi zeleni uput. Presretni poštara i otmi mu telegram. Sve mi to gurni pod vrata, nemoj da me budiš. Prošetaj Rekxa i idi operiši se umesto mene. Možeš posle i da umreš umesto mene, kad zrelo razmislim.

O: Jebote!

10. TRAGIČNA SMRT PAVLA ĆOSIĆA

Nije lako voditi džihad po hodniku onkologije u deset pre podne, u mantilu otežalom od rekvizite, dok jednom rukom pridržiš šal preko lica a u drugoj nosiš ukrasnu kesu s pićem. Mantil i maramu navukla je u liftu, vozeći se iz podruma, s radiologije, na onkologiju. Sačekala je da uđe sama, pritisnula stop između spratova, i za manje od pola minuta... Čak i da ga je gore neko čekao, nije mogao da primeti zasto.

Od lifta do kancelarije Pavla Ćosića i *Švarcvaldovog* servera nema više od dvadeset koraka, po dijagonali, od toga možda pet-šest preseca glavni hodnik u kome je krkljanac, najveći rizik, jen, dva, tri... Bup!

Uz svo poštovanje za dr Vezilju i njegovo umeće umetničkog stopovanja, taj će čovek jednom vrat slomiti jer ne pazi kud ide! Zaleteo se u nju ko sivonja, s rukama u džepovima zelene hiruške keceljice i pogleda uprtog u patos, na svom uobičajenom putu od ambulante do previjališta, jasno je i zašto gleda u patos, brani se od svih onih *doktoredoktoresamodavaspitam!* žena koje u grozdovima opsedaju sva vrata po hodniku, malo su mu one njegove, ispred njegovih vrata, al bar da pripazi...

Dakle, bup!

„Izvinite“, promrmljao je, i ne dižući oči obišao oko crnog šatora o koji je bila okačena kesica s flašom. Upravo je sam sebi spasao život jer me nije ni pogledao, zaključio *Seherizada*, već u zaklonu, u onom slepom crevcetu od hodnika, pred vratima na kojima piše PAVLE ĆOSIĆ.

Kuc-kuc, zakuca, pomisli kako poštar uvek kuca dvaput, poštar sudbine, i uđe.

Administrator *Švarcvalda* bulji u monitor, prelistava elektronska izdanja žute štampe, prati kako njegove patke utiču na formiranje javnog mnjenja. Da uvaljuje patke kako je Deda bio u šemi s Magi nije morao mnogo da se trudi, em je istina, em to, biće, i nije bila

takva tajna kao što su njih dvoje mislili. Deda i Vrzička, to je već nešto novo u cyber *komentarima* na tekstove tipa SERIJSKI UBICA U POHODU NA ŠVARCVALD, DOŠLA MACA NA VRATANCA, MANIJAK DESETKUJE SRPSKO ZDRAVSTVO i sl. iako Oleg uporno tvrdi... nema veze, dobro zvuči, neko tamani Dedine ribe, možda ubica domaši i Babuskeru, dabogda crkla! Nevolja je što Dede nigde nema. Sinoć je na nekom traljivom engleskom, obostrano traljivom, uspeo da razmeni par mejlova sa šefom recepcije u tom hotelu u kome Deda navodno boravi. Ispada da se nikad nije prijavio i da je Babuskera u pravu što diže frku. Što im, normalno, za sada neće reći, da mu ne sednu na kičmu, Babuskera i princeza Miloševićevih, dok ne obavi još par poslića s Olegom pred ferije, podeliće i Dedin procenat, i tako će biti u žalosti za Magi pa neće ni primetiti.

Juče je odradio tri velike rokade na rasporedu operacija, a čeka se još jedno sedam mušterija da se otvore za kintu, imaće narednih dana Oleg pune ruke sisa, šta je bre s ovim ženama, šta su navalile da operišu te rakove po ovoj vrućini, što ne odu prvo malo na more, da se razlade, evo on je uplatio dve smene u Kušadasiju, hotel preko puta *Waterlanda*, princeza Milošević nikad ne pita otkud pare i kako on mora da skapava za ovim kompjuterom...

„Dobar dan, dobri čoveče“, reče kroz šal *Scherezada* dubokim senzualnim glasom, uvežbavala je dva dana, za sobom je već zatvorila vrata i naslonila se na njih, pomalo joj drhture nejaka kolena, onaj sudar malopre s dr Veziljom ju je prilično uznemirio.

Pavle Cosić podiže zakrvavljene oči s monitora i pomisli da je sad gotovo, da je došao kraj. Normalan svet pohode obični beli miševi, gde njegovom delirijumu da se zalomi *ogroman crni pacov*? Da razjasnimo, *Seherezada* je kaiš Naninog mantila ovlaš zavezala pozadi, da ne smeta celom onom magacinu koji je prisila s prednje unutrašnje strane. Taj se kaiš usput razvezao, ispao iz jedne gajke, sad ceo visi sa druge, vuče se za njom, metar i po pacovskog repa... Pacovka zapravo, ali otkad pacovke imaju ovako dramatičan pogled iscrtan krejonom? I umotavaju njuške u svilene šalove?

„Doktore, ti imaš nešto što treba meni, ja imam nešto što treba tebi, da se menjamo?“ reče prozuklo, i glavom manu u pravcu kompjute-

ra. Što je neobično smešan pokret, negde u visini pola nosa pridržava šal, vide joj se samo oči.

Doktor, gde Pavle Ćosić od formalnog obrazovanja ima samo manekenski kurs u radničkom univerzitetu iz predbolonjskog perioda, dakle neprohodan je za medicinu, zateže peševe svog belog blejzerčeta u kojem voli da paradira po hodnicima, i dalje ne trepće:

„A ššššta to?”

„Biraj!” u isti mah malo je ispružila desnu ruku sa zlatnom kesom s flašom, a kroz otvor mantila *malo više* ispružila голу nogu u takođe zlatnoj sandalici, sa plastičnim rubinima, iste boje kao i lak na njenim nožnim noktićima. Hvala Alahu, klimakterijum joj još jedino nije napao noge, od kolena naniže. Još uvek ima noge za kojima bi svaki muškarac...

„Aaaa...” muca Pavle Ćosić i bespomoćno pruža ruku prema flaši. „Pppprvo da po-po-popijemo...”

„Religija mi ne dopušta”, odmahnu *Seherezada* pružajući mu kesu. Pa oslobođenom rukom razmaknu malo krajeve mantila i podiže nogu, desetak santimetara, ne više, tek da sevne koleno, koje doduše nije u formi kao listovi, ali ovaj magarac i tako više belu mačku ne vidi, otvara flašu, ne vidi da je već otvarana. Samo je za časak zastao, neprijatno iznenađenje, nije viski, *Marie Brizard*, *Curacao Bleu*, ažurno plavi liker, onaj za koktele, fuj šta ovaj narod... „Ali ima šta mi dopušta”, nasmeši mu se jednim okom orijentalna lepotica i pomilova se preko mantila po butini, koja je među nama rečeno i dalje boli, a opet se parkirala u tri lepe.

„Ba-ba-ba-ba...” poče Ćosić, pa vide da zavodjenje neće ići nasuvo, otvori grlo i sasu u sebe ogavnu lepljivu plavu tečnost, bar dva deci, tolki mu cug, „...bajke hiljadu i jedne noći? Sad ćemo ti i ja, *Seherezadina* ujno, ujna si, je l' tako, nisi baš piletina”, o mamumujebembal-koboličarskudamujebem, i on bi piletinu, pomisli *Šeherezada*, koja nikome nije ujna, iako ima kvalifikacije i za baba-ujnu, „malo da se igramo harema. Zaključaj ta vrata.”

„Prvo da ti kažem šta mi treba”, pokuša da trguje, zaključavajući vrata, da, to da, to će ga poslušati bespogovorno.

„Poosle”, reče mandril, i krete rukom prema dugmetu svog belog haljetka, koji je već bio raskopčan.

Tu negde mu pade glava na tastaturu. Upičkumaterinu! Presvirala je s flormidalom! Htela je da joj ostane malo duže budan, bar da joj otvori bazu sa listom čekanja. Valjda bi se posle snašla da se sama malo *pofenje*. Ne za sutra., da ne bude sumnjivo, iduća nedelja, nije alava, i druge čekaju... No, šta je tu je, idemo pošteno pa šta nam Alah da. Telefon!!! Zvoni telefon, službeni, lokal, ovaj na astalu. Moraće da požuri da taj *iz lokala* ne zalupa na vrata!

Brzo svuče mantil, okrete ga na naličje i prebaci preko drugog, praznog stola. Izvuče iz jednog našivenog džepa *nivea* gel za brijanje - razmatrala je i varijantu s purpenom i tubusom, preciznije bi bilo, al gde da vuče celu patronu, i gde da rekvirira tubus, poslužiće i gel, i tako je ovaj igrao odbojku *nivea* loptom u jednoj reklami, ako je sećanje ne vara, možda se još neko priseti pa unese dodatnu konfuziju u slučaj - uhvati Ćosića za nos i zabaci mu otromboljenu glavudžu unazad preko naslona stolice. Sam je zinuo, kao som, uopšte joj nije bilo teško da mu našprica pola sprej boce u dušnik, sa svakim udahom i izdahom naivni *nivein* plavi žele dobijao je višestuko na zapremeni, pretvarao se u gustu neprobojnu penu, evo još koji gutljaj *Curacao Bleu*, potpuno je u tonu s gelom, *manekenu*, a tek kako reaguje na tečnost, potpuno poludi, daj malo i u nozdrve, da zadihtujemo sve prolaze za vazduh.

Pokušala je sama da dođe do baze podataka, možda je otvorena, možda je radio od jutros, ne vredi, hop, hop, hop, podigla je sve spuštene prozore, čita novine, pregleda neki pedofilski sajt, skida film... *documents*, ne, nije skoro otvarao išta što sa bolnicom ima veze, nema ona znanja za više, nema više ni vremena, krkljaj, krkljaj, dopuni ga malo gelom, taaaako, ajd zdravo, iz jednog džepa mantila izvadi jeftinu plavu periku, koja *jako* liči na periku, to je ovde najbolja zaštitna maska, svi okreću glave od žena sa perikama, velike naočari za sunce da zakloni iscrtane oči, ni naočari za sunce nisu retkost u ovim mračnim hodnicima, žene se kriju, kao da su taj jebeni rak od nekog ukrale, na kraju veliku vezenu indijsku torbu, u koji je smotala ceo mantil i šal. Crvena majica je već bila unutra, spremna, za prelazak dvorišta, treća pojava. Onda je pažljivo, da joj ne prsne na belu letnju haljinu bez leđa, spreda otvorenu toliko da se nedvosmisleno vidi kako ima grudi, cele grudi, da ih prošeta još malo, dok su na broju, svuda po prostoriji isprosipala lepljivu plavu

tekućinu. Nalila je i u kompjuter, manj ako nešto uneredi pa krenu da prave liste čekanja na ruke. Svakako će ih bez ovog mrtvaca praviti, pomisli s gnušanjem i gurnu na radiator telo iz koga je još uvek na glavene otvore izlazila plavičasta pena.

Oslušnu, iz hodnika se ništa ne čuje. Da li da zaključa za sobom? Ne! Treba da ga nađu, fali im malo uzbuđenja, odavno nisu imali... Kvaka, rukavice, poleće. Odlučno zakorači napolje i pohita prema liftu.

Bup!

Dr Vezilja je na povratku iz previjališta u ambulantu naleteo na crveno namanikirane nokte, što je najstrože zabranjeno u operacionom salama, u zlatnim sandalama sa nekakvim dragim kamenjem, bljak. Ti nokti, i te sandale, kao da je već... Podigao je pogled, žena je pokušavala da ga zaobiđe, neka kokoška, nikad video, ali te grudi koje samo što joj nisu ispale, njih zna, *tu mammae dex*, nekako zna... Jebigamoraćešdaumreš, pomisli *Seherezada*, koja se odmetnula u *Plavušu*, bio joj je na konzilijumu, prepoznaće je, gotovo je. Doktor zausti da nešto kaže kad...

„*Doktoredoktoresamodavas pitam!*“ kroz hodnik se probija ona čupava koja je onaj dan njenoj žrtvi izbušila gumu na roveru, maše dr Vezilji čini se i rukama i nogama. On se trže, u trenutku mu *Plavuša* i njen *tu mammae dex* izvetriše iz glave, što ovoj uopšte nije promaklo, izvuče se Vezilja za dlaku.

„Doktore, doktore, samo da vas pitam!“ dernja se Hari hodnikom, uopšte ne liči na nju, ali potpuno je van sebe.

„Idemo u previjalište, tamo ćemo imati dva minuta mira“, reče joj dr Vezilja i okrenu se nalevo krug odakle je i došao. Nekakva groteskna mala plavuša, sa tri broja većom perikom, nesrećnica, pet brojeva većom torbom i osam brojeva većim naočarima za sunce, upravo je ušla u lift, primeti Hari krajčkom oka, žureći za doktorom.

Dva minuta *mira*, ponavlja u sebi njegove reči dok beči oči na šavove i rane koje defiluju previjalištem, kako li tek izgledaju mesta gde *nema* mira. Njega je istog časa kako su ušli jedna od sestara skleptala da pogleda nešto, ostavio je Harijetu i prišao stolu za previ-

janjc, zaboravio je na nju, redaljka se nastavila, i ovde kao i na onom *Konzilijumu* postoje dve kabine iz kojih žene samo ispadaju, neke svučene do pola, mnogo ređe od pola, u gaćama, kod njih su šavovi po nogama, valjda koža. Dr Vezilja sad stoji između dva stola za previjanje i diriguje - ovdc skidaj svaki drugi konac, ostavi taj dren do prekosutra, karamela, antibiotik... da bi iznenada iz čista mira krenuo napolje, prošao pored Hari kao pored napuštenog stalka za infuziju.

„Ali doktore!”

„Ah, vi ste još tu? Šta čekate? Što ste pobledeli? Od ovoga? Nemojte da mi tresnete u nesvest, nestalo je vode nemamo čime da vas polijemo”, jedna od sestara koja upravo pere ruke samo prevrnu očima, izgleda da mu je ovo standardni fazon. „Zar niste vi ono beše policajka za ubistva, navikli?”

„Moji su uglavnom bili blaženo mrtvi”, pokušava da se našali, ne može da skine pogled s jedne dojke, uopšte ne vidi vlasnicu, žena leži s nadlanicom preko lica, oko koje šav, stotine crnih čvorića i končića, čini joj se, ide skroz ukруг, preko 180 stepeni, kao da prati trag žice brushaltera, gospode! Kao da je neko počeo da testeriše, odozdo, pa se predomislio na pola. Zaljuljala se, morala je da se pridrži za pisači sto, na kome je bilo brat-bratu jedno dve kile kafe, sedam kila keksa, banane... Uto jedna sićušna bakica, Harijeti do ramena, priđe stolu da se *odjavi*, iz cegera izvadi sto grama kafe i spusti ih među ponude, a onda se osvrnu levo-desno, pa kad joj se učinilo da je od sestara zaklonjena Veziljinim leđima brzo smota jedan sok od maline i kutiju bajadera u ceger. „Hahahaha”, prasnu Hari najednom u neobuzdan smeh.

„Šta vam je? Histerija?” zabrinu se dr Vezilja.

„Možda”, ne može da se zaustavi dok babac pali na vrata s plenom, „nego, mislila sam da samo u prosekturi rade s crnim koncem, nemate neki konac boje kože za šminkerke?”

„Za vas sam spremio crveni, na radost, moram sad da idem, dovi...”

„Čekajte, htela sam samo da vas pitam kada će ta *radost* da me snađe. Prošlo je više od tri nedelje, prekosutra mesec dana, a rečeno mi je dve-tri, nikakvog telegrama nema i ja sam na ivici nervnog sloma.” Uozbiljila se.

„Verujem, ali verujte mi da ne znam.”

„A ko zna?”

„Poštar?“ doktor je kanda zajebava. Nije joj do toga.

„Ozbiljno, najozbiljnije, ne mogu više da izdržim. Što vreme više prolazi sve mi je gore.“

„Razumljivo.“

„Kao da sam onih prvih dana još najbolje reagovala. Sada... Ili sam omamljena od pilula, kad sam budna i taj rak je budan. Raste. Ne da mi mira. Rastu mi limfni čvorovi u pazuhu...“

„Svucite se!“

„Zašto, ne treba...“

„Svucite se!“

„Gde?“

„Pa ovde, da neću kući da vas vodim? Ja sam oženjen čovek!“

Svukla se.

„Ništa vam ne raste, izmišljate“, reče dr Vezilja pošto ju je propisno ispipao, nasred previjališta, oslonjenu guzicom na sto s ponudama.

„Znam! To sam htela da vam kažem. Raslo noću. Kad svane splasnu. Odlepila sam.“

„Vidim.“

„Ali *kada*?“

„Nemampojma. Pokušaću da proverim. Ništa ne mogu da vam obećam. Jedna sala nam ne radi, zbog neke donacije, koja zahteva prethodne građevinske radove, a koji opet zahtevaju pare, koje ministarstvo nikako da nam prebaci, pa su majstori na pola posla batalili... Da vas ne zamaram, tek, imamo mali zastoj. I stalno neko upada preko veze. A ja to...“ odrečno odmahnu glavom i krenu prema vratima.

„Stanite, ja stvarno više...“

„Čujte, smirite se, kod vas ništa nije hitno. To može da čeka.“

„Možda to može, ja ne mogu“, skoro viče dok ide za njim prema vratima.

Gde ga je i stigla, zastao je, spustio ruku na kvaku i sažaljivo je gleda:

„Taj vam toples ne stoji loše, ali to je ipak za plažu, a ne za ulicu. Makar ta ulica bila i hodnik onkologije. Obucite se.“

Paniku koja je nastala sutradan u zoru, nakon što je otkriveno telo Pavla Ćosića, teško je i zamisliti. Ovaj put su bili pozvani i pravi erbehajci, jer je spremačica Hijena, koja ga je pronašla, nadala dreku da je sve ispolivano nekom otrovnom plavom fluorescentnom materijom, zavijala je kao prava hijena kako će sad ona sigurno umreti, i to zbog koga, zbog propalog manekena koji *zna kompjuter* i pravi decu *Tukanovoj* ćerki, da policija nije htela ni da proviri unutra. Tek kad su ljudi u skafanderima utvrdili da se radi o liker i sapunici istraga je mogla da počne. Dotle se na ulici, ispred rampe, već okupila masa sveta, što pacijenata koji nisu pušteni u polikliniku, što predstavnika sedme sile, što običnih radoznalaca, budući da su svi jutarnji programi te-ve stanica imali ekskluzivnu vest iz *Švarcvalda*. Nova žrtva, za promenu muška.

Dunja Milošević je saznala da ju je neko oslobodio omraženog zeta sa te-ve ekrana. U potpunom šoku požurila je da zove ćerku, koju je, međutim, probudila. Ova se kasno sinoć, besna što se Pavle ponovo negde zapija umesto da provodi *kvalitetno vreme* s njom i detetom, nagutala pilula za spavanje, nije ni primetila da ga nema cele noći. Nastala je vriska i cika, Dunja je sela u taksi da ide i spašava bar unuča, pošto je ćerka uporno tražila tatu, usput je pozvala i sina, koga je poslala u *Švarcvald* da vidi šta se zapravo dogodilo.

Ništa nije saznao, osim da zaseda kolegijum i da se razmatra mogućnost da se onkologija privremeno zatvori. Čemu su se, prenela je kasnije Lula dr Okac Olgi, a ova Harijeti, oštro suprotstavila dva inače ljuta protivnika. Dr Oleg Janković i dr Vezilja. Svaki iz svojih razloga, što gđa Lula nije prenela, ne iznosi ona prljav bolnički veš u zabavište, gde se sastaje sa Olgom. Na kraju su ipak izglasali predlog da se prijem novih pacijenata obustavi dok se ne vrati dr Milošević, da bi, kada su seli da sastavljaju dopis ministarstvu koje bi ovaj predlog trebalo da aminuje, ustanovili da je Milošević trebalo da se vrati *juče!* Ponovo je pozvana policija, inspektori se siti ispričali sa svim njegovim najbližim saradnicima i, vrhunac genijalnosti, otišli i uhapsili Dunju Milošević.

11. SUKOB INTERESA

Kako su je uhapsili, tako su je i pustili, stvar je u novinama bila potpuno preduvana. Istina je da su je pozvali na informativni razgovor, na koji je ona odbila da dođe, tačnije odbila je da ostavi unuča i ćerku. Ova je tom prilikom toliko urlala, psovala i bogoradala, tražila oca i izgovarala svakakve gadosti protiv majke, da je jedan od inspektora, koji je u *Švarcvaldu* već naćuo u kakvim je relacijama Dunja Milošević sa svim dosadašnjim ųrtvama bila - odnos sa dr Anom Vrzić je dakako puka izmišljotina zlih jezika, Dunja ju je prvi put videla na fotografiji, na naslovnoj strani, nakon što je ubijena, uzgred, onako reš pečena, u slaboj, tabloidnoj rezoluciji, i na još slabijem papiru, uopšte nije izgledala kao nešto sa ćim se moųe biti u bilo kakvom odnosu, sem gađenja, i to preko urednika novina, mater mu umobolnu šta tura na kioske - hm, vratimo se iz digresije, dakle inspektor je preduzeo samoinicijativu i priveo Dunju. Na dotićni informativni razgovor, posle koga su je uredno uz izvinjenje dovezli kući, na Neimar - ćerka se zakljućala u svoj stan i odbila da je primi, i dalje je optuųujući za Pavlovu smrt - budući da je imala neoboriv alibi za dva od tri zloćina. Za treći i tako još nisu imali predstave kada se dogodio. Kamere su, naravno, zabeleųile samo spektakularno *hapšenje* Dunje Milošević, mora se priznati da je bila jako rastrojena, te u tom smislu pridodala dramatićnosti snimaka, posle nigde nikoga nije bilo da kaųe puj pike ne vaųi, zezali smo se.

O svemu ovome Harijetu obaveštava Olga, koja osim daljinca *radi* i sa nekoliko komada novina, a drųi na vezi i Lulu dr Okac iz *Švarcvalda*. Njih dve su, kaųe, toliko uzbuđene oko razvoja događaja da ćak planiraju zajedno da napišu krimi roman!

„Boli me dupe!“ odgovara Hari na sve to.

„Mislila sam da te boli sisa? Il metastaziralo na bulju?“ duhovita je Olga.

„Šta tebe bole dupe što mene bole sisa, idi sa svojini *novim drugaricama* i piši krimi romane, ostavi me.“

„Hari, nemoj da si nakraj srca, evo dobili smo i vladu“, sve ovo su samo Olgini trapavi pokušaji da izvuče *staru* drugaricu iz depresije.

„Meni ne treba vlada, ja već imam rak!“

„Jao bre što si dosadna! Lula kaže da statistički spadaš u rano otkrivanje i da to nije opasno...“

„Eto vidiš da imam!“

I njoj je Lula dr Okac rekla isto, prekjuče u *Švarcvaldu*. Nije Hari tek tako jurcala za dr Veziljom hodnicima, prethodno je bila na kafi kod Olgine *nove drugarice*! Susret je aranžirala Olga, iz istog razloga iz, kojeg je bezuspešno zagovara već nedeljama da je malo trgne. E pa trgnuta je! Više puta od prekjuče.

Prvo ju je *trgnula* ona mala Novosađanka koju je upoznala na konzilijumu. Parkirale su se nekako u isto vreme, pežo pored juga, i krenule zajedno preko parka. Hari nije uspela da je pita ni kojim dobrom, a mala je već izbrbljala kako je došla na *vađenje konaca*, Oleg je to pre *dve nedelje* savršeno uradio, *vredelo je*, evo već treći put se dovozi na previjanje sama iz Novog Sada, bez ikakvih problema, a histopatološki nalaz... Taj deo Hari nije ni slušala, u ušima joj samo bubnji *pre dve nedelje*! Šta je vredelo? Tačnije *koliko*? Rastale su se kod lifta, bez do viđenja.

Dr Okac je stacionirana u podrumu, na radiologiji. Taj podrum je *trzanje* za sebe.

Bunker A, dijagnostika, atmosfera kao na večitom derbiju, malo-malo pa pacijenti krenu u fizički obračun, umesto bezbol palica doduše koriste štake i ruke u gipsu, naročito su prijateljski raspoloženi prema onima što dođu sa *pasošem*, računom sa KOMERCIJALNOG PROGRAMA, jao Hari kako si pametna, pomisli Hari, što nisi zakazala mamografiju za avgust, preko Minotaura, nego si otišla *Kod pokvarene zlatne ribice*. Do avgusta bi već bila pokojna, preko KOMERCIJALNOG, ovako ćeš biti... malo *komercijalno* a malo preko socijalnog. Isto pokojna.

Bunker B, *Zračna terapija 1*, levo od kotlarnice, nigde žive duše, čekaonica zlokobno zjapi otkad su ovde prepekli doktorku Vrzić. Beži dalje!

O, neeeee!

Iza ćoška pa pravo, bunker C! *Zračna 2*. Gospode!!!! I u ovoj čekaonici je mrtva tišina. Ali ima živih duša. Ako su... Uredno

poredano desetak kolica na kojima - *spavaju deca!!!* Snom mrtvijem... Ako spavaju! Harijeta pusti korak, samo jedan, da zamakne iza zida, da ne vidi, pa se nasloni na njega, presamiti se do zemlje s rukama preko stomaka. Povratice. Ne ovde! Nije ti ovo mesto zlocina! Ili možda jeste?

„Nije vam dobro?“ neko joj je spustio ruku na leđa.

„Ne, ne“, odgovara Hari dok se diže. „Izvinite, doktore, trenutak slabosti.“

„Nisam doktor“, nasmeja se momak u belom kaputiću i zelenim pantalonama, rasparen. „Medicinska sestra.“

„Meni ličite na brata“, frflja Hari, misli tako će rasterati onu sliku iza zida iz glave i mučninu iz želuca. „Brata doktora.“

„Šta da radim, sestra sam po sistematizaciji, a biću jednom i doktor. Hoćete da potražimo čašu vode?“

„Ne, ne. Dobro je, prošlo me. Bićete doktor, studirate medicinu?“ a šta bi.

„Fiziku. Prvo ću da budem fizičar. Do doktorata... Izvinite, žurim. Ako ste sigurni da vam je bolje.“

„Recite mi samo... Lula, gde sedi, izgleda da sam se zagubila?“

„Načelnica?“ pazi, sad je i načelnica! „Pogrešili ste lift, trebalo je teretnim! Onaj tamo hodnik pored hidranta, pa do kraja. Prva vrata do lifta. I jedina. Prijatno!“

Ništa drugo nego *prijatno!*

Lulina kancelarija liči na odžak i dimi se kao odžak. Kvadratne osnove, možda dva sa dva, u nju jedva staje mali pisaci sto i jedan još manji orman za dokumentaciju. Na zidu levo od stola je ono mlečno staklo za gledanje snimaka. Desno je ništa. Napred, polica s knjigama pruža se u visinu... pa najmanje pet metara. Možda šest?! Ne vidi se plafon. Tu su i metalne merdevine zakačene negde visoko... na vr' odžaka. Kao da je probijena međuspratna konstrukcija i da minijturna prostorija ide u visinu i čitavog prizemlja, a ne samo suterena. Što potvrđuje i prozor, tamo negde gore, otvoren, kako li ga samo otvaraju, jedino s vrha merdevina, kroz njega se nazire grm divljih ruža. Hari pokušava da se orijentiše, da se priseti divljih ruža u bolničkom parku, ne, nema predstave gde se nalazi. Odžak ili šaht, depending on the viewpoint.

„Uđite, uđite brzo. Zatvorite vrata da ne ide dim u hodnik“, kaže joj Lula, dok ispod stola izvlači stoličicu na okretanje, prastaru, s drvenim sedištem ofarbanim u belo, Hari se seća kad su takvima opremili kabinet za opštetehničko u njenoj školi, bio je to prvorazredan događaj, stolice koje se okreću, u banjskom gradiću u kome je rođena, i koji trenutno propada, čeka se kupac, pre koliko je to godina bilo, četrdeset? Dim u hodnik?! Tek sad kapira šta, se dimi, šta je ovde neregularno. Cigareta., naslonjena na prepunu pepeljaru. „Sedite, Hari, samo čas, da pošaljem ovaj mejl.“

Sela je i naslonila se na vrata. Disala bi duboko, ali je guši dim. *Nju* guši dim. Pušila je trideset godina. Sve nevolje su počele kada je prestala. Ili je prestala zato što su...

„Pušite?“ zbunjeno pita. „Ovde?“

„Da. Nikome ne smetam, nikog nema u ovom hodniku sem mene.“ Dr Okac zvuči nehajno, sigurno u sebe, ona je ovde svoj na svome, u svom odžaku-šahtu, nije joj ovo privatna poliklinika *Kod pokvarene zlatne ribice* u kojoj tezgari i otkriva Harijetine rakove, čik neka tamo zapali. „A vi? Zapalite, slobodno.“

„Hvala, prestala sam.“ Čini joj se da zvuči prekorno, pa hajde da se ispravi: „Izgleda nije trebalo. Od onda sam se i ugojila, počela da se razboljevam...“

„Hahahaha“, nasmeja se doktorka u ekran, „lepo ja kažem mom sinu, on me stalno grdi, prekasno je sad, samo mogu da prizovem... Sad ćemo kaficu! Zašto ste bleđi?“ promeni temu Lula najednom, završila je s kompjuterom i okrenula se prema gošći. Vadi iz ormara šoljice i grejač za vodu, sve sedeći, s cigaretom zalepljenom za donju usnu. I tako nema gde da ustane, napunile su sobicu.

„Ona deca, u čekaonici, ko mrtva, šta je sa njima?“ izreče bez okolišanja i izazva sebi ponovo napad mučnine. Ni dobar dan jedna drugoj nisu poželele. A i koji dobar dan?

Lula se namršti. Što uveličavajuća stakla njenih naočara dodatno naglašavaju. Uzima sa stola flašicu *aquavive* i otvara je, za kafu. „Zrače se. Strašno je, znam. Pogrešili ste lift, nije trebalo da prolazite tuda.“

Eh, da mi je to jedina greška u životu, pomisli Hari.

„Kad rekoste lift, ova vaša kancelarija...“

„Da“, načas prestade da se mršti. „Zaboravila sam da kupim mleko, oprostite. Svakog dana kupujem kompletnu opremu kao da idem na izlet, ovde sam malo izolovana, ali... Pogodili ste. Otvor od drugog teretnog lifta koji nije montiran kada je bolnica građena. Pre desetak godina su valjda shvatili da nikad i neće, pa su to ispregrađivali, tako sam dobila svoj kutak. Zovem ga čardak i na nebu i pod zemljom. Ne volim da budem gore, po lekarskim sobama, ovde su mi aparati, ovde sam i ja.“

„Aparati, tamo gde je ubijena ona vaša koleginica, tamo nema nikog, to, vidim, ne radi?“

„Ne. Ubica nije imao milosti.“

„Mislite prema njoj?“

„Mislim prema aparatu. Dotukao ga je. Inženjeri *iz održavanja* misle da mu ovaj put nema spasa.“

„Niste je voleli? Bili ste joj šef? Znali ste da uzima mito?“ Hari je najednom ispalila ovu tiradu, uopšte nije imala nameru da priča o ubistvima po *Švarcvaidu*, ne tiču je se, ovo je bilo... uslovni refleks? Samu je sebe iznenadila.

Kao i dr Okac. Provlači prste kroz, svoju oštru, kratku kosu, razmišlja. „Ne. Da. Nisam bila sigurna ali sam sumnjala. Respektivno. Bolje da ne pričamo o tome. Kako ste mi vi? Olga kaže da pijete previše sedativa. U redu je, ali nemojte preterivati.“

„A ona deca?“ Deca pa deca. Ne može da se kontroliše. „I oni su na sedativima?“

Lula klimnu glavom. „Malo jačim. Zapravo neka vrsta anestezije.“

„Zbog bolova?“ ko bi rekao da se Hari plaši bolova. Eto, plaši se.

„Ne. Zbog zračenja, da bi bili mirni. Ne možeš dete naterati da leži nepomično... a i uznemireni su preko mere, sami, daleko od kuće, to su deca iz Crne Gore.“ Hari raširi oči u neverici. „Plaćaju, njihovo socijalno. Svaki tretman se plaća, živim novcem, ne brinite, a ne kao...“ Ugrize se za jezik. Lula zna od čega svi pacijenti popizde, a vidi i da se izlanula, upetljala, pa bi da se vadi.

„Država“, progundā Hari.

„Šta država?“

„Ništa, hteli su državu. A izvoze bolesnike. Zaboravite.“

„Ali to su deca. Nisu kriva...“

Hari ovo mrzi. Opasno mrzi. Pala je u vatru: „Ne kažem da su kriva. I možemo nas dve, zadušne babe, ovde očas posla da se složimo aklamacijom da život svakog od one tamo uspavane dece вреди više od vašeg ili mog, oba, svejedno je li to dete sa Kalenića, Marsa ili iz Crne Gore, ali naša državna administracija ne sme da se ponaša kao zadušna baba. Neka objasni ko *nije kriv* roditeljima dece iz istočne Srbije koja čekaju na zračenje u Kladovu, taj je aparat opet pokvaren, čitala sam u novinama. I koja ne mogu u Beograd jer *pripadaju* nekom prepotopskom aparatu u Kladovu. Nek objasni to pacijentima iz Pančeva koje *preko Beograda* svakoga dana voze rashodovanim kombijima za Novi Sad. Nek objasne svojim glasačima, poreskim obveznicima, da *druga država* plaća *živim parama* dok njihova deca čekaju. Šta su naše pare koje izdvajamo za zdravstvo? Nisu žive? Mrtve, smrde, ne valjaju... Uostalom, hoću da se operišem preko KOMERCIJALNOG PROGRAMA. Sutra. Odmah! Danas popodne. Koliko to košta? Živih para?" Aha, to je bilo to. Samo je izletelo iz nje. Ono što kuva već danima i ne može da se artikuliše. Jer nema smisla. Ne laje kera...

„To neće biti moguće. Hiruške intervencije, sem estetskih, ne potpadaju pod KOMERCIJALNI PROGRAM. Uostalom, zašto biste plaćali, pa osigurani ste."

„Ne mogu da čekam."

„Bojim se da ćete morati."

„A *strani* državljani, oni čije *države plaćaju živim parama*, oni ne čekaju?"

„Valjda čekaju", dr Okac slegnu ramenima, ali u njenim ogromnim očima nije se moglo pročitati da veruje u to što priča.

„Tvrдите?" Hari bi se svađala, ne bira sa kim.

„Ne tvrdim, pošteno rečeno ne znam, samo kažem da bi bilo ispravno."

„A je li istina da *neke druge* strane države lečenje svojih građana plaćaju u naturi, uređajima koje dobijaju na poklon od međunarodne zajednice za razvoj sopstvene medicinske službe? Pisalo u novinama."

„Puna šupa! Skuplja prašinu, sve neupotrebljivo. Sve nekompatibilno s našom opremom." Izgleda da je ubola doktoru Okac gde treba, *u aparate*, ipak je ona načelnica radioterapije, raspizdela i nju.

„Dakle, ja ne mogu da platim i operišem se sutra, zato što nisam strani državljanin. Čija država plaća *mojoj* u bezvrednoj opremi. Ili živim parama, svejedno.“

„Nije svejedno, ali tako ispada.“

„Zašto?“

„Da ne biste bili u povlašćenom položaju u odnosu na druge osiguranike koji nemaju da plate.“

„Hoćete reći ne bi li nas *naša* država ravnopravno zajebavala. Do smrti! Od raka.“

„To ste vi rekli. Ja ne psujem na poslu, samo privatno. Dođite po podne u zabavište i možemo da psujemo na sav glas.“

„Fantastično, ja umirem dok mi država koja ne može da podmiri ni delić sopstvenih potreba razvija medicinski turizam. Recite mi samo, bez psovanja, kog ministra treba da ubijem, zdravstva ili turizma?“

„Znači vi ste?“ nakiselo se nasmeši Lula.

„Nisam ali ću se pridružiti. Da znate da počinjem posthumno da verujem u velikosrpski hegemonizam. Zadušnobapskog tipa.“

„Kako posthumno?“

„Mislim na pokojnu Jugoslaviju.“

„Ah. To. Da.“

„I šta sad vi meni predlažete? Malopre sam sreća devojku koja je bila sa mnom na konzilijumu. Iz Novog Sada.. Došla da vadi konce! Kako, majku mu? Koga da podmitim? Ta varijanta ipak izgleda najbolje pali, izeš interese dežurne balkanske zadušne babe.“

„Nikoga nećete da podmitite“, planu Lula, nabrala čelo, sad se vidi da joj se penzija smeši u liftu, onom tik do njenog čardaka. „I šta ste zapeli s tim zadušnim babama. Imate odličnog doktora, niste hitan slučaj, u odnosu na ostale naše pacijente vi ste...“

„Jeste li nekada imali rak?“ prekide je Hari,

„Ne“, priznade dr Okac i brzo nastavi, „ali svi oko mene celog života imaju rak. Znam kako vam je...“

„Nemate pojma, ako ga niste imali.“

„Slušajte, mi *ne znamo* šta je to. Ja ne znam čak ni verovatnoću da vam kažem da je to maligno. Prosto, vidi se promena, to nije praćeno, a vi ste u rizičnim godinama. Mora da se operiše. Čak i ako jeste maligno, u ranoj je fazi, i verovatnoća za izlečenje...“

„Ha! Tu verovatnoću znate!“

„Te se verovatnoće lakše računaju, kad me već vučete za jezik. Za razliku od dijagnostike, prebrojavanje živih i mrtvih i nije neka sofisticirana nauka“, ove dve samo što se nisu počupale, a obema u isti mah na pamet pada Olga. Gde su se našle...

„Svejedno, vi nemate pojma kako se ja osećam. Ili bilo koji drugi pacijent sa rakom.“

„Ama, možda ga nemate!“

„Svakako ga imam. Pošto tako sada mislim. Čak i ako ga nemam. I ne mogu više da čekam. Kome treba da tutnem lovu? Vezilji?“ reži Hari, iako nema nikakvu lovu za *tutkanje*. Ili možda baš zbog toga?

„Taman posla!“ ciknu doktorka Lula. „Izbacio bi vas kod prozor! Pa nisam vas slučajno poslala kod njega, on je...“

„Pošteni doktor?“ podsmehnu se Hari.

„Sad ste me ozbiljno naljutili! To što jedan od sto mojih kolega bruka profe...“

„Procenat korumpiranih izračunat *naučno sofisticiranim*...?“

„Ne znam koliki je procenat, manjina u svakom slučaju.“

„Koje sam ja kurate sreće! Prvi put u životu mi je *neophodno* da natrčim na tu kriminalnu *manjinu*, platim i završim posao, a ja zaglavim kod *poštenog* doktora, u *poštenom* redu koji ću čekati do sudnjeg dana, dok se svi ovako ili onako nepošteni ne izređaju. Inače se samo saplićem o zločince. Sad kad mi trebaju, nigde ih nema...“ sprda se Hari sama sa sobom i sopstveni životom, i vređa li vređa.

Dr Okac proguta knedlu i sve uvrede i reče:

„Hajde da vidimo koliko još treba da čekate. Ovo radim veoma nerado, pošto mi je osoba koju treba da pozovem neopisivo antipatična, ali...“

„Nemojte!“ izgovorila je Hari, bez ikakve namere da je zaista spreči.

Telefon je, međutim, zvonio i zvonio. Jedini ko je u tom momentu mogao podići slušalicu s druge strane je ubica, budući da Pavle Ćosić broji sitno, u sekundama, već uspavan plavim likerom. *Nivea* gel samo što nije apliciran. Al nije ubica blesav da diže tuđe slušalice.

„Nema ga na radnom mestu, pa da!“ gundā Lula. „Ništa, zvaću ponovo kasnije. Nego, budimo praktični. Ja ću pokušati da uradim šta budem mogla. Ništa ne obećavam, s obzirom da je dr Milošević

na putu, a samo on ima ingerencije... Kod njega bih možda i prošla, predugo se poznajemo, ne bi mogao da me odbije, ali kod ovog kli... Hm! Uostalom i sami biste kod Miloševića završili posao ko jedan i dva, rekla mi je Olga *kako ste se upoznali*", Olgi zaista neko jednom treba da precvikuje jezik, „zabavna pričica. A vi ćete sad iz ovih stopa otići kod svog hirurga i pritisnuti ga. Osim Miloševića, on je još jedini koji išta može da uradi da se s tim malo požuri. *Ako može.*" Lula pogleda na sat. „Hajde, pustite kafu, prolazi mu smena za deset minuta, da ne ode."

„Možda bolje da zakažem u ordinaciji, tamo kod vodopada i ribica, baš će da me primi u ovoj ludnici gore. Samo mu ja falim. Kako da stignem do njega? Bolje da platim i..."

„Sve će ona da plati! Ite molim vas! Samo mu se nacrtajte u vidno polje, presretnite ga negde."

„Baš će da me se seti!"

„Hoće, vas je malo teže zaboravili", dr Okac ustaje. „Hajde, požurite, šarmirajte ga. Vratite se posle da čujem šta je rekao i da popijemo tu kafu."

Nije se vratila. Nije joj bilo do kafe. Nitije išta imala da ispriča Luli. A bilo ju je i sramota. Onako se ostrvila na ženu ni krivu ni dužnu, naprotiv, uopšte nije morala da je primi i razgovara sa njom. Olgina veza iz zabavišta! A i Vezilja! Dokurca ga je šarmirala! Šta je rekao, stalno neko upada preko veze, odjebao ju je. Hari, luzerko, imaš pedeset godina i nemaš vezu! Crkni! Il' bar idi kući i rokni se nekom sedativčinom.

„Ha, kada je Lula telefonirala tom lešu da ga pita kad si na rasporedu, on je već bio leš", Olga je uporno vuče za nogu u gornji flešbek, gde Harijeti nije ni do kakvih flešbekova, ever, a posebno ne do onih koji je vraćaju u *Švarcvald*. „Koje ludilo! Jebote, koja si ti Talija, gde god se nađeš - neki leševi."

„Aha, na čelu sa mojim. Ajde, Olga, da prekidamo ovaj razgovor, mnogo me nerviraš."

„I ti mene, što si tako malodušna. Lula je rekla da će učiniti sve što može, dr Vezilja ti je rekao to isto, šta još može da se preduzme?"

„Ništa", puče Hari ko prangija. „Ne može ni da se calne lova da se operišem."

„Pa to valjda može uvek", poslovna je Olga u pičku materinu.

„Kako može, ajd' reci, kako!" Hari se dere u telefon, za promenu. Na bolje? „Kad *nemam* nikakvu lovu! A znaš zašto nemam? Zato što sam luzerka! Poslednja na svetu. I hoćeš da čuješ baš sve? Evo ti, na! Ženi mi se muž! I ne može da mi pošalje lovu da calnem nekom njegovom uspešnijem srpskom kolegi jer mu treba za svadbu! Na Nijagarinim vodopadima, jebali ga vodopadi! E, ne mogu da verujem!"

„Stani!" dreknu Olga još jače, prekide je. „Polako. Jedno po jedno. Šta je bilo. Zvala si Docu?"

„Da."

„Da tražiš lovu?"

„Da."

„A on ti je rekao da nema jer mu treba za svadbu na Nijagari? Otkad se, jebote, ženi?"

„Otkud ja znam. Prvi put čujem za snajku."

„Na Nijagari, koja seljakija!"

„Ni ne slutiš kolika, deset puta gora od onoga što si u stanju da zamisliš", Hari je svojevremeno imala prilike i da prisustvuje nekima. I da se zajedno sa tim istim Docom sprda na račun...

„I baš ti je tako rekao, *nema?*"

„Ne, prvo je bio šokiran, pa što mu nisam odmah javila, blablatruć. Onda je bio šokiran što nisu radili biopsiju nego će tako napamet... Onda je bio šokiran što nisam rekla Lazi, samo mi Laza fali, morala sam da ga zakuncm u mene da drži jezik za zubima i da slučajno ne drukne Lakiju. Ne mogu još i Lakija da mi cvili... Onda je rekao da ima neke vanredne troškove. Onda je priznao da se u stvari ženi. Onda je priznao i da je naša, druga generacija, ne zna srpski baš najbolje, klinka, trijes pet. Doduše nije me odjebao, rekao je da će otići u minus, za par somića on mora da ide u minus, pa to ovde svaka domaća baba drži u slamarici..."

„Sem tebe!"

„Da. Rekla sam mu da nipošto ne ide u minus, ne treba, izvadiću iz slamarice, možda ću samo malo kasniti sa svadbenim poklonom. Dođem mu." Hari sad već zvuči ko ispuvan balon.

„Jaka priča."

„Jako sranje."

„Hari, a da te pitam nešto, kad si spomenula domaće babe. Tvoji matorci, znaš da matorci uvek kao nešto slede, petljaju..."

„Ne dolazi u obzir!"

„Šo?"

„Prvo ne dolazi u obzir da saznaju. A drugo... ja sam sa osamnaest godina otišla od kuće. U internat. I na platu, ispočetka samo džeparac, ali ipak. Nisam od njih uzela kintu preko trideset godina. Nisam im nešto mnogo ni davala, doduše."

„Pa možda možeš sad. Ne moraš da, kažeš, kaži, kaži... Da ti treba za nova kola?"

„Jao, što lupaš!"

„Ja bi ti dala da imam."

„Znam. Menjaj temu."

„Šta je tema?"

„Prekidanje razgovora. Zdravo."

„A da ipak uzmeš posao? Potražiš tog Miloševića, koji se definitivno smatra nestalim, rekla mi Lula, policija ga smatra nestalim, ili kod one druge što hoće da te angažuje da joj nađeš ubice na tetku? Možda bi se bolje osećala da radiš, a i kinta..."

„Olga, jesi imala nekad rak?"

„Evo je opet, počinje!"

„Pitam te."

„Nisam, pa šta."

„E da jesi bilo bi ti jasno da ne mogu da radim. Ništa! A kamoli da se jurim s nekim doktorskim ološem koji nemam kinte da platim. Ne bi li mi spasao ovaj usrani život. Samo ne znam za koji će mi kurac, mislim život. Sukob interesa, kapiraš? Najstrašnji! Sukob u glavi. Svi protiv svih."

12. BAU-BAU

Samo koji pasus ranije pominjana Crvenokosa, a što se u vremenu dogodilo pre oko dve nedelje - romani su ti čudo od mogućnosti, napišeš jen-dva i prođu vekovi, pošto je ovo horor recimo samo bau-bau i eto nas par nedelja kasnije - trenutno slavodobitno sedi na stolici za klijente detektivske agencije *Lucky Charm* i lupka snopom papira po ivici Harijetinog stola. Koja nije popustila i preuzela slučaj, naprotiv, pizdi kako su je nasadili. Crvenokosa i Laza. Pizdela bi, zapravo, samo da može. Da nije retroaktivno omamljena svim onim plavim pilulama iz kuhinjske fioke.

Jutros je otvorila fioku i shvatila da nema više nijedne kutije, zbog čega ju je uhvatila panika. A recept istekao. Šta sad, da li je vreme da prosto legne i umre, pošlo je konzumirala celo sopstveno samoubistvo ili da trči u Dom zdravlja po još? Umri dvaput, umri muški, odjebala je sebe zarozanu, nije joj ovo *Love Story* s kerom u ulozi Rajana O' Nila da se prenemaže, i odgegala se sa Reksom preko usahlog travnjaka iza kuće do institucije za osnovnu zdravstvenu zaštitu građana. Lekarka, opet neka zamena - bi li se ikada iko pozabavio statističkom obradom podataka o bolovanjima lekara opšte prakse? najbolesniji deo srpske populacije, bar mereno doznakama, možemo u kintu - bez reči je ispisala recept *i poslala ga kroz mrežu* na šalter. Gde je Hari sledećih pola sata iz usta svoje omiljene medicinske karakondžule srednje stručne spreme slušala čitav repertoar psovki što se izučava na kursu kompjuterskog opismenjavanja za zdravstvene radnike, koji obuhvata celo porodično stablo ministra zdravlja, veoma detaljno, zatim ministra za nauku i tehnologiju i njegove, zaključno s ministrom za rad i socijalna pitanja koji ih *ne štiti od mobinga kompjuterima* ovih prednjih ministara, a sve zbog toga jer je šalteruša naopako držala miša pa *nešto nije htelo*. Bežičnog, naravno, i kako onda ona da zna gde mu je glava a gde rep? Slušala i nije slušala. U jednom momentu uhvatila je sebe kako nalakćena na šalter zvera okolo bez ikakvih emocija. Čak ni uo-

bičajena potreba da proturi ruke kroz rupu u staklu i skrati rospiji muke stezanjem u predelu vrata. Znači to je to, odustala si, upitala je sebe, ne, možda, ne znam, nemam snage ni da mislim jesam li ili nisam.

Izašla je napolje i pokupila Reksa, bože, šta to kuče trpi od nje poslednjih... biće dva meseca, jebote, još nedelju dana i dva će... I šta sad s novim receptom? Poželela je da mu se poveri, da sednu u neki kafić, ona i njen pas, njen najbolji prijatelj, pošto je već pas, samo mu ime govori, da ga pita za savet. Pošto je prošli put, i prošli recept, i od njega sakrila. Ne recept, gde zna kuče šta je recept, nego kutije. Kada je kupila svoju prvu kutiju sedativčina *na recept*, dakle nakon što je ispila onu prvu-prvu, iskukanu kod apotekarke na čošku, osetila je takav strah da je gotovo otrčala... I kupila još jednu! I još jednu! I još jednu! Obilazila je privatne apoteke po kraju i na isti recept kupovala male plave pilule, sve dok po sopstvenom nestručnom mišljenju, a mnogo je i mislila, kad bi se zezali, nije nakupila dovoljno - da se rokne! Ne odmah, tog dana, ili bilo kojeg određenog, već kad zatreba, kad joj dođe. Da ima u štekcu sigurnu smrt.

Nikome ništa nije rekla, čak ni Olgi. Olga bi je razumela. Ali ona nije želela da je Olga razume. Kad ne razume ništa drugo - ne mora ni to. Njena jedina spasonosna luka - kuhinjska fioka. Rezervni izlaz. Plan B. Samo njen, u njenim rukama.

Kad jutros - nema više. Popila je celo svoje samoubistvo čekajući jebeni telegram. Ima li svrhe više da ga čeka? Ima li svrhe da kupuje novo? Ima li svrhe da se poveri Reksu? Ima li...

„Ima li tebe ikada u tom telefonu?“ Laza, njen kompanjon, suvlasnik *Lucky Charm*. Koga, otkad se vratio s babama iz banje, izbegava ko crnu kugu. Da je ne nanjuši. Nije da ona svoju bolest krije, ali... sa nekim može da priča a sa nekim ne. Nezavisno od stepena bliskosti. Laza je... možda i najbliži. Ali bi se svakako izbezumio, morala bi da teši ona njega. Neće moći! *Ona* je neutešna ovaj put, tačka. Zato čas sprema nekog za popravni iz engleskog, čas ide da obiđe svoje na nekoliko dana, čas je umorna... zapravo se najčešće ne javlja na telefon kad Laki zove, izgovore smišlja kasnije u trenucima kad skupi snagu da laže. Da se pravi normalna.

Neoprezno je uspostavila vezu, i šta sad, kako da se pravi normalna sa novim receptom u rukama, na Ladini iza Doma zdravlja,

s nedoumicom u glavi? C! Ne može. Najbolje je da skрати razgovor. Tako što će na sve pristati.

U konkretnom slučaju, to je značilo da će se po podne nacrtati u kancelariju i primiti klijenta sa kojim je Laza zakazao, ali ne može da postigne jer...

Sad kad pokušava da se seti, i nije joj nešto mnogo objašnjavao zašto je sprečen, očigledno je bila nameštaljka od samog početka. Crvenokosa! Zgromiče je, čim smogne snage.

„Recite mi samo kako ste namamili Lazara u sve ovo i vucite se napolje! Iz mog života, zauvek“, umorno joj govori dok potpuno rezignirano posmatra kroz prozor kako Reks gazi muškatle Lakijeve tašte a one rade kvrc-kvrc.

„Morate da me saslušate! Platila sam unapred!“

„Rekli ste mu da sam bolesna?“

„Nisam ja idiot!“ Jok, ja sam!

„Uostalom, baš me briga, samo idite.“

„Neću, platila sam!“ Ko magarica!

„Vratiće vam Laza, nije on funjara, čim shvati da vam nije uspelo da me zajebete. Smatrajte da me niste zatekli ovde“, reče Hari i poče da ustaje, očeš šipak, Crvenokosa nema nameru da se skloni s puta, izrazom lica pokazuje da se ukopava, njenom voljom noge od stolice puštaju korenje duboko u središte zemlje, ankerišu se. A Hari je debela da se provuče kroz prozorče i baci se na glavu u gorepomenute muškatle.

„Znao je za tumor“, ispoliva je crvena nesreća ladnom vodom, na po puta do vertikalnog položaja, i Hari samo bupnu nazad za astal.

„Kako?“

„Otkud ja znam kako, mislila sam da ste mu vi rekli, tek, znao je.“

Doca! U pičku materinu! Ko još sve zna, i šta zna, možda svi znaju sve, i datum njene smrti, rekla im Lula, izračunala *verovatnoću*, možda... U pičku lepu materinu! Uхватила se za glavu. Bukvalno. I prilično patetično.

„Telegram nije stigao?“

Hari odmahuje glavom.

„Nemate nikakve informacije?“

Nema.

„Ja imam.“

Hari podiže pogled:

„O meni?“

„Ne, o tome kako to funkcioniše i ko je sve uključen. Znam i ko je sledeći, na listi serijskog ubice, zato moramo da požurimo.“

„Gospođo, *vi* ste sledeći“, upozorava je Hari mirnim glasom, „ovog časa, na *mojoj* listi, ukoliko se trenutno ne pokupite i odnesete u tri lepe...“

„Ali govorim vam za vaše dobro, morate da se operišete što pre!“

Puče! Puče natroje!

„Znam bre to i bez tebe, idiotkinjo!“ dernja se, krajičkom oka registruje kako Lazina tašta izviruje iza zavese na kuhinjskom prozorčetu, vala će i babu napušiti, makar to bila poslednja akcija u njenom akcionom životu i privatnodetektivskoj karijeri. „Znamznamznaaaaaam!!!“

„Pa operišite se! To vam pričam sve vreme!“ sad dreknu istom merom i Crvenokosa. Hari se na časak zamrznu pa poče u neverici da klata glavom. „Odmah ćete u ordinaciju, gde smo se i upoznale, i zakazati kod dr Olega Jankovića, onog debeljuškastog glavonje s pijace, znate ko je, ne pravite se. Reći ćete mu da hoćete da se operišete tamo, kod njih, u Mokrom Lugu, oni su i bolnica, kao, imaju i par soba na spratu...“

„Ama ne pada mi na pa...“

„Umuknite! Slušajte!“ Hari za divno čudo umuknu. Radoznanost ili je udario junak na junaka? „Hoćete tamo! On će vam reći da je to odlično rešenje, operacija prekosutra, cena dve hiljade evra za ruke, plus troškovi, oko tri i po ukupno.“

„Nemam bre, ženo, sve i da ho...“

„Imate! Ja ću da platim. Sad tu ima jedna stvar koja mi nije najjasnija, kako izvode, šta i kako će da vas slaže, jer oni tamo i nemaju operacionu salu, imaju nešto što će vam pokazati, malo bolji pedikir, otprilike, al' našminkano da izgleda ko svemirski brod. Tek, vi ćete platiti operaciju tamo, a onda on nekako treba da izvrši redirekciju na *Švarcvald*, ne brinite. Da li će vam objasniti da im se nešto pokvarilo, ili da je zbog ne znam ni ja čega sigurnije... Taj me deo najviše zanima, kako pacijentima koji su odlučili da se operišu privatno uzmu novac a operišu ih u bolnici. Kako ih ubede.“

„To ti nije jasno? Pobogu, gde ti živiš!" Hari napravi nekakav cinični kež, njoj je upravo taj deo najjasniji.

„U Frankfurtu."

„Vidim, Kamila je bila u pravu. Niko bre nikog ne ubeđuje, svi se samo prave blesavi, i banditi belomantijaški i pacijenti, tako znači to ide, mito s fiskalnim računom, pdv uračunat u mito, jebotedinkić!"

„Ne izdaju račun."

„Svejedno. Samo mi nije jasno otkud vam ideja", Hari s Crvenokosom uporno ševrda između ti i vi, „da bih ja legla na operacioni sto... Nekom takvom? Da bih *smela*?"

„Pa nemate izbora", odlučno reče Crvenokosa.

„Imam. Prokleta mogućnost izbora mora da postoji." Rekavši ovo Hari sklopi oči i pokuša da se seti korespondentne melodije. Ništa. Pred očima joj samo plave kutije s pilulama. Da su joj pod rukom sad bi se roknula, eto, lepo bi se roknula. Pomisli na recept u tašni. Čim ispraši crveni vetar iz *Lucky Charma* ide u šoping, sad po viračarskim apotekama, tu je ne znaju.

„Puno groblje tih koji su imali izbora", podsmešljivo će Crvenokosa, čita joj misli. „Želite da prođete kao moja majka? I tetka?"

„Šta, bakice se roknule?" trže se Hari.

„A?" zbuni se Crvenokosa, pretpostavka o čitanju misli bila je neispravna.

„Ništa", uzdahnu. „Kako su... ovaj, šta se tačno dogodilo sa vašom majkom i tetkom?"

„Mama je mesecima čekala zračenje, preko pola godine. Prvo nijedan aparat nije radio, pa je radio samo jedan, pa se taj kvario... Nije ga ni dočekala. Ne mogu da rekonstruišem tačno iz tetkinih beležaka, jedino što znam jeste da je Vrzička, to je ona što su je prvu..." zastade, ne zna kako da se izrazi.

„Znam ko je Vrzička."

„Tražila je novac. Nisu dale. Štedele moj novac", Crvenokosoj zadrhta glas.

„Ne verujem da je štednja bila u pitanju", Hari ne zna zašto ne veruje, tek, ne veruje. „Mislim da je princip..."

„I to! Tetka je imala čitavu građansku akciju oko tih aparata dok je mama umirala", gura Harijeti one papire pod nos. „Evo, to sam

našla. Kopije pisama koje je pisala... Svima! Oko tih pokvarenih aparata. Svima! Patrijarhu je pisala, pogledajte!"

„Da urgira kod šefa? Nepraktično, ja sam pre za ovlašćeni servis."

„Ne, ne, ne zavitlavajte se. Molila je Patrijarha, preklinjala, da založi svoj ugled kod ovih njegovih novih 'dobrotvora' i 'ktitora', ovih s lancima, što oko vrata što s lancima trgovina, fabrika, lancima zemlje, tako je napisala, da umesto u izgradnju ovalikih crkava na svakom ćošku ulože koji dinar u aparate za zračenje. Ni svoju ni popovsku dušu i tako parama spasiti ne mogu, al mogu nečiji život."

Hari ovlaš pogledom prelete preko prve fotokopije na gomili pred sobom. Kitnjast, starinski rukopis, *Vaša Svetosti...*

„Šta joj je odgovorio?"

Crvenokosa samo sleže ramenima. „I direktoru televizije je pisala, pogledajte, tu..."

„GTV?"

„RTS."

„Gospode!"

„Šta gospode?"

„Ništa. A ona? Tetka? Ona se razbolela posle vaše majke? Šta je s njom..."

„Okolo njene bolesti imam manje podataka. Izgleda da nije htela da plati operaciju."

„Olegu?"

„Ili Miloševiću. Ima ih obojicu u dokumentaciji, obojica su bili njeni lekari."

„I kako ste vi zamislili da..."

„Ništa, jednostavno, operisaćete se, ja ću to platiti, a posle ćemo ih raskrinkati. Svedočićete. Želim da ih vidim iza rešetaka!" energično će Crvenokosa, ista tetka, najverovatnije.

„Bojim se da bi iza rešetaka trebalo staviti vas", uzdahnu Hari, a Crvenokosa podiže obrve u čudu. „U zoološkom vrtu. I pokazivati kao primer naivne optimi..."

„Zašto?"

„Jao bre, ženo!" evo je opet prelazi na ti. „Prvo i pre svega nemam petlje! Da se nacrtam pod nož nekome takvom. Kapiraš? Ne kapiraš! Ali primi zdravo za gotovo. Drugo, sve i da imam, pretpostavimo da me taj tvoj dr Udo operiše i spasi mi život. Za pare - za pare. Ali

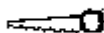
spasi. Kako onda da svedočim protiv njega? Ne bih mogla. Kapiraš? Ni ja ne kapiram baš najbolje, sem da je u pitanju neka kvaka 22 kojom me udaraju posred čela, al piši propalo. Na mene ne računaj." Hari je sve ovo izgovorila tako mirno i odlučno da je Crvenokosoj konačno počelo da dolazi do malog mozga. Snuždila se. „Vidi, hajde da se dogovorimo. Ti traži tvoje ubice kako znaš i umeš, a mene sad malo pusti da rešavam svoj priblem. Obećavam, čim preživim ovaj roman, ako ga preživim, pomoći ću ti. Nijedan slučaj neću prihvatati dok ne skleptamo tvoje ubice, važi?"

„Grešite..."

Hari zinu da je po ko zna koji put otera u pizdu materinu bandoglavu, ali samo proguta vazduh. „Moj problem", reče nakon par trenutaka.

Kada je ponovo počela da ustaje, ustala je i Crvenokosa.

Odlazi, nadajmo se trajno. Prelazeći preko dvorišta poziva Reksa, kuc-kuc, ovaj dotrčava i lizne joj ruku?! Hari zgranuto trlja oči dok izdajnik veselo maše repom.

Ubica već tri dana s pažnjom proučava anatomske atlas, udžbenik opšte hirurgije i sličnu literaturu, promišljajući kako najjednostavnije svoju sledeću žrtvu da skrati za glavu. Kasnije nabijanje na kolac, ili bar šiljke na kapiji *Švarcvalda*, može samo da sanja, sve ga ovo fizički iscrpljuje više nego što je očekivao. Od akcije nad Tutankamonom gotovo da ne napušta stan, nedelju dana mu je prva komšinica kupovala novine i *always plus*, nije mogao iz kreveta da ustane od odliva koji... preterano uzbuđenje, valjda. Koje se nikako nije stišavalo, uglavnom posredstvom upravo tih novina. Tone prljavog veša porodice Milošević preslikane su na novinsku hartiju, nestalom direktoru pripisivane su veze sa obe ubijene doktorke, zet je navodno bio smrt za sestre, što takođe veze s mozgom nema, bio je samo smrt za flaše. Dunja Milošević figurirala je kao glavna osumnjičena beogradskih redakcija, čak se pojavila i jedna njena fotografija slikana teleobjektivom na kojoj presađuje cveće u bašti sa potpisom *Muš ispod turskog karanfila?* Ubici se ovakav razvoj situacije nije dopadao. Nije mu bio plan da sve svali na Dunju, već na Tuta u bekstvu. Njega bi pre živog tražili na različitim mestima

nego njegov leš, pa bi i pronalazak istog bio prolongiran... Što kasnije to bolje! Mada se mora priznati da je bilo i uveseljavajućih insinuacija, takvih koje ni najbolesniji kriminogeni um ne bi mogao da smisli, al ima ko može - jedan je politički tabloid špekulisao da je Milošević ubica, konačno neko da se seti, ali je kao motiv naveo tajne pregovore o njegovom prelasku iz jedne sada opozicione partije u partiju koja je formirala novu vladu. Pregovori su se, navodno, izjalovili, zbog čega je dugogodišnji direktor onkologije flipnuo, šta će mu život bez vlasti, i odlučio da oduzme sebi isti. Prethodno uputivši na onaj svet, da ga sačekaju, sve sebi najmilije sa ovoga. Svoje dve ljubavnice. I zeta?!?!?! Ala se neko u de-beu dobro zabavlja, pomislio je ubica, možda njima, da pošalje glavu sledeće žrtve? Ili u tabloid?

Kako, međutim, da dođe do glave? Motorna testera u operacionoj sali bila bi najefektnija, zvao bi se *KOSAČ* u toj epizodi. Ništa od toga, previše je komplikovano, pri tom ga napušta snaga. Kad se seti kako je prevrtao onolikog Miloševića pre samo dva meseca! Možda je prekasno za operaciju, apetit ga napušta, lice kao da počinje da dobija onu karakterističnu pepeljastu boju... Glava...

Au, bog te! Glava!? Ubica odbaci anatomske atlas iz krila, pretežak je a butna kost čepa li čepa - posledica bliskog susreta s roverom počivše dr Narcise Stanić i potraži po kauču daljinac, da pojača zvuk na televizoru. Glava! U najlon kesi na Bulevaru! Umobolno! Moglo je neko dete... Da se istraumira za ceo život! Stvarno svakakvih kretena ima, bezobzirnih. Eto, pomisli ubica, da sam paranoik sada bih pomislio da mi neko viri u mozak i krade ubistva. Što nije moguće, ovi kažu kako kesa tu stoji danima i smrdi na kilometar, a dr Oleg Janković je preuzeo Tutankamonovu ulogu u akciji *mamion*, ha, *mamion-mumion*, koliko sinoć je davao izjavu tim povodom na gradskoj televiziji, živ i zdrav sa glavom na ramenima najavljuje neku seriju spotova od prekosutra!?

Šta god i ko god da je u pitanju u toj kesi na Bulevaru, dekapitacija sada više ne dolazi u obzir. Potrošena je. Ubica ne zna da li zbog toga da žali ili da se raduje. I tako je pre pet minuta i sam gotovo odustao.

Telefon.

„Kafa!" govori vedar ženski glas u ubičinu slušalicu.

„Nije malo kasno?" vadi se ovaj.

„Gde kasno, tek je prošlo pet. Ako te mrzi doneću, je l' ti malo bolje?"

Ubica hitro prelete pogledom razbacane knjige, morao bi to da sklanja a... „Dolazim. Samo da provučem četku kroz kosu, turi vodu."

Komšinica se odvuče do predsoblja, očešlja se, ali stavi i malo rumenila na obraze, stvarno jezivo izgleda, i pređe u stan preko puta na popodnevnu kaficu.

13.

NE ČEKAJTE RAK, UMRITE OD STRAHA!

Hari sedi na šolji, besposlena, već deset minuta pokušava da ne čuje Olgu iza zatvorenih vrata. Što joj delimično uspeva, ne razaznaje reči, jedino ton, agresivan kao i obično. Kada bi bar htela da ode i skinе joj se s one stvari! Ne zna, doduše, *koje* stvari, ima li ona više uopšte *tu* stvar, mušku, žensku, svejedno, ima li pravo na odgovarajuće metafore s pet banki u krštenici i rakom u zdravstvenoj knjižici? Olgina uzrečica je - boli me pička! Hari na istom mestu kaže - boli me kurac! Što je teško moguće povezati sa korespondentnim pojavama, posebno otkad je višak kilograma Harijetu obukao u široke indijske suknje. Olga, u svojim bezbrojnim bezbojnim pantalonama i lovačkim prslucima, pored nje izgleda kao kočoperni deda prnzionisane kovrdžave hipičkinje s vanserijskim apetitom. Ali se Olga i dalje oseća kao nekakva jebena feministkinja, dakle s pičkom na ustima, kao što se i Hari i dalje oglašava kao viši inspektor za krv i seks, iz davnih vremena one *obične* ravnopravnosti, što se nije zvala *rodna*. Mladost duha ili predvorje senilnosti?

„Jebemtimajkudatijebem! Jebotekotepravio i ko ti kupio diplomu na visokoj školi strukovnih studija za netalentovane morone. Jebala te Bolonja i advertajzing i PR i taj čije pare pereš *za moje* dobro. Jebo te ko te pustio u moj televizor!” počela je da galami, sad je već sasvim dobro čuje. Predobro.

„Olga, to je *moj* televizor, a ne tvoj, i molila bih te da prestaneš da se svađaš sa njim, preosctljiv je, a nemam love za drugi”, dovikuje s vrata kupatila, odškrinula ih je. Navlači gaće i vraća se u sobu. „Zapravo bi najbolje bilo da odeš kući, kod *svog* televizora, on je navikao na tvoje klimakterične ispade, ja imam posla.” Ali Olga je već ugasila televizor i gura daljinac pod dupe. Pravi se nevešta. „Ne sedaj na njega, i ovako mu ispadaju baterije... Čoveče, koja si ti štetočina, ajd idi kući.”

„Ok, ok, ugašen...”

Hari se nemoćno preturi poprečke na fotelju.

H: Dobro, šta je bilo? Zašto si se dernjala?

O: Ma ništa, neke reklame.

H: Za šta?

O: Ma za smrt.

H: Kakvu smrt?

O: Od straha.

H: Šta lupaš?

O: Ništa, nije važno.

H: I nije.

Isceđena je. Reks sedi na drugoj fotelji i blene u nju, nema više snage ni da ga rasteruje odande. Olga se, *za njeno dobro*, po ceo dan širi po trosedu, mrvu keksa i ide joj na nerve. Sve je to deo zavere, u kojoj sem Olge učestvuje i Lula dr Okac, ona je Olgi i skrenula pažnju na Harijetino *nestabilno* psihičko stanje i da je ne treba ostavljati samu, i Laza, koji se pravi da ne zna, a Hari se pravi da ne zna da on zna, oboma im je tako lakše, i Doca sa Nijagare, i Reks, zašto je tako kereći gleda, i Crvenokosa, uopšte se ne bi čudila da je i ona upetljana u ovaj dvadesetčetvoročasovni nadzor koji se nad njom sprovodi. Reks radi treću smenu sam, na svu sreću Olgi još nije palo na pamet da bi trebalo i da spava kod nje.

U toj bi varijanti njoj pripao patos a Olgi trosed, zna je, duplog lava, ma baksuza samoživog, jeboduplelavove.

„Imam posla“, reče Hari.

„Ne smetam ti, radi šta oćeš“, reče Olga i poče da vadi daljinac iza leđa, pa se onda ipak predomisli, da ne naiđe opet na neke *reklame*.

Nasuvo:

O: Imaš neke novine?

H: Smetaš mi! I kakvo ti je to pitanje? Znaš da ne kupujem novine! Ili bi trebalo da počnem, tebi da ih kupujem, da bi mogla bolje da me

maltretiraš, za moje dobro? Da mi čitaš naglas?

O: I, jebote! Što si nakraj srca! U redu, šta hoćeš da radimo?

H: Ništa neću da radimo, hoću da ti odeš da bih mogla na miru da pišem.

O: Ti? Šta *ti* da pišeš, leba ti? Otkad panduri znaju slova?

H: Šta to tebe bole kurac šta...

O: Pička.

H: Šta tebe bole bilo koji bivši polni organ šta ja pišem. Idi sa svojom novom drugaricom piši krimi roman. Svako radi šta mu prdne, pa i ja.

O: Oću, ako mi kažeš šta oćeš da pišeš.

H: Testament. Zadovoljna? Sad idi.

O: Sereš?!

H: Moguće.

O: Ostavljaš mi gajbu?

H: Ne, gajbu ostavljam Reksu, a tebi Reksa. Pa se posle dogovori-te.

O: Super, ubiću ga i...

H: Reks je policijski pas, vidi kako te gleda, čuje te, razume šta pričaš, preklace te na spavanju prve...

O: U šta si se ti pretvorila! *Klanje*, jebote! Gora si od televizora.

H: Tako je. Tu sam negde oko dnevne štampe. Idi kući.

O: Ne mogu.

H: Zašto?

O: Dogovorila sam se s Lulom da dođe kolima po mene, ide u neku posetu u Blok 63. Svратиće. Imaš nešto da je poslužimo?

H: Pojela si sav keks. I rekla sam ti da ne ostavljam gajbu tebi nego Reksu. Uostalom, još sam živa, pa se uzdrži od pozivanja svojih prijatelja u moju kuću.

O: Šta ti sad smeta Lula, rekla si da je kul?

H: Jeste, ali to nije razlog da mi je navlačiš na gajbu. U okviru združene akcije *Zadržimo je nasilno u životu ne bi li je oni usmrtili na hiruškom stolu*.

O: Videla si reklamu?! ?! ?!

H: Koju?

O: Ma...

Ubica jeste. Sedeo je danima pred televizorom, poluletargičan, nikakve nove ideje mu nisu padale na pamet a vreme je odmicalo. Takvom brzinom da je ozbiljno pretilo da dr Olegu Jankoviću spasi život. Na braniku njegove smrti stajalo je još samo srpsko socijalno, koje ubici nikako da pošalje telegram. Četvrti mesec. S potvrđenim malignitetom. Sve i da nije bio potvrđen biopsijom, ubica i nije očekivao ništa drugo, posle Nane, Tete, Mame i Seje. Genetika. Ništa, ako mu se muda nađu u vremenskom procepu - to se samo tako kaže, ubica uopšte nema muda, u stvari ima, i to velika, u stvari... Ništa! Kad rekosmo muda, dr Uda će u najgorem slučaju da sačeka očev trofejni pištolj. Oružje koje ubica nije imao nameru da poteže, bilo mu je... Neprimereno. Trivijalno. Nemedicinski. Bezveze! Ali jedino što mu preostaje za slučaj iznuđenog ubistva na brzaka. Bez mnogo kerefeka za ulepšavanje. Pljas u čelo.

Čelo. Neka devojka u televizoru je zabacivala kosu s čela, šminkala se, vrtela repom, mogla je to biti reklama za boju za kosu, ubica je tokom akcije dva puta menjao pol i tri puta boju kose, iz bezbednosnih razloga, menjanje pola je prošlo bez posledica, obično presvlačenje, ali kosa, uništio ju je, kako lažu u reklamama, farbe definitivno oštećuju kosu, uostalom nije ni važno, i tako će mu opasti tokom hemoterapije, ako dočeka hemoterapiju. Posle nje kosa ponovo izraste, bujnija, lepša, neki put i kovrdžava, kao Seji. Zavisi koliko traje nakon toga. Koliko traješ. Kakva nakaradna muzika, nekakav razdrn-dani pijanino, plinge - plange - plonge, melodija iz ubičinog detinjstva. Mama je volela ovu pesmu, i devojka koja može ćerka da mu bude, evo je zaspala, leži na leđima rasute kose, biće da je ipak reklama za farbu, gola, pokrivena preko grudi, čekaj, šta je bre ovo, telo klizi, hop, tras, zalupiše se vrata... Frižidera! U mrtvačnici! Sledio je neki idiotski tekst, nešto u fazonu *...samo pet minuta...*, koji ubica, zapanjen, nije ni percipirao, o čemu se radi objasnila je u nastavku njegova sledeća žrtva, dr Oleg Janković, *svečano otvarajući* početak emitovanja serije spotova *protiv raka dojke*, tako se izrazio, koji će u narednim mesecima krasiti društveno angažovani program GTV. Ukratko, da je devojka iz frižidera odvojila *samo pet minuta* da

skokne do prvog mamografa na ćošku - sada bi igrala u nekim veselijim spotovima. Možda bi i ulogu u nekoj domaćoj sapunjari dobila. Manj ako joj frižider nije bio odskočna daska u sapunjaru? Ili Velikog Brata? *Ne čekajte rak, umrite od straha!* pridružio se ubica, u sebi, reklamnoj kampanji, stresa se od sopstvenog slogana, ali ne od straha, on nema čega da se plaši, za njega neizvesnosti nema. Stresa se i psuje. EPP smrti. Ubičine misli su, dakle, identične Olginim, iz čega ne treba donositi preuranjene zaključke da će rasplet nekakvom složenom akrobatikom Olgu imenovati kao ubicu, volela bi ona, i te kako bi volela, da zareda po lekarima, ali se boji mrtvaca, pa ne može. Ali, za razliku od Olge koju je omeo obzir prema Hari, ubica nije ugasio televizor, nastavio je da gleda i sluša dr Uda kako bezočno sernja. *Samo pet minuta!* Sve i da traje samo pet minuta, a ne pet sati, nedelja, meseci, pettivenessijebemdatijebem, zakazivanja, redova, mrcvarenja, pet minuta u onom pretrpanom hodniku onkologije, naspram koga je frižider u koji su zaključali glumicu *ali inclusive* resort na Karibima, hodniku u kome od gužve na vrh sopstvene cipele ne možeš da pljuneš a kamoli na go patos, hodniku bez ijednog molekula kiseonika, koncentrat nesreće pod pritiskom, samo što ne eksplodira, nesreća koja gazi jedna preko druge, nesreća koja se, *doktoredoktoresamodavaspitam!!!*, baca na sve u belom što se usudi da izviri iz svojih ordinacija, *samo pet minuta* bi bilo dovoljno svakoj normalnoj, zdravoj ženi, sa zdravom svešću o nužnosti preventivnih pregleda, da pobegne glavom bez obzira, s glavom u torbi. A šta ćemo tek sa nama, onkološki izdrndanima, pomisli ubica, koji već godinama čeka svoj jezivi red na ženskom genetskom stablu. Pola života je proveo poniženoprestravljen u tom hodniku, čini mu se. Čekajući. Čekajući onih pet minuta u kojima će mu doneti smrtnu presudu. Za Nanu, pa za Mamu, pa za Seju, konačno i za njega. Serijskog ubicu zdravstvenih radnika.

Žrtva je sernjala dalje, o nekom *slučajnom uzorku* od hiljadu žena koje su poštom dobile poziv na mamografiju i *rano otkrivanje raka dojke*, tim rečima. Od kojih se nije pojavila ni polovina, ljuti se! Možda su bile *zauzete* po čekaonicama, u redovima za neku drugu bolest, ljuti se i ubica, neki manje aktuelan rak na koji se država trenutno nije fokusirala, sad će, samo što nije, čim posnima te dojke i

ostavi ih da čekaju, mesecima, da dođu na red tebi pod nož! Dok ti odrađuješ preko reda. Lešu!

Da reditelj GTV gornje imbecilono izlaganje nije nafilovao različitim varijantama onog spota s frižiderom, dr Oleg Janković bi se možda i izvukao samo s metkom u čelo. Ubica je, međutim, bio toliko iziritiran besramnim bacanjem para na kontraproduktivno zastrašivanje ženske populacije da je impulsivno doneo odluku - igraćeš u spotu, glavonjo, samo za mene, i o mom trošku, ne zvala se ja – ja! Uzeo je *Politiku* i okrenuo stranice sa čituljama. Nijedne mlađe žene. Tja, dobro, biće narednih dana!

„Dunja je van sebe“, priča Lula dr Okac, zavaljena u fotelju u kojoj je do malopre ležao Reks, ala će da se iznenadi kad ustane sva dlakava, linja se ko lud, razmišlja s četvrt mozga Hari, ne sluša je previše pažljivo. Ipak čuje kako policija sumnja da je dr Milošević ubica, da se odmetnuo u ludake, šta li, i tamani redom. Pretresli su i neke stanove, vikendice, u potrazi za njim, izgleda da se malo više nekretnina vodilo na njegovo ime nego što je gospođa Dunja bila upućena. „Nikad je ovakvu nisam videla, ovako rastrojenu, izbezumljenu, ni kad je bila bolesna“, nastavlja Lula, brzo pogleda Hari kroz uveličavajuća stakla i trepne, komičan prizor, bio bi, da ima mesta bilo kakvim komičnim prizorima u ovom hororu and nothing but the hororu. Ispostavilo se da su sve troje generacija, Dunja, Lula i dr Milošević, zajedno su studirali. Dunja je internista, bila dok se nije penzionisala, posle operacije. Who cares, misli Hari i nišani zid između Reksovih ušiju. Olga pravi neke nategnute upadice ne bi li se razgovor održao, ne ide, nikako, Hari je u svom tripu u koji ne pušta nikog, čak je počela da misli na engleskom, poslednji oblik blokade i samoizolacije.

„Oćemo li?“ na kraju upita Olga i već ustaje, ne čeka odgovor, tipično za nju.

„Idemo“, spremna je Lula. Još jednom trepnu na Hari. „Slušajte, nisam htela ništa da vam *govorim*, jer nisam sto posto sigurna, ali... Postoji velika verovatnoća da će telegram stići iduće nedelje. Nemojte me držati za reč, u bolnici je rasulo...”

„To mi je poznato“, prekide je Hari i ustade da isprati neželjene gošće.

14. KO ČEKA TAJ DOČEKA

Ukoliko je u međuvremenu neko stekao utisak da je dr Udo preispoljna budala, u krivom je. K. Naprotiv, njemu je potpuno jasno kamo točno sve ovo giba i da je sledeći na redu anesteziolog Žića. Koji je i sam shvatio kolko ima sati i zapalio na godišnji odmor u pravcu nepoznatom čak i bližoj rodbini a kamoli serijskim ubicama. Shodno tome, Udo se nevoljno popeo na listi čekanja na istoga ubicu, usran ko bulja. Zbog toga je, kada ga je pozvala Tina, hostesa *Kod pokvarene zlatne ribice*, i rekla mu da ima pacijentkinju u poslednjem terminu, u četvrt do deset, ladno odbio. Gde da čačka serijsku mečku po neosvetljenim sokacima jednog od Mokrih Lugova!

„Ne mogu, imam neke obaveze posle sedam, mogu tek sutra rano po podne“, rekao je.

„Otkazite“, preseče Tina, hijerarhija je malo drugačija u privatnom sektoru.

„Evo može ujutro, prvi termin“, čim svane, pomisli dr Oleg Janković.

„Ne može, pacijentkinja večeras stiže avionom iz Nemačke, sutra pre podne se vraća. Hitno joj je da vas vidi. Radi se o našoj staroj mušteriji i ne dolazi u obzir da...“

„U redu, u redu, otkazaću“, laknu dr Udu. Stara mušterija, s kartonom, imenom i prezimenom, nije ubica. Plaća kartu iz Nemačke samo da bi se konsultovala sa njim, znači tu je i neka lova, ozbiljna, u izgledu. Nema bolje vaspitanog pacijenta od srpskog seljaka i srpskog gastarbajtera, otvaraju se ko jedan i dva. Zahtevni su, doduše...

Snimak sa sigurnosne kamere na ulazu u *Pokvarenu zlatnu ribicu* posle je pokazivao Crvenokosu kako nervozno pocupkuje, našušurena, u beloju letnjoj haljinici i s ogromnom platnenom tašnom preko ramena. Snimak, doduše, nije bio naročito jasan, budući da je neko prethodne noći razbio reflektorsku sijalicu ispred ulaza a radnik održavanja ujutro stavio prvu koju je našao, neku škiljavu bezveze.

Dalje, Crvenokosa je stajala nekako u šreh pa joj kamera nije snimala lice, ali se nedvosmisleno radilo o njoj, sitna građa, crveno gnezdo na glavi i federi umesto potpetica, tako đipa i ripa u mestu jedino ona. Kako bilo, noćni čuvar ju je, sve imitirajući Tinu koja radi od osam do osam, servilno sproveo pored vodopada i jezerceta s ribicama u ordinaciju levo, gde je već čekao dr Oleg Janković, vrpoljeći se u kožnoj fotelji i iščitavajući njen fajl u kompjuteru. B.o.b.o.b.o... ova samo još kod njega nije bila, od svih konsultanata *Pokvarene zlatne ribice*, ekstreman slučaj hipohondrije. I viška para, od kojeg ćemo je već nekako izlečiti, mastio je ćosavi brk.

„Dobro večer“, rekla je *Lažna Crvenokosa*, nije *prava* Crvenokosa startovala samo Harijetu sa svojim kretenskim idejama o raskrinkavanju bande i isterivanju pravde sudskim putem, startovala je razne pacijentkinje osumnjičene za rak dojke, uključujući i ubicu, otud mu ideja za ovu maskaradu.

„Izvolite, sedite, kako mogu da vam pomognem?“ brižan je dr Udo, još brižniji nego inače, žene su u stanju da istresu poslednju kintu za zabrinut izraz lica, doktorskog, posebno žene koje su do malopre plakale. Kao *Lažna Crvenokosa*. Odista plakala. Bilo joj je neophodno za ulogu - podočnjake već ima, falilo i malo natečenih crvenih očiju - a teško joj nije palo, nimalo, razloga na pretek.

„Možete“, reče i proguta dve-tri knedle, „nadam se da možete, morate, ne znam kome drugom da se...“

„Slušam vas“, namršti se profesionalno dr Udo i promeškolji svoju dežmekastu telesinu po fotelji, „daću sve od sebe.“

„Umrila mi je“, šmrc, šmrc, šmrc, šmrrrrrrrrrrrc, priseća se svih sahrana ovog sveta, „najbolja prijateljica. Bila je vaša pacijentkinja, pričala mi je...“ *Lažna Crvenokosa* zastade, ne sme dalje, pitaj boga u kakvom su odnosu bili ovaj bednik i žena iz čitulje. Bilo joj je potrebno pet dana s Politikom, među čituljama, i na Internetu, na belim stranama telekomanadlanu, i ne zna se koliko neprijatnih telefonskih poziva porodicama preminulih da je nađe. Dobar dan, molim vas MarijuOliveruJelenu... O, neeee, kad, kako, pobogu, straaaašno, izvinite, izvinite do neba, da, da, znala sam da boluje ali nismo se čule neko vreme, gde se lečila, ko joj je bio doktor, oprostite, kad je sahrana, sva sam pometena, gde je umrla, kod kuće ili u bolnici... Razgovore je naglo prekidalala čim krenu krivim tokom. Saobraćajna

nesreća. Sahrana već obavljena u krugu porodice. Pogrešna bolest, bolnica, doktor... Primite moje saučešće, jako mi je žao, oprostite još jednom, šokirana sam. Javiću se ponovo kad dođem sebi. Na kraju je ipak imala sreće, našla ovu Ljiljanu, koja je imala nesreću da se razboli i još veću da dopadne dr Uda.

„Da?”

„Ljiljana”, reče prezime, valjda nije pogrešila, i šmrcnu još malo.

„Da, znam, bila je divna žena, *tako hrabra*, žao mi je zbog vašeg gubitka”, žvalavi glavonja i lupa glavu koja crna Ljiljana. Verovatno je on operisao, ali ako je sad umrla, davno je otišla dalje *u proceduru*, ko bi pamtio, možda su prošle godine. „Šta mogu da učinim za vas?” Nada se samo da ne želi da priča o prijateljici, pošto on pojma nema o kome se radi.

„Želim da se oprostim od nje!”

„Ne razumem, kad je sahrana? Kako mogu...”

„Ona je u bolnici, moram da je vidim. Poslednji put”, *Lažna Crvenokosa* ispusti potok suza, zamišlja sebe u onom spotu.

„Ali...”

„Slušajte me, sutra po podne je nose u Užice, tamo će biti sahranjena”, ovo je istina, saznala je od Ljiljaninog muža. „Ne mogu da idem, moram da se vratim prvim jutarnjim letom, *moja* kompanija...” gorko zajeca. „Moram da je vidim, poslednji put. Molim vas odvedite me do nje! Morate!”

Dr Oleg Janković je veoma uslužan prema mušterijama, svakakve im želje ispunjava, recimo ono kad je jedna gospođa tražila da joj se prilikom ugradnje silikona u totalnoj anesteziji izvadi i zub, plašila se zubara više nego hirurga, taj njen zubar mu je posle zveknuo u nesvest u operacionoj sali, i taj je muštra bečka, jedva su ga raspasuljili, ali ovo je već previše. Ova žena nije sasvim čitava. I taj njen karton, b.o.b.o.b.o.

„Smirite se, polako”, pruža joj luksuznu kutiju od lažnog titanijuma sa papirnim maramicama, reklama za lek protiv bolova. Da bi dobio na vremenu pita: „Odavno se lečite kod nas na klinici?”

Lažna Crvenokosa okrznu monitor pogledom i bi joj jasno, dr Udo nije budala, a ona je preterala. U glumljenju prave Crvenokose. Koncentriši se momentalno da ne završiš u B produkciji!

„Da i ne, ne znam kako da vam kažem“, kao smiruje se. „Zapravo je ta Ljiljanina bolest, ovi poslednji meseci... Sramota me je da kažem ali uplašila sam se za sebe. Nekakav paničan napad hipohondrije, možda je to ljudski ali stidim se... Svaki put kad sam dolazila da je vidim ja sam se pregledala, sistematski, razumete, ovde je usluga svetska a cene su mnogo pristupačnije nego u Nemačkoj, dok moja sirota...“ opet se rasplaka. Ovaj put bez prizivanja tužnih slika, čisto na živac, prenapeta je. Hajde da skraćujemo, onda: „Morate da me odvedete do nje. Platiću! Častiću vas. Koliko god tražite. Dvesta, petsto evra, hiljadu, dve...“

Nagodili bi se na dvesta, naravno, na petsto su mu se već tako pohlepno zacaklile oči, bio je spreman da džampne ko zapeta opruga i odvede je pravo na panoramsko razgledanje pakla ako treba, a ne jedne obične mrtvačnice, ali je *Lažna Crvenokosa* nastavila, hiljadu, dve, čisto da ga zajebava, i tako mu neće dati ništa.

Dr Oleg Janković izveo je *Lažnu Crvenokosu* iz klinike *Kod pokvarene zlatne ribice* obgrlivši je oko ramena, svedočio je kasnije noćni čuvar. Dama je bila očajna, plakala je, zagnjurivši mu lice u rame. On ju je tešio, pregled nije ni naplaćen, što je najstrože zabranjeno, iako je Tina bila ostavila obračun. Otišli su njegovim kolima, nekud prema gradu.

Na portirnici *Švarcvalda* su registrovali njegov auto, ali ne i saputnicu.

Jedna noćna sestra videla je izdaleka dr Uda, koji nije bio u smeni, budući da je bio u tamnoj majici, sa nekom kolegicom koja je bila dežurna, ne, nije je poznala niti primetila boju kose, prosto lekarka u belom mantilu, rekla je policiji.

Noćni radnik u mrtvačnici je u svojoj sobici pored prijemnog gledao Đokovića na televiziji, *Toronto Masters*, on ništa nije ni čuo ni video.

A najmanje dr Olega Jankovića kako u hladnjaču uvodi *Lažnu Crvenokosu*, sitnu ženu nesigurnog koraka, sve se pridržavala za njega.

Na kraju se nije ni oprostila od te Ljiljane, a red je bio, učinila je, sirota, posthumno mnogo za žensku stvar. Stajala je tik iza dr Uda dok je iščitavao natpise na fiokama tražeći pravu, vrebala trenutak kada će se sagnuti u zgodan položaj da mu poturi pod nos pelenu s hlороformom, odavno spremnu u torbi, ponavljamo se ali šta ćemo,

za jednog tipičnog serijskog ubicu *Lažna Crvenokosa* je do sada već iskazala zadivljujuću maštu i kreativnost...

Sad! Udahniudahniudahni! Dobro je, počinje da mlitavi pre nego što je shvatio šta ga je snašlo i pokušao da se brani. Hitro ga je pričepila uz fioke, pa se polako nagurala ispred njega, svojim telom ga sprečivši da padne na pod, bio je težak kao đavo, odatle ga ne bi podigao bog otac. Onda je, s otromboljenim Udom na leđima, nogom otvorila najbližu fioku frižidera u donjem redu na kojoj nije bilo natpisa, pretpostavlja se praznu, dobra pretpostavka, i pustila je da klizne napolje celom dužinom. Pažljivo se izmakla i njen tovar se sručio poprečke na ležaj.

Želela je da ga svuče. Da ga pokrije čaršavom preko grudi kao devojku u spotu. Da mu raspe kosu koju nema po uzglavlju. Ma, bestraga mu glava, kakvo crno svlačenje, jedva ga je namestila dovoljno dobro da uopšte može da zatvori frižider, i to na stomak, tako je ispalo lakše. *Lažna Crvenokosa* zabravi vrata fioke povređenom nogom, joj, i osvrnu se oko sebe da se seti šta je sve pipala rukama, da obriše. Presvukla se u mraku, u klozetu pored vešeraja, u prolazu je ubacila svoju belu haljinu u gomilu lekarskih mantila koji čekaju pranje, čak i kada primete da nije uniforma, neće je vešerke nikad prijaviti, suviše je kvalitetna, i požurila prema izlazu. I dalje, kroz park pa kući, gde ju je na stolu čekao telegram. Mora još da se spakuje za bolnicu.

E, da, jedna se mlađa sestra posle klela da je onaj hip-hoper *Marčelo* te noći bio nekom tajno u poseti. Niko joj nije poverovao, naravno, takve gluposti ne možeš pročitati ni u tinejdžerskim romančićima a kamoli u poštenim hororima trećeg doba. Ne, ne, insistirala je, poznala ga je, po kapici i koraku, zna ona, bila je na koncertu. Htela je da požuri za njim i uzme autogram, ali nije otišao prema kapiji, glavnim putem, već je skrenuo prema novoj poliklinici, u mrak, a tamo su oni grozni labudovi...

I rupa u ogradi, o kojoj ona ne zna ništa. O, Šanzelize, o, o, o, o, Šanzelize, pevušio je hiphoper *Marčelo* provlačeći se.

„Oćete da sednete?“

„Ne, hvala“, odgovori Hari rasejano, u prvi mah nesvesna da se mladić u prevozu njoj obraća. Da pokušava da joj ustupi mesto!?!?!? Njoj?!?!?! Shvatila je. Bolje da nije. Ne jutros. Dok se sa malim rancem na ramenu vozi u bolnicu. Na operaciju dojke. Skamenila se. A zatim se polako progurala napred, što dalje od mesta zločina koji je nad njom upravo izvršen. Pokušaj ustupanja mesta u autobusu. Smrtna kazna! Za klinca zločinca ili za nju? Šta ako se to na njenom licu čita smrtna kazna? Šta ako... Olga je bila u pravu, ponekad čak i nju treba poslušati, trebalo je da uzme taksi. Izgovorila se da štedi svaku kintu, trebaće joj posle, ta previjanja i to, pitanje kada će ponovo moći da vozi. Zapravo je htela da kaže, vidi me, nije mi ništa, ako sam u stanju da odem na operaciju basom *sigurno* mi nije ništa, i vratiću se. Makar i taksijem.

Olga je ostala da krmelja po kući sa Reksom, bez roptanja je pristala da boravi na Novom Beogradu danima, koliko god treba, sa psom koga se plaši. Od čega se tek Hari uplašila! Za sebe. Kao što ju je i ovaj pokušaj ustupanja mesta u prevozu prestravio. Šta to svi oni vide što ona ne vidi? Ili *znaju*? Telegram je izgleda ipak izmajmunisala Lula dr Okac, ne priznaje, ali ne tvrdi ni suprotno previše ubedljivo. Valjda ne voli da laže. Nije važno, tek, gotovo je, uskoro će ovom romanu doći kraj, i to je već dovoljno dobro, na stranu hoće li biti happy end ili...

Penje se uz stepenice, na drugi sprat, na onkološko, šalter 5 na koji treba da se javi sa telegramom nalazi se na kraju hodnika pa levo, opet skroz do kraja, rekla joj je Minotaur, na nju je natrapala na ulazu, slučajno, sprovodila je neku novu mušteriju KOMERCIJALNOG PROGRAMA u pravcu poliklinike i bare s labudovima, koji su, potpuno neopravdano zapostavljeni od strane naratora u srednjem delu romana, u poslednja dva meseca napali četiri pacijenta, istini za volju bez ikakve veze sa serijskim ubistvima. Nije sigurna ni da ju je Minotaur poznala, rekla joj je *dušo* doduše, iako u rukama nije imala pasoš, račun, već jebeni telegram.

Hodnik! *Početak* hodnika na čijem *kraju* treba da skrene levo, čuveni hodnik sa previjalištem, ambulantom, *Konzilijumom 1 i 2*, i nekoliko vrata na kojima piše BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN - iza jednih opasno bazdi ne zna se otkad, spremačice pored njih

uporno prolaze kao mule kroz Dolinu kraljeva, briga ih, nije njihov posao da proveravaju gde šta smrdi, od kada je Tutankamon nestao sve se to raspustilo, nema ko da podvikne - e taj se početak hodnika delimično izlio na odmorište, ono isto gde je pre dva i po meseca Olga čekala Hari i čitala novine. Dvaipomesecatimajkijebem! pomisli Hari i zakači se suknjom za korpu iz koje viri praseća nogica. Pečena. U pola osam ujutro. Pripade joj muka. Leš je bio pokriven kariranim stolnjakom preko glave, ma ceo je bio pokriven, virila je samo ta nogica s ceduljicom privezanim za papak. Sagla se da otkaći suknju, cedulja nije bila identifikacija pokojne gice već malena čestitka s naslikanim anđelčetom i zlatnom uzicom provučenom kroz rupicu... Jedva je savladala radoznalost da je otvori i pročita ko će to na ovu vrućinu doručkovati masno pečenje, uspravila se i uputila u onu dušegupku.

Do sada nikako nije uspevala da shvati kako ta onko-ludara funkcioniše, nema prozivanja, nema natpisa o radnom vremenu na vratima, nema ni jednog jedinog elementa bilo kakve, čak i traljave organizacije... a na neki volšeban način te stotine žena, i ona sa njima, uspevaju da obave ono zbog čega su došle, čekajući satima, doduše, svađajući se između sebe, lažući, plačući, razvlačeći kafe i bombonjere... ali uspevaju. I bez *akcije* na televiziji bilo joj je jasno da rak dojke u Srbiji poprima oblik pandemije, pa ovde su sve...

Muškarci! Hodnik je bio krcat *muškarcima*?! Neodlučno je stala, ništa joj nije jasno. Ili... pa da, danas je, biće, muški dan! Šta god to bilo i koji god rak da je u pitanju. Znači tako to funkcioniše? Parnepar. Zaista, prvi put je ovde u utorak, nekako je uvek zaglavljivala ponedeljkom ili sredom. Prepade se da nije pogrešila, telegram, sreda, ne! Datum je današnji. A ona mora da požuri, na kraj hodnika pa levo, kroz masu muškaraca koji čekaju, svađaju se, lažu, plaču, razvlače kafe i bonbonjere, isto kao žene iz prethodnog pasusa, *Doktoredoktoresamodavaspitam!*, gle, ovaj visoki zgodni muškarac sa svezom crnom brazgotinom na obrazu hita za dr Veziljom, baš njim, nikim drugim, koji se probija u Harijetinom pravcu. I sklanja pogled u patos. E vala nećeš! Stala mu je nasred puta.

„O, dobar dan! Otkud vi?“ pozdravi je i produži oko nje ne čekajući odgovor.

„Čekajte, kada sutra...“ zavapi za njim.

Obiđe je bez reči.

Činilo joj se da je do kraja hodnika putovala pola sata. Skrenula levo, ovde je manja gužva, ljudi sede. Neki leže na kolicima. Ovde je rodna ravnopravnost na delu, nije *utorak*, ljudi i žene. Fali samo šalter, taj, na koji treba da se javi. Aha, evo ga skroz u čelu... pušta korak, samo što ne potrči.

„Dobar dan“, zadihana je, pruža telegram. Sestra iza stakla belo je gleda, ko da je s tavana pala. „Valjda nisam zakasnila.“

„*Valjda* niste“, promrsi čovek koji sedi *pored* šaltera.

„Molim?“ zbuni se Hari. Čovek okrete čelu na drugu stranu.

„Izvolite?“ konačno prozbori sestra.

„Javljam se, dobila sam telegram.“

„Za šta?“ ko je ovde lud?

„Poziv na operaciju“, podiže glas.

„Pa šta?“

„Kako pa šta, evo jav...“, sad već više.

„Gospođo, ovo je hemoterapija. Piše mi iznad glave. Vratite se do sobe 5, tamo“, prekide je sestra. „Niste ovde sami, nemojte da vičete.“

Zaista, piše. Iznad šaltera. HEMOTERAPIJA. Ranac skliznu s Harijetinog ramena, ona ga polako podiže i prelete pogledom čekaonicu. U kojoj niko nije gledao nikog. Mlada devojka bez obrva s žutom platnenom kapicom. Dve žene i jedan muškarac srednjih godina, tri boje sivo bez Kišlovskog. Čovek pored šaltera ćoškaste lobanje, taj izgleda *jeste* zakasnio, sad shvata njegove reči. Starica na kolicima.

„Izvinite. Do viđenja.“ Do viđenja. Do kurca!

Nije ni čudo što je presvirala sobu 5, nije to bio nikakav šalter, kao što je očekivala, već jedna od onih BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN vrata, ispod ovoga je stajala neupadljiva cedulja s još neupadljivijim natpisom SOBA 5 PRIJEM TELEGRAMA odštampanim nekim ubledelim tonerom, kretence. Koje su joj uzele telegram i generalije, na poverenje, mogla je Olgu da pošalje da se operiše, Reksa je mogla da pošalje, niko joj ni zdravstvenu knjižicu nije tražio a kamoli ličnu kartu.

„Ova? Idemo, *mala*“, spremačica Hijena, koja je, nakon što se onomad proslavila otkrivši leš Pavla Cosića, nezvanično avanzovala

do položaja razvodnice, pojavila se na vratima, došla da je vodi. Nju i fasciklu na kojoj piše njeno ime.

„Gde, u sobu?”

„Videćeš!” reče i povuče je u glavni hodnik, Hari pokušava da je prati potpuno izbezumljeno, koji se đavo ovde... „Čekaj ovde.”

Gde? Vratile su se na početak hodnika, pred vrata tik do odmorišta. Pred kojima stoji bar deseterica muškaraca, ako je ovde uopšte jasno ko pred kojim vratima stoji, svi stoje jedni drugima na glavi.

„Čekaj tu!” uhvati Hijenu za lakat pre nego što joj je umakla u sobu. „Šta je ovde i šta čekam?”

„Internista. Čekaš da te pregleda je i moš u bolnicu”, Hijena nestrpljivo otima lakat.

„Misliš da l' sam dovoljno zdrava? Očito nisam, u glavu, čim sam se vama u ruke... Čekam da me prozovu?”

„Ne, ulaziš čim prvi izađe, ti si na prijemu, imaš *prvinu*, ajde, nisi sakata, snađi se. I čekaš me posle napolju da te vodim dalje.”

„Gde?”

„Videćeš, što si dosadna, ja ovde radim, nisam *informacija*”, odjeba je Hijena i unese njenu fasciklu.

Posle je ipak čekala duže od sat vremena. Naime, odmah za Hijenom na vrata je from nowhere hrupio jedan muškarac Harijetinih godina koji se previjao od bolova i jaukao na sav glas. Izašao je posle dvadeset minuta, uspravan, ko narodni heroj, i s prezriviim kovasjebekadsteglupi pogledom. Onda su se tu najednom stvorile debela velika baba, mršava velika baba i neka klinka u tesnim belim pantalonama i bluzi sa okačenim stetoskopom, ko zna čijim, budući da je na njenoj iskaznici na grudima pisalo da je apotekarska pomoćnica. Neverovatno je kako se u prisustvu *ljudi u belom*, makar se radilo o kasirki u apoteci, ako je ova i to, pacijenti skrušeno pomeraju u stranu, niko da zucne. Sem Harijete, kojoj u prvi mah nije bilo jasno ko tu koga sprovodi, dok klinka i mršava nisu ugurale debelu u ordinaciju bukvalno kroz nju, čupala je ranac debeloj pod nogama.

„Polako bre, ženo, gde si pošla, oćeš preko mrtvih”, viknu za njom i ugrize se za jezik istog časa.

„Mače”, javi se iz unutrašnjosti neki meketavi muški glas, „idi pravi red u svojoj kući a ne u mojoj ordinaciji!”

Hari zinu da mu se posere u ordinaciju, ali joj debela zalupi vrata pred nosom. Pri izlasku ju je ponovo odbacila telom u široke pacijentske mase i tako nehotice napravila mesto za... Prvo je ugledala prase, ono od jutros, pošto je ljakse sad korpu držao preko ruke, usred onog gužvanjca. Okrenut leđima prema vratima, zagradio prasetom prolaz, ne bi ni onaj meketavi jarac mogao napolje na pišanje, a kamoli neko unutra. U drugoj ruci telefon. I broj u memoriji. Isprsi se, savvažanupičkumaterinu, pročisti grlo.

„Profesore, mi došli. Sidi da ni uvedeš. Di? Kod internistu, di treba“, održa govor i osvrnu se levo-desno, u redu je, svi su ga čuli, zadovoljan je nastupom. Očigledno je čuo i profesor, od jedno šest banki i metar i devedeset, a imao bi i više, santimetara, da nije uvukao glavu u ramena. Od sramote, pomislio bi neko, jok, stvorio se tu, uveo ladno seljaka, prase i njegovu ženu, seljakovu a ne prasetovu, koja je dotle sedela negde sa strane, da bi se posle par minuta pojavio sam s prasetom. Ljakse i gospođa mu su ostali unutra. Nagradno pitanje, da li je internista očupao uvce? Vidiš kako je zgodno imati muža, koji ima prase, i ima mobilni, i...

„Ajde, *mače*, šta čekaš, što ne ulaziš“, prekide unjkavi Harijetu u razmišljanju, „misliš li ti danas da ležeš u ovu bolnicu ili se smucaš onako?“

Ušla je. Nije bio u belom, to ju je podsetilo na Ameriku. Nosio je falš rejbanke zadenuće za razdrljenu kariranu košulju, maljave grudi na izvolte, ovo je već ni na šta ne podseća, prosto degutantian prizor, audiovizuelno. A pomalo i smrdućka, na znoj i alkohol. U osam ujutro.

„Jesi li od nečega bolesna?“ pita dok prelistava fasciklu.

„Tumor na dojci, desno...“ recituje, da ga ne bi puknula preko njuške.

„To vidim, nego imaš nešto drugo, neki dijabet, hipertenziju, nešto hronično što bi trebalo da znam?“

„Gliste!“ prekipe joj. „Imam gliste, i iz ovih stopa izlazim iz ove bolnice da se...“

„Dobro, de, stani, sad ćemo“, pogleda je saučesnički, možda i on ima gliste, „gde stanuješ?“

„Pročitajte ako vas zanima, Blok 44.“

„Stvarno?“ reče žalosno. „Cccc! Baš mi je *krivo!* Tamo smo prošle godine imali sistematski pregled u Domu zdravlja. Šteta što nisi došla, pa da te ranije otkrijemo. Šteta, baš šteta, *mače!*“

Ne može da veruje svojim ušima. Unese mu se u lice:

„Vi mora da ste izuzetno hrabar čovek kad tako razgovarate s nepoznatim ljudima a ubica na slobodi. Cccc! *Šteta! Baš šteta!* Dajte mi to, idem da se operišem.“

Bez reči joj je pružio fasciklu, u kojoj je posle, kod anesteziologa, pročitala da je visoka 1.70. Nema ni 1.65, mora da je bila mnogo narogušena kad mu je tako velika izgledala.

„Izvinite“, kaže nezainteresovanom debeljuci, „ali vaš kolega me nije merio a dodao mi je bar pet santimetara i... ovaj... *nešto* kila.“

„Ako, ako, bolje za vas. Čvršće ćete spavati na stolu. Kolko rekoste da vam je godina?“ škraba nešto.

„Ništa nisam rekla. Pedeset. Piše vam tu.“

„Aha, odlično, pišem ovde hiperosetljiva...“

„Ko kaže da sam hiperosetljiva? Nikad nisam bila u anesteziji.“

„Ne brinite, to je samo da bi oni u sali pazili, tako je bolje za vas, u *vašim* godinama. Možete... Evo vam ovo, nađite negde Hijenu, da vas vodi gore na odeljenje.“

Na koje je stigla već oko podne, četiri sata su je *primali* dok nije stigla u hol odeljenja. U kome je sve vrvelo od novih pacijenata, nekih u spavaćicama i pižamama, nekih u odeći za ulicu, jedino zajedničko su im bile torbe i kese. I to što su nekog đavola čekali. Sestra sa klipbodom prozivala je jednog po jednog, neke je odvodila u sobe, neki su odlazili liftom, pitaj boga gde. Bar je uredno i čisto, pomislila je Hari, vidi, automat za kafu, hajde da iskuliramo i tako nam ništa drugo ne preostaje. Ugurala je papirnu stodinarku, automat je izbacio kusur i poslušno nasuo produženi espresso u plastičnu čašu.

„Imali ste sreće“, reče joj neko, ona se okrete polako, da ne prospe kafu. Mladić, u pižami s bermudama i sportskim papučama, kao na plaži. Nasmejala se, prvi put odjutros. „Najbolja je sitnina u metalu, često ne vraća kusur.“

„A? Važna informacija. Hvala.“

„Imate li cigaretu?“

„A?“

„Pijete kafu, pa mislim... imate li cigaretu, viška?"

„Nemam. Hoćete i vi kafu?" ušeprtljala se, kreće da pretura po tašni.

„Ne, hvala, mislio sam..."

„Žao mi je. Pušite? Ovde?" pomisli na Lulu dr Okac u podrumu. Treba da joj se javi kad legne, i ona će doći, dogovorile su se. *Veza.*

„Ne ovde, na stepeništu, kod teretnog, dole niz hodnik."

„Dozvoljavaju vam?"

„Što, da neće da mi naškodi?"

„Pa ne znam, i ja sam bivši pušač i..." momku više nije interesantna pošto nema pljugu. Odmahuje rukom i polako odlazi. Ko na plaži. Jedino... na plaži nikom za pojas nije zadeno plastično crevo o kojem visi kesa puna sukrvice. Hari se osvrnu okolo, traži gde bi mogla da prospe kafu, slošilo joj se u trenutku, nigde, pa je ipak sasu u sebe. Bila je *sukafičava*.

Posle je, u podrumu, uz pravu kafu prepričavala Luli kako su je otpustili. Odveli su je u sobu, i pokazali joj krevet, tik do kreveta u ćošku na kome je debela baba od jutros - ona što je upala kod interniste nanevši joj u prolazu lake telesne povrede - već rasplela sede kose i krenula da raspoređuje zaduženja mlađim cimerpacijentkama. „Eto vidiš, džabe si dizala dreku", rekla je Harijeti, „obe smo stigle." Joj kako mrzi ljude koji bi i govna jeli preko reda! Sestra se razgalamila na nju zašto su joj laboratorijski rezultati bajati, kao da je ona samu sebe držala na čekanju ovako dugo, i napila joj se krvi, u epruvetu. Hari je pitala u koliko sati je *sutra* ta operacija, na šta ju je ova zgranuto pogledala i pitala otkud joj ideja... A šta ja onda ovde radim ako to nije sutra, pitala je Hari. Pa *čekate na red!* Aaaaaaaa-aa? Dokle? Do kraja nedelje, valjda, a možda i duže, ko zna, veliki je pritisak... Od prozora ju je delila debela baba. Da nije, bacila bi se kroz njega, rekla je Luli. Istog časa.

Sestra je primetila njeno psihičko stanje - ili ga je namerno izazvala, ubacila je Lula - i ponudila joj, ukoliko je iz Beograda, da se vrati kući. Planovi operacija prave se od danas za sutra, dakle dolaziće svaki dan posle podneva, a najkasnije do šest, na odeljenje da vidi ostaje li... To su znači bili oni ljudi u odeći za ulicu?! Glavačke je pristala. Samo je trebalo da im potpiše nekakvu dnevnu listu.

Glavačke je potpisala. I evo sad vidi da je potpisala otpusnu listu, ono, da je svojevrijedno napustila bolnicu.

„Upizdumaterinu“, na ivici je suza, „šta sad ovo znači? Da mogu da me ne prime nazad? Da sam sjebala...“

„Smirite se! Znači samo da bolnica ne želi da odgovara za vas dok ste napolju. Vi ste zvanično u bolnici“, objašnjava strpljivo Lula.

„Gluposti, pa sigurnija sam napolju nego ovde. Ovde ubijaju! Imaju čak i serijskog ubicu volontera a ne samo ove stalno zaposlene... Tvrдите da neće da me zajebu...“

„Ne brinite! Rutinska stvar. To je sad vaš krevet i ničiji, dok se ne operišete, za socijalno, od danas ste u njemu, od danas ga plaćaju. Iako nije trebalo to da radite. Trebalo je da ostanete, mnogo ste... Trebalo je da ostanete!“

„Zašto?“

„Da čuvate red. Da im budete na očima. Da... Ne znam, uštedeli biste sebi par dana, sigurno, čekajući ovde. Bar dvoje će upasti preko veze...“

„Pa da se vratim gore?“

„Nemojte sad, šta je bilo bilo je. Idite kući. U stvari čekajte“, pogleda na sat, „idemo zajedno, za koji minut završavam, povešću vas.“

„Taman posla, nemojte zbog mene.“

„Sve je u redu“, nasmeja se Lula, „ionako bih išla, dogovorila sam se još jutros sa Olgom da ću doći po nju, ide kući da skuva...“

„Vi ste je dovezli jutros u cik zore?“

Lula sleže ramenima i trepnu. O mamicu joj, tako je ona mislila da čuva Reksa! Sa šoferom na relaciji Miljakovac - Blok 44. What friends are for.

Ubica čitavu ovu proceduru previše dobro zna da bi se dao zajebati kao Hari. Prvo, nema nerviranja, samo staloženo, nigde ne žuri, internista je pijana budala, s anesteziologom nema šta da se priča, sve je to puka formalnost. Gore na odeljenju zauzima krevet i ne ispušta ga.

Došao je tek oko pola deset, iako je u telegramu bilo napisano osam, tako je izbegao najgori krkljanac u hodniku. Na odeljenje je stigao nakon što je Hari sišla kod Lule, a možda i nakon što je napustila *Švarcvald*.

A onda je najednom nastala nekakva strka, sestre su se zatvarale u svoju sobu i nešto kokodakale, dežurni lekar je nekud otrčao, pa se vratio, pa opet... Tek posle sat vremena nastavili su ponovo s prijemom, sestra sa klipbodom je bila potpuno usplahirena i pobrkana. Šta se dogodilo? Još jedno ubistvo. Dr Oleg Janković, već je u mrtvačnici, ne zna ništa više od toga. Bio je omiljen, mucala je, ali to ubici nije delovalo nimalo iskreno.

„Ja bih na dnevnu listu, ako nisam sutra na programu“, predomislio se ubica naglo.

„Iz Beograda ste?“ pitala je sestra.

„Da, nije mi nikakav problem da stignem kad god...“

„U redu.“

Naravno da je u redu. Ne bi bilo u redu sedeti besposlen u bolnici po kojoj vršlja policija i traži te, raznosivši otiske prstiju okolo. Ko bi rekao da će ga tako brzo pronaći, nije bilo predviđeno... Nije važno. Uostalom, bolje da se vrati kući, kupatilo je noćas izgledalo kao da se u njemu snimao Psiho. Od onog crvenog kolor šapona, dok ga je ispirao iz glave, treba dobro da izriba kadu i pločice.

15. NEMOŠNICA, NA KRAJU BALADE

Crvenokosa je, pročitavši na Internet izdanjima srpskih novina da je za njom raspisana poternica Interpola zbog ubistva dr Olega Jankovića, odnosno sumnje da je ubila doktorke Vrzić i Stanić, kao i Pavla Ćosića, sela u avion u Frankfurtu, gde živi kad ne ispravlja krive Drine po srpskom zdravstvu, i doletela za Beograd da se preda.

Novinarima koji su je sačekali na surčinskom aerodromu izjavila je da priznaje sve zločine za koje je terete, *za sada*, ma šta to značilo, i da će mirno sedeti u istražnom zatvoru i neće uzimati advokata, ali ni odgovarati na pitanja policije, dogod ubica *još ima šta da kaže*. Tek ovaj deo novinarima nije bio jasan, ali su ga svejedno preneli.

Nakon čega je Crvenokosa sela u taksi i odvezla se u MUP, za razliku od pripadnika medija policija nije imala pojma o njenim namerama da se preda, te su joj u tom smislu uskratili prevoz maricom, odnosno na aerodromu nije bilo predstavnika reda i zakona koji bi je prihvatili.

Ono što nije jasno novinarima, Harijeti je kristalno jasno - Crvenokosoj je konačno došlo iz dupeta u glavu da ovde pravdu u legalne tokove uterati neće i sad pomaže ubici da dovrši posao.

„I šta ako se ubica posle ovoga pritaji i nju osude?“ pita Olga, upravo je stigla da po šesti jubilarni put isprati Harijetu na operaciju.

„Ma jok, njeno glupavo priznanje ne bi prošlo čak ni na našem sudu, gde su mi japanke? Jebote, izuvaj mi japanke, te su mi za operaciju, kako nepogrešivo nagaziš...“ Hari ponovo pakuje ranac.

„Samo mi nije jasno zbog čega oni svakog popodneva hoće da te *vide* u toj bolnici, zašto ne može telefonom da se proveriti?“ Olgi se već smučilo. Dođe s Miljakovca, isprati Hari, a ova se vrati posle dva sata, izbezumljena. Nije na programu za sutra.

„Prvo, ne daju *poverljive* informacije telefonom. Nema čuvanije državne tajne od toga kad ću ja da se operišem. Drugo, hoće da vide da l' sam još živa. Možda sam riknula pa da im se ne umuva neko u

moj krevet, na kvarno, telefonski. Mogu samo službeno umuvani na kvarno, ništa samoinicijativa kreativnih bolesnika. Bilo je pokušaja... Tako su mi objasnili, manje-više. Treće, ne ispituj me ništa, ubiću se. Ajde preslišavanje. Gde su *pijamas*? Gde su gaće? Kojim redom mi donosiš gaće ako zaginem..."

„Znam, umukni, ubiću se i ja. Uzmi taksi, napolju je pakao", uveliko je leto, obično dođe dva i po meseca posle proleća.

„Neću još da krećem, vidiš koliko je sati. Zamisli tek one dileje koje se nacrtaju tamo svaki dan u podne, a ovi jednog dana objave raspored u jedan, drugi dan u pet. To se zove mazohizam", Hari je povukla rajsferšlus na rancu, završni kadar pakovanja, šesti put.

„A tek ovo što se zove mazohizam, moj", mrmlja Olga, misli Hari je ne čuje. Koja se i pravi da ne čuje.

„Da smutim ladnu kafu?" ipak bi malo da je odobrovolji.

„Imaš leda?"

Bilo je. Sad treba utucati bar još sat do Harijetinog polaska, a njih su se dve za ovih poslednjih nedelju dana sedenja na *dnevnoj listi*, čitaj kecanja u zdrav mozak na operaciju osuđenih, jedna drugoj već toliko zgadile da je svaki normalan razgovor gotovo nemoguć. Olga ipak pokušava:

O: Jesi videla jučerašnje novine? Ostavila sam ti. Kaže Lula...

H: Šta ti radi Višnja?

O: A? Nemam pojma, nisam je čula skoro mesec dana, što pitaš, krečila je, to izbegavamo, posle je...

H: Posle je Lula bila interesantnija, jebo Višnju. Lula pa Lula. Zato pitam. I jebo mene.

O: Ljubomorna, ovo mi se dopada!

H: Ha, nadaj se. Šta kaže Lula?

O: Ništa. U vezi sa Dunjom. Kamilom, kako je ti zoveš. Kaže da je potpuno odlepila i da bi sin trebalo nešto da preduzme, svi će pomoći ako bude trebalo da se hospitalizuje, i ona i ćerka, tek ćerka je u rasutom stanju. Ali sin mora da preuzme odgovornost, ne može...

H: O čemu ti pričaš?

O: Pa jesi čitala novine?

H: Nisam, bre, nisam! Šta je bilo?

O: Otkud onda znaš za crvenu nesreću, da se predala na aerodromu?

H: Bilo na kanti, direktan prenos, javio mi Laki. I, šta je bilo?

O: U, jebote, to sam propustila! Nego, Dunja dala oglas u svim novinama, ono, sine, po pola strane, znaš koja je to kinta. Za informaciju koja će odvesti do Miloševića, *živog ili mrtvog*, poklanja kuću na Neimaru.

H: Ha, ispada da joj vredi više nego ratni zločinci! Znaš kolka je to kućerina.

O: Ne zezaj se, žena je stvarno luda...

H: Ludak je onaj ko je to pustio u novine, a još veći... Idem.

O: Molim te, taksijem, užasno je napolju, vrati se posle basom ako si baš navalila da se mrcvatiš. Nemoj na pedeset stepeni.

H: Nemam nameru danas da se vraćam. Ostajem.

To kaže svaki dan. Danas je konačno zaista ostala. Evo je, leži u krevetu debele babe. Možda i za mene neko kaže debela baba, pomisli. Budući da su u osmokrevetnoj sobi tri žene evidentno značajno mlađe od nje. Dve *tiroidice*, kako ih zove sobni kapo, brkata suster Milijana, i jedni jajnici, na sreću benigni, koji ujutro idu kući, za Bijeljину, doduše ne u paru već samo jedan, drugi je pao na stratištu dijagnostike, devojka ne prestaje da cvrkuće u mobilni razdragano. Svima je okrenula leđa, a s leđa - Barbika. Dve žene su evidentno starije. A dve... tu negde. Jedna od njih spava preko puta, kažu ceo dan, u podne su je doveli iz šoka, ova druga leži u njenom krevetu i gleda u plafon. Ona u babinom. Baba je očito već kod kuće. „Eto vidiš, džabe si dizala dreku, obe smo stigle!“ priseća se Hari kako ju je ovde dočekala prošle nedelje, omamutijebemmatoru. Nije htela u taj krevet do prozora, nije htela *posle* babe koja joj je utrčala preko reda, potpuno iracionalno, šta je tu krevet kriv.

„Nešto ste pogrešili, nije to moj krevet, već ovaj“, slučajno prazan u tom času, žena je bila u kupatilu, „na njemu je bila moja lista...“

Žena se vratila i legla u *njen* krevet da proučava tavanicu.

„Lezi ovde, *dojkice*, i uživaj! Mogla sam da ti ostavim tamo“, suster Milijana manu brkovima prema krevetu preko puta, „ali bolje ti je ovde, tamo duva. Imaš i pogled.“

Istina, donacija GTV okačena iznad Harijetinog uzglavlja štectala je ko kalašnjikov - ka-la-šnji-kov-ka-la-šnji-kov, tako nam i treba - i plasirala rafale ledenog vetra pravo u ženu koja spava. Do Hari je stizao samo rikošet, sasvim prijatno, neka je večna slava hvala Bobi Štapiću i GTV. Ali...

„Ima temperaturu pa je ladite?“

„Samo ti lezi i ne brini. Čekaj, čekaj, prvo spakuj te stvari, ništa ne sme da bude na nahtkasni sem čaše i vode. Te snimke pluća ispravi i stavi pod dušek.“

„Zaboraviću ih“, sasvim je sigurna Hari, sve zaboravlja, evo, kad reče čaša, zaboravila je plastične čaše, ostale su na pultu u kuhinji, Olga je...

„Nećeš, podsetićemo te, lezi.“ Reče i zapali nekud.

Hari je zadigla dušek i stavila snimke, na gomilu tuđih, zaboravljjenih, *nisu* ih podsetili, razdvojila ih je nekom bednom šarenom novinom koju joj je Olga uvalila. Nekakav *Vidim*, na naslovnoj strani dr Milošević, u krupnom planu, nasmejan, preko njega debela, masna slova, TRAŽI SE, ŽIV ILI MRTAV a ispod malo sitnije U ZAMENU ZA VILU NA NEIMARU. I još sitnije MOBILIZACIJA MEĐU BEOGRADSKIM LOVCIMA NA GLAVE. Savršeno, baš će to da čita, pravo mesto, savršena tema. Hari pusti ivicu dušeka registrujući da je lakat uopšte više ne boli, i on pufnu nazad u ram ispuštajući oblak prašine, sve puf-puf. Žena na krevetu kraj nje okrenu glavu i pogleda je prekorno ali ne reče ništa.

„Izvinite. Sreća što smo na onkologiji, ovo bi na infektivnoj moglo da bude opasno po život.“

Ništa. Vratila se plafonu. Plafonjera.

„Jesi legla, hoću da te vidim kako si legla“, suster Milijana je zavirila u sobu u prolazu.

„Legla sam, jebote, legla sam, u šest po podne, štakojikurac...“ gundā Hari sebi u bradu kad Plafonjera pored nje prozbori:

„Samo da završi smenu, posle... Lezi dotle.“ Legla je.

„Eh, ode Živka“, ovo je baba iz ćoška po dijagonali. Šatirana, u batistnoj spavaćici od soma i osamsto, Hari je imala dva i po meseca da ispita tržište i da se na kraju odluči za dugačku majicu, u čemu i inače spava celog života. Dokupila je samo nešto gaća, muških pamučnih bermuda od po trista dindži, dođu joj do kolena, vrućina je,

ko ih sve jebe, mislila je, nije računala da GTV donaciju. „Ode! A mi... eeeeeh...” ovaj uzdah bi probudio i ženu što spava kad ne bi bila drogirana. Ovako je samo zaječala.

„Ko je Živka?” pita Hari onu do sebe a baba joj odgovara:

„Tu je bila, u vašem krevetu, eeeej, *naša* Živka, šta ćemo mi jadne bez...”

„Ubiću je!” zarezala tiho Plafonjera.

„Živku? Mislila sam da je umrla?” upita je Hari s nelagodnom, nije valjda ovde, *pod njom*, umrla, i izmami ženi slabašan osmeh.

„Ne nju. I nije umrla već je puštena kući.” A onda se ponovo smrknu. „Ja nisam.”

„A? Tako”, laknu joj. „Pa dobro, bolje je da odležite neki dan duže, sigurno vas ne bi držali bezveze.”

„Živka je rekla da ležiš tu i čutiš dogod u drenu ima više od...” meša se Šatirana Baba.

„I nju da slušam”, obraća joj se u pola glasa Plafonjera. „Nju ću da ubijem, majke mi.”

Čula ju je. Izazivački ignoriše.

„Živka je bila duh ove sobe, sve nas je bodrila, da izdržimo...”

„Šta bre ti *izdržavaš*, ležiš ko trut i čekaš”, gundala Plafonjera.

„...sve znala, umela da podvikne sestrama, da viš kako lete kad im *moja* Živka...”

„Već mi pomalo ide na živce to sa Živkom”, skoči na noge lagane Tiroidica 1, „idem da prošetam. Je l' treba nekom nešto?”

Devojka je zvučala vedro, živahno, a tako je i izgledala. Mrškasta, u lihtplavoj kineskoj letnjoj haljinici na bretele - pazi, savršeno, tek ovo može da prođe kao spavaćica, pomisli sa zanimanjem Hari, al nema moj broj, jebiga - izvukla je šareno šalče ispod jastuka i obmotala ga oko vrata. Ovo je sad ulična verzija.

„Uzmi mi kredit”, kaže joj Tiroidica 2, dundasta crnka u mornarskoj majici i teget šortsu, sa velikom gazom na vratu. Ne prestaje da kucka SMS poruku dok drugom rukom pretura po fioci, vadi petsto dinara spakovanih na veličinu poštanske marke. Ko reče marka?

„Ideš do pošte?” pita Plafonjera, Hari ih sve začuđeno posmatra, gde je ova pošla, kakav kredit, koja pošta, pošta je udaljena čitavu autobusku stanicu od ulaza u *Švarcvald*, do koga opet ima dobrih pet minuta peške.

„Zašto da ne!“ Tiroidica 1 se češlja pred ogledalom iznad lavaboa. Valjda je u ogledalu spazila Hari, tek, okreće joj se. „Ja sam frizerka. Imate divnu kosu! Ako hoćete, mogu doveče da vam napravim frizuru, za sutra. Sutra se operišete?“

„D-da“, promuca Hari.

„I ja, biće ovo dugačka noć.“

„Da mi baciš pismo“, Plafonjera joj pruža koverat, adresiran, s markom.

„Rešila si? Krajnje vreme“, Tiroidica 1 uzima pismo i objašnjava Harijeti. „Tri dana se premišlja, hoće li ili ne. Dojka? Rekla nam Milijana da stiže još jedna *dojkica*, ja ću da vas obrijem ispod miške večeras, ne brinite.“

„Oobrijala sam se prekjuče“, muca Hari i dalje pod naletom ovalike pozitivne energije na ovakvom mestu. Ili je to ta tiroidea, pitaj boga.

„Svejedno, mora ponovo, a švarcvaldski berberin je manijak za izbegavanje, zamislite vi da je Danicu“, zakikota se, „iz čista mira obrijao do pola. Zavitlavao se.“

„Idi, mala“, Plafonjeri nije do ove priče. „Požuri zatvoriće se pošta.“

„Što? Kako?“ Harijeti jeste.

„Pola *one stvari!* Uzduž. Ubedio je da tako mora. A trebalo je samo da joj obrije jednu nogu do kolena. Operisala mladež. Dobro, malo veći.“

„Maligni melanom“, evo je Šatirana Baba, „rekla mi Živka. To ne valja, nikako. Loša prognoza. Kod mene...“

„Ti kurcu neš valjati ako ti ja ustanem“, mrmlija Plafonjera i poče da se pridiže na jedan lakat. Ispod svilenkaste gornje pižame, ovaj model nije viđen po gradu, obe su joj dojke na mestu, ali je ona leva, bliža Harijeti, značajno veća, gomila gaze. I crevce. I kesica sa krvavim sadržajem, uz levi bok. Žena je hitro pokri čaršavom videvši kako Hari blene.

„Vi, madam, treba li vama nešto?“ Tiroidica 1 je napravila kniks pred Šatiranom Babom.

„Jesi šašava“, kaže Tiroidica 2 između dva SMS-a.

„Ne treba mi ništa, sve što mi treba doneće mi moji“, uvređena je Šatirana Baba.

„Živka vas je sve pozdravila, sad mi se javila, stigla je u Ripanj“, suster Milijana navukla civilku. „Odo ja, vidimo se sutra po podne. Vas

dve srećno ujutro, pustiću vodu za vama kod kuće", okreće se Harijeti i Tiroidici 1, „je li, a gde si ti kao pošla tako uparađena s tim šalčetom?"

„Imam dečka na plućnom, imamo sudar na stepeništu, da popušimo po jednu", zeza se mala.

„Beži mi s očiju", sister Milijani se nasmeja brk.

Odoše, obe. Žena koja spava ponovo zaječa u snu.

„Idem da operem kosu", javlja se Barbika iz Bjeljine, izgleda da je završila prekodrinski telefonski razgovor.

„Juče si prala kosu", ovo je, naravno, bila Šatirana Baba. Onu drugu babu Hari ne vidi od Plafonjere, ta ćuti sve vreme.

„Praću kad mi se pere, neš mi ti zabraniti. Neću valjda kući vaka masna."

„Idem na kafu", reče Plafonjera.

„Mogu li s vama?" upita Hari, a ova slegnu ramenima, uz malu bolnu grimasu.

Sede pored automata i piju tanku filterušu, produženi espresso, pisalo je na dugmetu. Nekoliko plastičnih stolica dalje grupa muškaraca gleda Đokovića i glasno navija. Društveni život. Za ovu je priliku Plafonjera krvavu kesicu obukla u neprovidnu *Maxi* kesu za samoposlugu koju drži ko tašnicu preko leve ruke.

„Po tome vidiš ko je operisan a ko čeka", objašnjava škrto.

„I ja ću imati?" jedva živa pita Hari.

„Ne znam. Tiroide nemaju. Ni mladeži."

„A... ovaj... dojke?" pored njih upravo prolazi jedna *možda* dojka, ali *svakako* šminkerka, sa teget *Mango* kesicom iz koje viri crevce. Veoma fensi, pomisli Hari koja se ne razume u brendove.

„Zavisí. Živka nije imala", pokulja iz Plafonjere. „Prošla bez drena, ko pas kroz rosu. Benigno. Ništa. Bubuljica."

„Ko je, do đavola, Živka?" Harijeti je već prekipelo.

„Jedna odvratna babuskera."

„To znam, videla sam je prošle nedelje, i zapamtila, ali ko je?"

„Nekakva medicinska sestra u penziji, ko da je svu pamet zbog toga posisala. Sve ta zna, i ko će kolko da živi, i kad će ko da umre, važno je da ona neće, nikad, a ja..." iz Plafonjere najednom grunuše suze, bez jecaja, prosto voda, „dva sina imam, od pet i devet godina,

ne znaju, niko ne zna, muž i ja krijemo, od svih, moram kući, ne mogu bez mene, a kako će ako..."

„Izvini, zasrala sam." Pred njima stoji Tiroidica 1, u jednoj ruci najlon kesa puna čipsa, čokoladica, kafe i sličnih beskorisnih gluposti, u drugoj Plafonjerino pismo. „Jeo mi se sladoled da crknem, i onda sam prvo ušla u radnju, bezveze, i nakupujem, za sve pare, za sutra, da častim kad se probudim. Tu uplatim i malo telefon, potrošim sve što sam imala u novčaniku do poslednje pare, čak mi i zafalilo sedam dinara, pa sam njoj uplatila 493, i onda odem u poštu i cvrc."

„Bila zalepljena marka", Plafonjera jednom rukom briše oči, drugom uzima koverat, čudi se.

„Ma bila, al nisam imala osam dinara da doplatim za marku za crkvu Svetog Save pa nisu hteli da mi prime."

Hari se izbeći na Tiroidicu 1. Pa planu.

„Omamuimjebem", stisnu zube, „omamuimmaminujebem-daimjebem!"

„Ne huli", Plafonjera joj je spustila ruku na golo koleno i Hari se trže. Otkud zna? Otkud zna koga psujem? Možda sam samo psovala poštansku službenicu po ženskoj liniji? Kuracsamnju.

„Oćeš nešto od ovoga, ne mora da čeka sutra", nudi Tiroidica 1 Plafonjera, pruža joj celu kesu, vidi se krivo joj onoliko. „Za nas nema", nasmeši se na Hari, „nema klope, meni je sladoled bio poslednji. Možemo još vodu do ponoći..."

„Neću, hvala."

„Idem da ostavim."

„Četvrto veče zaredom ne jede, i ne pije, i onda je ujutro pomere", mršti se Plafonjera za devojkom u plavoj haljinici. Skinula je šal, pa je to sad spavaćica, primereno.

„Odakle si", pita je Hari, još ne može da se smiri.

„Iz Zemuna."

„Dobro iz Zemuna", sigurno nije iz Zemuna, po govoru je... „mislim pismo, ne pišeš pismo u Zemun."

„Bratu, u Šabac. Moram da im saopštim, ne mogu telefonom, nemam duše, ako se meni nešto desi, zbog dece, otac i majka", Hari je ništa ne razume i sve joj je jasno. „A sve odlažem."

„Slušaj, sutra će doći moja drugarica, daćemo njoj pismo."

„Sutra ću ja biti kod kuće.“

„Kad se vratim s operacije tebe nema?“

„Aha. I Barbika ide kući, i ona druga mala s tiroidom, i ona gospođa pored mene, ona ti je isto dojka, otišla cela, kod mene četvrt...“

„Ona što ćuti?“

„Drema. Daju joj bensedin dvaput dnevno, injekcije.“

„Zašto?“ Plafonjera sleže ramenima.

„A ona što jauče?“

„Ne pitaj.“ I neće. „Ostaje ti mala. Al ona ostaje samo dva dana, posle. Ko zna koga će da stave.“

„I baba. Šatirana.“

„Da. Ona je prekosutra na programu.“

„Šta joj je?“

„Dojka, šta drugo. Al' njen je mali“, opet bujica bola. „Njen je *najmanji*, sere. I jedva su ga videli na ultrazvuku, ma... *pod mikroskopom* su ga jedva videli, i to nije ništa, oporaviće se, važno je samo da se *ne sekira*, i odma će da ozdravi, i njoj je doktor rekao da uveče pije čašu vina mesto pilule za smirenje, jer se ona sekira, a svima je to isto rekao, to ti je ona budala dole na prijemu, svima to priča, kako su pilule kancerogene, a muž je odma posle rekao da joj je kupio flašu pro kordem, najfiniji, sve za nju, i pobacao sve njene bensedine, čeka je na vitrini, ja nemam vitrinu, nemam ni stan, iznajmljen je, soba i kujna na Prigrevici, moj muž je izbeglica, dobar je čovek, moj stariji uči šah, mnogo je pametan, i osetljiv, ako se meni nešto desi ne znam šta će, a ona samo zove u onaj mobilni, proverava ih, sina, snaju, unuke, ko je pošo ko je ošo, izvoljeva, oni donose, od ptice mleko, ne fali ni meni, ne kažem, ništa mi ne fali, moj čovek radi, satire se, sad i kuva i pere i laže, moram da kažem mojima, bratu, oni su ljuti, nismo u zavadi al' znaš, ne mogu da oproste, veliko imanje a ja se udala za sirotinju, moj muž je gradski čovek, iz Knina, ne može da radi zemlju, ne ume, radiće, ako se meni nešto desi, al' moram da im kažem, da ih spremim, znaš...“

„Znam“, prekide je Hari naglo, jer bi ova mogla tako do sutra, da cima roman u pogrešan žanr. Pažljivo zagrlji Plafonjeru, skoro je ne dotičući, sedela joj je s leve, operisane strane. „Znam. I biće sve u redu. Već je sve u redu. Sutra ideš kući. Već si ko nova.“

„Sramota me od dece.“

„Zašto?"

„Što sam bolesna."

Hari prepusti repliku. Đoković je dobio set, u jeeeeee-eeeeeee!

„Samo da izdržim dok malo ne stanu na noge."

„Dok se ne požene?"

Dve se žene saučesnički nasmešiše jedna na drugu.

Nije mogla da zaspi, uprkos spavaćoj piluli koja joj je sledovala, njoj i Tiroidici 1. Šapuću, da ne probude ostale.

„Znaš kad se Danica, ona, melanom, znam ja šta je melanom, Danica je jebala čvorka, ako sam frizerka nisam neobrazovana, isto ovako pre neko veče, ujutro operacija, dali joj bensedin..."

„Ne volim bensedin, samo mi siđe u noge, a ne spava mi se", prekida je Hari.

„Meni ni ne siđe. Ništa. Nego Danica. Zaspala i pripiški joj se. I ode tako sva bunovna. Vрати se i dođe kod mene, sedne na krevet, kaže ovi su renovirali! Šta su renovirali? Noćas su renovirali klozet. Kakav klozet šta pričaš? Kaže sve pločice s bordurom, ima bide, i tuš kabina sa staklom, i roze debeli peškiri, šamponi..."

„Pa nije ovde prljavo, mislila sam daje mnogo gore."

„Nije, nije, nego je trebalo da je čuješ, pločice sa zlatnom bordurom, mislila sam... Al, kaže, ima čuvar. Kakav čuvar, bokte! Ima čuvar, spava ispred, nije ga videla kad je ulazila, posle vidi spava."

„Sereš?"

„I ja sam mislila. Onda se setim, ona upala u apartman, onako sanjiva. Tu je, druga vrata do našeg kupatila, zabrojala se a u hodniku pomrčina. Popiškila se buzdovanu u talijansko kupatilo. Taj je spavao. Čuvar! Apartmana."

„Ko je spavao?"

„Otkud znam, videćemo."

„U čitulji?"

„Na naslovnoj ili na sportskoj, zavisi. Neki fudbaler, ne znam kolka je stvarno fora, ne razumem se, znam samo da za vreme posete deca opsedaju taj apartman, dođu kod majki a odu po autogram... Ima samo dva apartmana u celom Švarcvald, jedan je ovde na spratu. Taj igra negde u inostranstvu, a ovde se leči, ne razumem ga, ima pare..."

„Ajde da spavamo, sutra..."

„Još pet sati.“

„Šta još pet... neće valjda da me operišu u šest ujutro, u cik zore mamurni“, uznemiri se Hari, kao da već nije dovoljno uznemirena.

„Ne, u šest će da nas probude, daju nam pižame za operaciju i zaviju nam noge elastičnim zavojima.“

„I onda?“

„Ne znam, ja obično čekam do deset i onda mi kažu da su me pomerili za sutra. Onda se najedem i napijem vode. Posle mi muka.“

„Biće sutra, ne brini. Sutra ćemo zajedno... Spavaj.“

Kuracspavanje. Krevet s pogledom, šta reče brkata Milijana. Pun mesec. Puca pogled na ceo Beograd u daljini. Svetlucava maglina probija kroz kokošije slepilo. Usred nje šljašti, oči izbija, zbunjuje satelite i neidentifikovane intergalaktičke letelice - hram Svetog Save. *Vaša Svetosti*, počinjalo je ono pismo koje joj je Crvenokosa donela, koje je njena tetka... Čim preživim ovaj... idem da je vadim iz bajboka, ludu jednu, pomisli.

„Cirkus Adrija“, reče neko, potpuno jasno i glasno, Hari sede u krevetu i poče da se osvrće po uspavanoj sobi - četiri dojke, dve tiroidee, jedni jajnici i jedno ne pitaj. Jedva ju je primetila. Onu stariju gospođu koja je cele večeri dremala, desno od Plafonjere. Sada je stajala uz prozor, ne njen, već onaj dole, drugi, pored žene koja ječi. Opet ječi. U kontralajtu od mesečine vidi joj samo obrise, debeljuška-sta, srednjevisoka. Mora da je ipak bila zadremala kada joj je promakla.

„Nešto ste rekli?“ upita.

„Ne spavate? Rekla sam cirkus Adrija.“

„Ne razumem?“

„Kad sam bila mala, ne tako davno, pre pola veka otprilike, tamo na vračarskom platou, nije još bilo biblioteke. Ničeg nije bilo, samo stara crkvice i dva Derokova zida, velika prazna ledina, ni trave nije bilo, i tu je... Gostovao je cirkus Adrija. S velikim točkom. Svake godine. Prvo sam išla s roditeljima, kasnije i sama, s društvom iz škole. To su mi bili prvi samostalni izlasci. Bila je, znate, i ona kuća s iskrivljenim ogledalima, ima nekakve simbolike...“

„Je li?“

„Ne umem da vam objasnim, samo osećaj. Ali ni cirkus Adrija nije ovako neukusno sijao. Sramno. Nije to naša vera. Viđala sam po

Egiptu, po turskim selima, to, tako te niske sijalice koje iscrtavaju ivice džamija, čari elektrifikacije. Ovo je... dekoracija za pravoslavni Grand show? Deroko se u grobu prevrće."

„Hm. Da." Harijeta baš i nema izgrađene neke estetske kriterijume, verski je zatucana, pri tom nikad nije bila u Egiptu i Turskoj. Za Deroka je mislila da je neki pilot? Jedno joj je ipak jasno: „Što jes jes. Sija za sve pare. Za osamdeset i četiri miliona dinara *iz budžeta*. Dva mamiona, ona dobrotvorna, geteveova, pokretni mamograf, znate, pratite akciju, fali još malo za jedan, u te sijalice je skrkanu *dva*, i četiri miliona kusur, *da se osveštaju*." Jebem ti državu u kojoj se od bolesničkog novca, jer i na smrt bolesni su poreski obveznici, osvetljavaju crkve. Jebem ti državu, tu istu, u kojoj istovremeno televizijske stanice žickaju lovu da bolesnicima kupe medicinske uređaje. Ne, jebem ti ja nas bolesnike! „Nadam se da ne pišete nikom pisma?"

„Ne? Zašto?"

„Nije važno. Laku noć."

Ubica zna bolje. Uopšte nije prespavao u bolnici, čemu, samo da se frustrira džabe. Sa torbicom preko ramena prošao je pored portira oko pola šest, uveliko je svitalo, dobro jutro - dobro jutro. Liftom se popeo na odeljenje, ušao u svoju sobu, malo niže dole niz hodnik od Harijetine. Presvukao se u spavaćicu, i tako neće dugo biti u njoj, na operaciju se može samo u onim državnim, i sa dna torbe izvukao dve kutije s elastičnim zavojima. Pogledao na sat. Petnaest do šest. Bolje da to uradi sam. Umotao je sebi noge i legao da odrema dok ne počne jutarnja strka.

16. ŽENICE, BUĐENJE!

Nepoznata sestra gundā jer lift nikako da dođe. Pogleda na sat i reče:

„Ajde, idemo peške. Dabogda se zaglavili.“

Vucara je naokolo, preko pola bolnice, do operacionog bloka. Hari ne može da je stigne. Elastični zavoji na nogama toliko su dušmanski zategnuti da se ivica ispod kolena useca u meso. Oseća da su joj kolena narasla ko krofne. Bajate, ukručena su, nabada za sestrom ko sakata i pridržava donju pižamu. Gornja je u redu, ima sva dugmeta, malo je velika, sigurno je dobila mušku. Nema ovde muška - ženska. Iste su. Porhetske, prugaste, jednake šare, razlikuju se samo po veličini i tome koliko je hiljada pranja koja preživela. Gornja je skoro nova. Donja je potpuno izbledela, mala, tesna joj je u butinama i nema učkur. A Hari nema gaće, i to su joj uzeli, uspomenu na bivšeg muža. Čvrsto drži krajeve šlica, negde na kukovima, nije uspela da je navuče skroz na dupe, boji se spašće joj ovde nasred hodnika i ostaće gola. Zato joj se nogavice vuku po zemlji, uporno ih gazi papučama, obrisala je podove celog *Švarcvalda* specijalnom *Švarcvald* pižamom sterilisanom za operacione sale.

„Požuri, kasniš!“ dovikuje joj sestra preko ramena, ja kasnim, *ja*, bespomoćno besni, izula bi papuču i gađala je, ali ne može da pusti pižamu. Ni da ostane bez papuče u prljavom hodniku na putu za operacioni blok.

Koji se konačno ukazao, put im je preprečila staklena pregrada na kojoj piše OPERACIONI BLOK. Ispred nje miting. Desetine ljudi, valjda rodbina onih što se operišu unutra, tiskaju se oko kliznih vrata, čekaju da se bace na prvu osobu u zelenom koja odatle izađe *Doktoredoktoresamodavasneštopitam!* Agresivni su u svom nestrpljenju, oseća se i s leđa, Harijeta najednom upade u frku kako je neće pustiti da prođe, da će *zakasniti* i onda...

„Ovamo“, cimnu je za mišicu sestra, nije ni primetila da ju je sustigla, i zaustavi je na pet-šest metara od staklene barijere. Ispred

jednih običnih vrata, na kojima piše BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN, kao i na stotinu drugih u ovoj bolnici. Jedina je razlika što kraj ovih vrata na drvenom stočiću stoji - ikona! Prava pravcijata ikona, dobro, reprodukcija, prislonjena uza zid, ispred nje poslužavnik sa sitnim novcem. I ne tako sitnim, eto i jedne hiljadarke, dve petstodinarke... Ko cepa karte? Niko!/? Savršeno, pomislila bi Hari samo da je u ovom trenutku sposobna da razmišlja, da ne reaguje kao živinče saterano u sudbinski ćošak. *Savršeno!* Mnogo bolje nego da je neko preko hodnika razvukao krpenu parolu VI KOJI ULAZITE, OSTAVITE SVAKU NADU!, što je ruku na srce mnogo primerenije stvarnom stanju pacijenata. Ovako, nada postoji. Povoljno. Daj šta daš, može i u metalu. Vidiš kako crkva svoj komercijalni program sprovodi mnogo efikasnije nego oni dole, u prizemlju, kod Minotaura. Nema blagajne, redova, čekanja, popne se, bre, mušteriji na noge, baci joj se pod točkove ako treba, ukoliko mušterija u operacioni blok stiže kolicima. Pomislila bi, al' ne može sad da misli. I poželela bi da i sama spusti neku paricu, al' ne može, mora da pridržava gaće pižame bez učkura, da joj ne spadnu. Pred ikonom. Ostadoh u beznadežnom položaju zbog jednog običnog učkura, *neizostavno* bi pomislila.

Sestra lupa na vrata BESPOSLENIMA ULAZ ZABRANJEN. Ništa. Opet lupa. Ništa, brate.

„Čekaj tu.“ Energično je razgrnula sve koji su joj se preprečili na putu ka OPEKACIONOM BLOKU i počela da kuca o staklo. Izgleda da je nekom skrenula pažnju, pantomimom pokazuje nešto u krug, pa iza leđa. Klima tom nekom glavom i vraća se. „Sad će.“

Vrata im otključava mlada pripadnica operacionih snaga u zelenoj uniformi, lepotica krupnih tamnih očiju, crne kose smotane pod maramu od šarenog papira, valjda za jednokratnu upotrebu. Ima malu alku u nosu i četiri minduše u levom uvetu. Hari je minduše juče dala Olgi, da joj čuva.

„Gledaj da ne rikneš, na pamet mi ne pada da bušim uši“, rekla joj je krava.

„I nemoj, sačuvaj ih za snajku“, odgovorila joj je ono što najviše voli da čuje, da joj se bliži rastanak od klipana. Ili pojava snajke.

„Ajde, upadaj, ne ujedaju ovde“, gura je sestra, mala zelena je već nekuda otišla, bez reči. „Lezi... ček da vidim, lezi ovde i čekaj, ajde,

penji se. Pusti bre taj ućkur, šta si dosadna, ko te ovde gleda."

Sestra se saginje i uzima Harijetine papuće, crvene kineske japanke kupljene za dvesta dindži u Bloku 70 i specijalno za bolnicu, da se posle bace, podebela je, zapravo samo guzata, tek sad primećuje Hari, iako vitla za njom već pola sata po hodnicima.

„E pa odo ja", kaže ispravljajući se, malo joj je krv nagrnula u facu, prljave japanke je stavila pod mišku, jebote!

„Srećno."

„Čekajte", promuca Hari.

„Ništa nema da brineš, *ti* čekaš i radiš sve što ti se kaže. Ajde..." ode. Vrata su ostala otključana. Ali više nema papuće. A i visoko je. Hari se polako osvrće oko sebe.

Prostorija pravougaonog oblika, možda šest sa četiri, sva je u pločicama, belim, sa tek ponekim crnim redom, od poda do plafona, koji je negde visoko u pizdu materinu, i ne vidi se od nekakvih silnih cevi koje ga premrežavaju. Crvenih, plavih i belih. Prozor. Isto visoko, ne onoliko kao kod Lule u odžaku ali visoko. Gleda na... nema neba. Neki sivi betonski zid. Iznad prozora erkondišn, duva ko sumanut, užasno je hladno. Mora da im GTV plaća i račune za struju? Četiri kreveta. Ne. Četvoro bolničkih kolica. Prva, do vrata od hodnika, prazna su. Na drugima u polusedećem položaju neka žena, sklopljenih očiju. Spava? Na ovu cikovinu? Nogu savijenih u kolenima. Pokrivena zelenim hiruškim čaršavom do kragne. Kragne bolničke pižame kakvu ima i Hari. Hari je legla na svoj čaršav, njenim je kolicima spušten naslon, leži ko proštac na leđima. I drži krajeve donje pižame.

„Ženice, kako je?" Alkica u nosu pomolila se na vratima ispod Harijetinih nogu, tek sad ih primećuje. Kraj njih stalci za infuziju, prazni, i čiviluk sa nečijom tašnom. „Vi ste dobro?" obraća se pokrivenoj ženi, a ova ne otvarajući oči samo klimnu glavom. „Što se niste pokrili? Ozepšćete od ovog tajfuna", pita Harijetu kao da ona zna zašto se nije pokrila. „I kako to ležite, čekajte, neudobno vam je tako", prilazi žurno i pomaže joj da se pridigne, podiže naslon kolica. „E, ženice, ženice... Samo mirno. Lezite i opustite se, sad ću ja, za desetak minuta..."

„Tata ti *ženica*", promrsi tiho Hari kad je Alkica otišla svojim poslom.

Žena, neka bude samo *Žena*, okrenu glavu ka njoj, i polako otvori oči. Koje su joj se nasmešile.

„Mala je mnogo slatka“, reče tiho. „I savesna.“

„Jeste“, odgovori Hari, i sama zbog nečega šapuće. „Ali je taj izraz... Zvali su me i dušo, i draga, i srce, i *mače*... kako sve ne, otkad ovaj horor traje, sve gore od goreg, nema veze, ali to *ženice*... Odvratno mi je.“

„Da“, slaže se *Žena* ozbiljno. „Ali neke to vole. *Mnoge* to vole. Ja ne, kao i vi.“

„Ko na plaži“, dunu nešto Harijeti, setila se svih onih bermuda gore na odeljenju, sad ovo.

„Šta ko na plaži?“

„Ležimo ko na plaži, kao u ležaljka za plažu. Fali nam neki ženski časopis. I da umesto erkondišna sija sunce...“

„Dojka?“ upita *Žena*.

„Aha.“

„I ja, uvek ubace i poneku dojku između teških operacija, to im je *lako*. A plaža... pa to ćemo morati da zaboravimo. S dojkom. Odnosno bez nje, kako se već kojoj zalomi, svejedno, nema više mora.“

„Znam. Baš me briga“, Harijetu je zaista baš briga, i tako nije bila na moru godinama. Ali je evo ovog časa zamrzela i ležaljke za plažu za ceo život. „Iju!“ *Žena* je upitno pogleda. „Vidite ovaj četvrti, to uopšte nije ležaljka, kolica, to je...“ Četvrti krevet, u samom ćošku, desno od Hari, nije imao noge, još manje točkove, iako iste visine i širine kao kolica, bila je to crna lakirana daska zaobljenih ivica nekako pričvršćena za zid. Na njenoj donjoj polovini naslagana gomila zelenih čaršava, valjda zato nije odmah primetila. „Šta im je ovo? Ovde odlažu mrtvace?“

„Mislite zato je crno? Da ne pobrkaju?“ Obe se slabašno nasmešiše.

„Šta više čekamo? Kog đavola više... Ceo mi se život pretvorio u čekanje, ovoga, sad opet...“ Hari bi da bude nestrpljiva, ali nekako ni za to više nema snage.

„Za početak dve injekcije. Jedna u stomak, antikoagulant, druga... Ne znam tačno šta, zavisi, ali za smirenje. Posle treba da sačekamo da počnu da deluju.“

„Zašto za smirenje? Ja sam već ladna. Više mrtva nego ladna, a i ladna, ovde je ko u hladnjači, jeste sigurni da nismo...”

„Bojite se?” prekinu je *Žena*.

„Ne”, reče Hari. „Da. Operacije ne, spavaću, baš me briga i ako se ne probudim, neću znati. Bojim se šta će biti posle. Šta će biti posle?”

„Čekaćemo histopatološki nalaz. Od njega sve zavisi. Deset - petnaest dana. Zavisi.”

„Otkud sve to znate? Injekcije, i sve to. Mislim, čula sam i ja, ali nekako... nisam pratila, upamtila. Nije vam prvi put?” Hari baci jedan brz pogled u pravcu *Ženinih* grudi ali je onaj zeleni čaršav razapet između njenih ramena i kolena ko šator, uopšte ne može da nazre telesne konture a kamoli... Nije prošla neopaženo.

„Meni lično jeste, ali sam sve ovo već... Peta sam po ženskoj liniji. Koliko ja znam. Pitaj boga od čega mi je umrla prababa.” Nema u *Ženinom* glasu nikakve optužbe, samosažaljenja, ničega, gole činjenice, zbog toga zvuči još strašnije.

„Ne mora da znači, možda je nešto bezazleno, jedna moja”, htela da kaže pacijentkinja, jer je pomislila na šašavu Crvenokosu u istražnom zatvoru, ali samo zastade, „jedna poznanica. I majka i tetka su joj... znate. Ona ništa. A traži ga. Traži đavola. Luda.”

„Ja nisam te sreće”, reče *Žena*. I takođe pomisli na Crvenokosu.

„Nemojte...”

„Videćemo”, ućutka je *Žena*.

Pa su ćutale desetak minuta, svaka sa svojim mislima, potpuno slinavim, te nedostojnim tvrde proze. Ali svako ima pravo na trenutak slabosti, naročito kad ga u narednim minutima očekuje napad oštrim predmetom.

„Ženice! Ajde da vidim guze! Pa onda stomačiće!” Alkica u nosu je upala na vrata naoružana sa četiri već napunjena šprica zadenuća u gornji džep zelene tunike. Igle na gotovs, zaštićene plastikom. Koga je čime posle ubola, to ni milicija ne zna.

Hari takođe nije kontrolisala tokove opojne droge i antikoagulanata, budući da se opet spetljala s onom razdrlijenom pižamom, zaglavljenom na pola butina. I *Žena* ima neki problem, pravi bolnu grimasu dok se okreće na bok, kao da je boli kuk, ili noga, a onda gura ruku u pižamu i psuje bez glasa. Hari je upitno gleda.

„Ma dobila sam pižamu potpuno pocepanu između nogu, dve obaška nogavice, drže se na učkuru“, objašnjava *Žena*.

„Verovatno na učkuru koji su izvadili iz moje pižame, ja moju držim rukama“, objašnjava i Hari.

„Nisam mogla takva hodnikom. Gologuza, razumete...“

„Ne kaže se tako, nego *ispala mi drugarica*“, smeje se Alkica.

„...pa mi je jedna klinka gore u sobi, baš je zlatna, sastavila pižamu flasterom. Al nije baš bistra, sastavila je spolja, pa me to sad iznutra čupa kako se pomerim. Lepe mi se dlake za flaster, da prostitite.“

„Pa što niste...“

„Taman sam htela da izlepim i iznutra kad su došli da me vode.“

„Aha.“

„Taaaako!“ zadovoljna je Alkica koja sve vreme posluje s iglama oko njih dve. „Sad se lepo opustite, žurkica počinje za jedno pola sata.“

„Žurkica je počela nešto brže“, konstatuje Hari, pošto su se, samo što je Alkica ponovo nestala iza onih misterioznih vrata, odnekud spolja, iz daljine, začule policijske sirene. „Da nisu opet nekog koknuli, nemoj samo da je dr Vezilja pa da mi otkažu operaciju, ako je on ubiću se!“

„Nije, ne brinite“, odmahnu glavom *Žena*, nekako tromo ili se Harijeti učinilo. „Otkrili su Miloševićev leš.“

„Kog Miloševića?“ Hari htela da poskoči na kolicima ali se samo svali natrag, ala ova injekcija udara, gore nego gajba piva, pravo u noge.

„Direktora onkologije, onaj što je nestao, pa čuli ste sigurno za njega, slika se redovno... Slikao se.“

„E vala se uslikao!“ zaključuje Hari. „Kako ga našli, gde, mrtvog?“

„Leševi su obično mrtvi. Ne znam tačno gde, negde u hodniku kod *Konzilijuma*, lift je bio blokiran pa smo išle...“

„I nama! Policija je blokirala lift?“

„Pretpostavljam“, nastavi *Žena* i pomisli kako je ova druga, čupava, malo glupava kad postavlja takva pitanja. A nije joj se učinila... Pobogu, da l' je mrtav! Jok, živ je! „Lift je bio blokiran pa me je sestra povelala peške, i onda smo naišle u hodnik koji je isto bio blokiran, jedna spremačica nam je rekla o čemu se radi, da je Milošević, samo

ne znam zašto sad sviraju sirene kad je još pre više od pola sata ceo drugi sprat već bio pun policije."

„Verovatno su sad dovezli nekog buzdovana, načelnika za krv i seks ili tako nešto, oni vole da stižu uz muziku na mesto zločina, profesionalci ne, manj ako nisu ministra policije doveli, je l' imamo mi to sad uopšte?" ravnodušno reče Hari i pomisli na Kamilu. Konačno može da se smiri. A možda i kuću da zadrži. Ili je ovo... neko se javio na oglas? „I mene je sestra dovela peške al nismo tuda išle, nego izgleda nekud okolo. Kad ste vi stigli ovde?"

„Možda minut pre vas."

„I da l' je on sad sve vreme bio tu, ili se vratio", preslišava se Hari ko usporen film, „e svašta! Čitali ste da je bio nestao, pre dva meseca. Navodno u Meksiku, bio je na putu, a možda..."

„Naravno da sam čitala, kažem vam. Mislim da je bio ovde", reče *Žena*.

„Zašto?"

„Oni dole u hodniku su nosili nešto kao gas maske na licu, učinilo mi se izdaleka. Kao da je istrulio pa smrdi. Ne znam, samo pretpostavljam. Neće valjda sad opet hapsiti njegovu ženu, već su je hapsili kad je ubijen zet? I to je bilo u novinama."

„Nije ona", odlučno će Hari, ako se može zvučati odlučno pod dejstvom supstance za omamljivanje koju joj je Alkica malopre skrkala u bulju.

„Sigurni ste?" *Žena* je pružila jednu nogu, opet se mršti, masira butinu ispod čaršava.

„Sto posto. Boli vas nešto? Od injekcije?"

„Ne, udario me je auto pre izvesnog vremena, nije strašno, al' tako kad se usedim ili posle ležanja... Mm mm. Boli."

„Vi ste baš neki maler", konstatuje Hari. „Šta je treće, nikad dva bez tri? Eto, da ste u Americi, od odštete koju biste naplatili zato što vas je klepnuo auto mogli biste da plandujete do kraja života."

„Neka hvala. Uspevam nekako da se naplatim i ovde. A i taj kraj života, možda je sasvim blizu", reče *Žena* zamišljeno gledajući u ona vrata.

„I ja kažem neka hvala. Izvinite, lupam. Mora da je od ovoga... sva sam nekako ko u nekom želatinu. I mozak mi u želatinu. Kad ja po dobrom spominjem Ameriku to znači..." to znači da je Hari pod

opasnim uticajem narkotika. „Šta mislite, ko je ubica? Ova uhapsiše pa pustiše, pa sumnjičenja ovih, onih, pa onda potera za Miloševićem, kao on je ubica, i ta je opcija bila u igri mada to nije stiglo do novina, a ovamo on...”

„Kako ko je? Pa neki pacijent. Kome je pukao živac. Bilo koji osiguranik srpskog socijalnog ima dovoljno motiva... Da znate da i mene vata.”

„Ko vas vata?”

„Bensedin, ili šta je ovo što su nam dali.”

„O hvala bogu”, reče Hari polako, posle značajne pauze. „Već sam mislila da su meni dali dve te a vama dva antikoagulanta.”

„A otkud vi znate da su sumnjali na njega kad nije bilo u novinama?” pita Žena, jednako polako.

„Pretpostavila sam”, šlaga Hari.

„Mnogo čitate krimiće”, izgovori Žena, da li kao pitanje ili konstataciju, vrag bi ga znao.

„Da. A vi?”

Žena se zamisli.

„Da”, na kraju reče. „Na neki način.”

„Kako su vas otkrili?” upita Hari a Žena se trže. Ne baš, nijedna od njih dve više ne može da se trža, ali kao da joj je neka laka struja prošla licem. Zašto se gica ko mrtvo šaranče, zapita se ona želatinozna masa u Harijetinoj glavi.

„Ko me otkrio?”

„Tumor, kako su vam otkrili?” ovde su i reči po rečenici počele da se tumbaju bezveze.

„To? Kontrolisala sam se, kažem vam, porodično. A vas?”

„Glupo.” Pauza. „Znate onu prvu žrtvu manijaka? Ne, drugu.”

„Pacijenta manijaka?”

„Da. Drugu. Narcija...”

„Gadura.”

„Znate je?”

„Znala sam je.”

„Ona me poslala.”

„Spasla vam život?”

„Videćemo.”

„Svejedno, gadura.”

„Najgore je čekanje."

„Koliko?"

„Dva i po meseca."

„Znači imali ste vezu."

„Nemam ja pare. Oženio mi se muž."

„Ne pare, bilo bi brže za pare, vezu."

„Aaaa, možda. A vi?"

„Četiri."

„Šta?"

„Meseca."

„Najgore je čekanje."

Hari je morala da sačeka i sada, da *Žena* skrpi rečenicu u glavi.

„Čovek mora da nađe način da prekрати."

„Muke?"

„Čekanja. Čekanje."

„Htela sam." Pauza. „Sto puta. Sama." Pauza. „Da naoštrim kašiku." Pauza. „Da se operišem." Pauza. „Sama. U kujni."

Pauza.

„Što niste?"

Dugačka pauza.

„Kuče mi padne u nesvest kad vidi krv. Mužjak."

„Smešni ste."

„Hvala. Vi niste."

„Čime se bavite?"

Pauza.

„Završila sam prava."

„A šta radite?"

Pauza. Privatna detektivka!?

„Bolje da ne znate. A vi?"

„Završila sam medicinu."

Alkica se odjednom stvorila u Harijetinom vidnom polju, dole kraj *Ženinih* nogu, vuče je. Kolica.

„Sad ćemo lepo ovu ženu da odvedemo u *Salu 2*, kod dr Hadži-muratovića, pa dolazimo po vas, za *Salu 1*, dr Vezilja već pere ruke, eto me za minut..."

„Ej, a vi? *Šta vi radite?*" Hari više za *Ženom* ali joj iz usta izlazi samo mrmrljanje. Ipak ju je čula i nakrenula glavu, oborila na rame,

Alkica petlja nešto oko točkova kod onih tajnih vrata.

„Ako vam kažem... moraću da vas ubijem“, *Žena* neznatno pomeri desnu jagodicu uvis, u nameri da namigne, i nestade.

Da li je posle zaista prošao samo minut ili više minuta - nejasno je. Tek, za to je vreme Hari zaključila da ne ume da prebroji redove pločica na naspramnom zidu, zabroji se oko četiri. Pa je odustala, zatvorila oči i koncentriše se na erkondišn. Tandrče negde u daljini i hladi negde spolja. Unutra je toplo. Koža joj je hladna, krv vrela. Tumor... ne pulsira. Zaspao? Umro?

„Idemo, ženice!“ čuje Alkicu odnekud. „Spremni?“ Zausti da nešto kaže... Ma nije važno. Tandrč - tandrk preko praga, jebote, ne mogu da srede pragove a prevoze pacijente ovuda dvajes puta dnevno, pomisli, a možda i nije pomislila.

Sala. Odmah iza onih vrata.

„Samo da prostrem, pa ću vam pomoći da pređete na sto“, kaže Alkica. Doterala je kolica paralelno sa nekim odrom presvučenim skajem preko koga sada prebacuje zeleni čaršav. Ima dodatak za glavu, i preko njega ide nova zelena krpa. Iznad stola je ogromna lampa na mehaničkoj ruci, devet reflektora, prebrojala je Hari, ako je prebrojala, teško da jeste. „Hajdemo, polako, guzu gore, ženice.“ Pokušava da se pomogne rukama, ali su je neke ruke, tuđe, nisu Alkicine, Alkica pridržava čaršav, otpozadi prihvatile ispod miški i podižu je. Prevrće se na hiruški sto kao bolesna foka. Kojoj spadaju gaće, pižama.

„Lepo, sada ćemo skinuti pižamu“, kaže vlasnik onih ruku, vlasnica, nežna plavuša, plavi pramen viri ispod hiruške kape, lepa, jako lepa, kao Alkica, zašto su svi lepi u ovoj sali, pomisli Hari, ne, neće biti da sam već umrla, a i da sam umrla ne bih ja u raj, kod anđela, plavih i crnih, s alkicama u nosu. „Ja sam anesteziolog“, kaže plavuša dok joj pažljivo skida pižamu, gornju, Hari se na časak bila ponadala da će je osloboditi i onog zarondanog čuda s dupeta, ne. Alkica je pokriva zelenim čaršavom, od struka nadole, ušuškava ga s obe strane i hop, zateže debeli crni kaiš preko Harijetinih kolena. Vezana je!? „Molim vas raširite ruke.“

Širi ruke, odnekud su izvukli i prikačili dva nastavka za ruke, razapeli je ko Isusa na operacioni sto, jebem ti Isusa, on je bio mršav, al su i njemu spadale gaće, pomisli Hari. Možda. S leve

strane je Alkica stavila stalak za infuziju, na njemu spremna boca. Dobro je, dr Vezilja neće moći da priđe s te strane, neće moći da pogreši stranu, toga se plašila, htela je sinoć, u klozetu, ponela je i hemijsku pa se predomislila, da napiše na levu sisu NE DIRAJ! ili bar strelicu da nacрта, seri desno. Vidiš, kad su joj jutros stavili braunilu u levu ruku nije ni pomislila da za to postoji razlog, smislen, desna dojka - braunila levo, nisu glupi, znaju šta rade. Kao i s onim elastičnim zavojima, ukoliko joj zbog njih ne amputiraju i noge, kako su pretegli sigurno će joj otpasti, peče... Šta...

„Samo merimo pritisak i puls, ne brinite, sestro, donesite kapu, ima previše kose. Imate divnu kosu.“ Hari pokušava da pogleda preko desnog ramena, uspeva joj, ta ruka još nije fiksirana, obmotana je onom napumpanom krpom za merenje pritiska. Na ekranu iza nje ogromne šarene brojke, uređaj izgleda kao rekvizita iz neke jeftine te-ve serije, s tim brojevima, sad samo fali da neko pronese kamperski frižider i drekne svi smo ozračeni, pomisli. Ili ne pomisli. „Odlično. Idemo dalje.“ Plavuša joj stoji iznad glave. Na koju joj Alkica stavlja kapu, liči na one za tuširanje, ali je od papira, istog kao i Alkicina marama. Marama je šarena, najnovija kolekcija za mlade po operacionim salama, doktorica i Hari imaju obične, zelene kape. Doktorica ima i zelene kape na nogama, ili su to... Hop! Alkica joj je priheftalai desnu ruku. Sad je gotova. Vidno polje joj je suženo. Gde je dr Vezilja? Alkica se pojavljuje s leve strane. U braunilu gura ogroman špric ispunjem nečim žutim.

„Aaa...“ jedino je što Hari uspeva da izgovori.

„Antibiotik“, odgovara Alkica na nepostavljeno pitanje i sprema sledeći špric. Strašno joj je neudobno. Boli je dupe. Pokušava da se promeškolji ali je sprečava kaiš preko kolena. Hvata je panika. Sad je gotova. Trudi se da izoštri pogled iza Alkicinih leđa. Dugačka radna površina uza zid. Na njoj uspravno naslagane neke bele papirne kese, u zeleno maskirana osoba koja ne liči na dr Vezilju prilazi i uzima jednu, otvara, rukavice, odlazi. Pojavljuje se s Harijetine desne strane, uz prozor, joj, kako je žulji dupe, ne sme da pokuša da se pomeri jer će popizdeti, vezana. Sad je gotova. I pod prozorom je nešto, kabasto, prekriveno zelenim čaršavom, jebali ih zeleni čaršavi, ovde je najlepša Alkicina marama. Zelena prikaza, već u rukavicama, podiže zeleni čaršav, ispod koga je novi zeleni čaršav, na

njemu makaze. Nekoliko stotina makaza, jednakih, složenih kao escajg u kuhinji nekog ogromnog hotela. Pretura nešto, bira.

Alkica menja špric. Ovaj je mnogo manji.

„Sad će naša ženica malo da pajki.“

Hari pokušava da pogleda preko glave, oseća da je plavuša iznad nje ali ne može da je vidi. Zato je čuje.

„Sada ćete zaspati. Kada se probudite sve će već biti završeno.“

Alkica je naslonjena na neke merdevine u ćošku operacione sale i jede jabuku. Navrh merdevina majstor, brka, u tamnoplavom overolu, sa špahtlom u rukama, pored njega tek omalterisana rupa, zajašio merdevine i s plafona bulji u njene gole grudi.

„Jebote, gde je više ovaj dr Vezilja“, govori Alkica s punim ustima.

„Opet se negde izgubio, pa ja i majstor moramo da operišemo. Instrumentarko, daj mi vamo motornu testeru.“

„Da li me čujete, čujete li šta pričamo“, pita plavuša iza njene glave i stavlja joj masku na lice, ako ti kažem da li te čujem moraću posle da te ubijem, pomisli Hari. Ali ne mogu, ništa, pošto sam gotova. Sad sam gotova! „Ajmo, ženice, ajde, dišite duboko u masku, dišite, tako, dišite...“

Buđenje! Ženice! Ajmo, ajde, buđenjeeeee!”

PRIZNANJE

Svaki čovek negde u sebi, duboko ili plitko, kako kad, krije serijskog ubicu. Nevolje nastaju kada je taj ubica bolesnik, pa nastradaju lekari. Sreća je u nesreći kada je ubica i pisac, pa nastradaju romani.

Postoje i druge mogućnosti, recimo, serijski ubica je lekar, pa stradaju bolesnici. Spasonosna varijanta za bolesnike - ubica je lekar i pisac - nažalost je izuzetno retka, mada ne i nezabeležena u istoriji književnosti.

I tako dalje.

Samo je jedno sigurno - serijske ubice, čak ni kada su pisci, nemaju saučesnike. Te nema ko da cinkari, pa otud, nema ni priznanja.

Beograd, oktobar 2008.

Pisac, sr.

Za vas: **BABAC**

Sadržaj

1. ROGONJA
2. KOMERCIJALNI PROGRAM
3. PERIMENOPAUZA
4. KAKO JE SISA POSTALA DOJKA
5. KONZILIJUM
6. TKO JE SJEBAO MUDA OD LABUDA?
7. DR UDO
8. PAPAPAVLE
9. NEW MARKET LOOK
10. TRAGIČNA SMRT PAVLA ĆOSIĆA
11. SUKOB INTERESA
12. BAU-BAU
13. NE ČEKAJTE RAK, UMRITE OD STRAHA!
14. KO ČEKA TAJ DOČEKA
15. NEMOŠNICA, NA KRAJU BALADE
16. ŽENICE, BUĐENJE!
PRIZNANJE